

[Harry Potter Phù Thủy Cầm] Ách Vu Sư

Contents

[Harry Potter Phù Thủy Cầm] Ách Vu Sư	1
1. Chương 1: Xuyên Qua	2
2. Chương 2: Cô Nhi	5
3. Chương 3: Gởi Thư	10
4. Chương 4: Giáo Sư	15
5. Chương 5: Mua Sắm	19
6. Chương 6: Đũa Phép	23
7. Chương 7: Nhập Học	27
8. Chương 8: Phân Loại	33
9. Chương 9: Ký Túc Xá	38
10. Chương 10: Chỉ Đạo	42
11. Chương 11: Đi Học	48
12. Chương 12: Trị Liệu	52
13. Chương 13: Độc Dược	56
14. Chương 14: Cầm Túc	62
15. Chương 15: Bị Thương	66
16. Chương 16: Hầm	70
17. Chương 17: Thỏa Hiệp	75
18. Chương 18: Halloween	80
19. Chương 19: Mê Mang	85
20. Chương 20: Trận Đấu	90
21. Chương 21: Vụn Vặt	94
22. Chương 22: Mộng Tỉnh	98
23. Chương 23: Giáng Sinh	102
24. Chương 24: Quà Tặng	107
25. Chương 25: Phiên Toái	111
26. Chương 26: Tế Bái	116
27. Chương 27: Nghỉ Hè	121
28. Chương 28: Bạn Bè	126
29. Chương 29: Sân Ga	132
30. Chương 30: Xe Lửa	136
31. Chương 31: Bắt Đầu	141
32. Chương 32: Cầm Mạo	146
33. Chương 33: Bị Thương	152
34. Chương 34: Ma Kính	156
35. Chương 35: Thích	162
36. Chương 36: Vô Đề	167

[Harry Potter Phù Thủy Cầm] Ách Vu Sư

Giới thiệu

Edit: Miêu NhiBeta: Domo chan, Xích QuỷSố chương: 121 chươngThể loại: HP đồng nhân, trọng sinh, cầm bả sinh vô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-phu-thuy-cam-ach-vu-su>

1. Chương 1: Xuyên Qua

An Yên thực vô tội, sống hai mươi ba năm lần đầu tiên làm chuyện tốt liền xui xẻo trở thành bia đỡ đạn.

An Yên lặng lẽ lơ lửng trên không trung, có chút mê mang nhìn bác sĩ, cảnh sát, người qua đường phía dưới, họ đang nghị luận.

Đứa nhỏ được cậu tốt bụng cứu ra đang ghé vào lòng mẹ nó gào khóc, thanh âm bén nhọn chói tai, khiến An Yên nhin không được nhú mày.

“Ồn quá.” An Yên trầm nghĩ, sau đó cậu đột nhiên trợn to mắt, che lại miệng mình.

Cái gì? Vừa mới là cậu đang nói chuyện sao?

An Yên buông tay che miệng ra, mở mở khép khép vài lần, sử dụng yếu hèn đã hai mươi năm không dùng đến, phát ra một tiếng “A!”.

Đúng là cậu đã phát ra tiếng!

An Yên nhìn mọi người phía dưới vẫn bận rộn như cũ, bọn họ thờ ơ, không hề bị niềm vui sướng của An Yên cuốn hút.

Tuy chỉ có bản thân nghe thấy nhưng An Yên vẫn rất hưng phấn.

An Yên là 1 người câm, năm đó ba tuổi sốt cao hồng cổ họng, tước đoạt đi quyền lợi nói chuyện của cậu. Hiện tại cậu đã chết, linh hồn thoát ly thân thể, cậu nghe được giọng nói của mình sau hai mươi năm, lạnh lùng trong trẻo, giống như tiếng kim loại không có cảm tình.

An Yên đột nhiên thấy may vì mình không biết nói chuyện. Cậu vốn không am hiểu giao tiếp với mọi người, lại dùng giọng như vậy nói chuyện với người khác chỉ tổ đắc tội với họ.

Có thể nói sau khi hưng phấn qua đi, An Yên lại khôi phục bình tĩnh, cuối cùng nhìn thoáng qua thân thể chính mình, xoay người chậm rãi bay đi.

An Yên không biết mình có thể bay đi đâu, cậu vốn nghĩ chết là hết, ai biết chết rồi còn có linh hồn, trời

không thu đất không lưu, lượn lơ khắp nơi.

An Yên từ phía Đông Trung Quốc bay tới Tây bộ, từ phía Nam một đường bay đến phương Bắc, sau đó cậu rời khỏi nơi mình đã sinh sống 23 năm, sau lại ở một năm ở quốc gia khác, xem xét khắp nơi.

Cậu cảm thấy bản thân có thể là trò đùa vui, hoặc là một sai lầm sơ ý của thần linh. Bởi vì cậu lượn lơ khắp thế giới cũng không gặp được linh hồn phiêu đảng nào giống cậu.

Cũng may An Yên vốn không thích náo nhiệt, cũng không cảm thấy tịch mịch gì, chỉ là quá nhàm chán.

An Yên lúc còn sống là một đầu bếp, đầu bếp số một, tuy bị câm, nhưng làm cơm không cần mở miệng, cậu làm bếp trưởng ở một nhà hàng năm sao, bình sinh thích nhất là mỹ thực và đọc sách.

Nhưng hiện cậu chỉ là một du hồn, làm không được đồ ăn, cũng ăn không được đồ ăn, ngay cả đọc sách đều phải nhờ thớ lưỡi từ người sống, nhưng cậu lại nhận thấy, những người có cảm giác linh mẫn sẽ phát hiện, cuối cùng vì an toàn đành buông tha cho lạc thú này.

An Yên không biết bản thân đã ở trong trạng thái trong suốt này bao lâu, có lẽ mười năm, có lẽ hai mươi năm, hoặc là lâu hơn.

Một ngày, An Yên ngồi xếp bằng giữa không trung, hai tay chống má ngẩn người.

Mấy năm gần đây cậu luôn ở trong trạng thái này, bởi vì thời gian đã không có ý nghĩa với cậu, cậu chỉ có thể dựa vào ngẩn người mà giết thời gian.

Đột nhiên, một lực hút thật lớn làm An Yên đang ngẩn người phải bưng tỉnh.

An Yên kinh ngạc lại tò mò nhìn thân thể chính mình bị một lỗ xoáy vô hình hút vào, linh hồn bị lôi kéo như cái bánh quai chèo.

Mùi vị bánh quai chèo cũng không tồi.

An Yên nghĩ vẫn vợ, sau đó kí ức đứt đoạn.

19/6/1979 Luân Đôn. Khi An Yên khôi phục ý thức, cậu phát hiện mình đang trong một tình huống khó xử.

Không còn trong trạng thái linh hồn hư vô nữa, mà cậu đã có thân thể chân thật. Nhưng thân thể cậu đang bị một lực co bóp mạnh mẽ đẩy ra ngoài, mà bên tai truyền đến tiếng hô suy yếu mà bén nhọn của phụ nữ.

An Yến lập tức ý thức được tình trạng thân thể mình, để tránh bị nghẹn chết, cậu phối hợp với sức mạnh kéo cậu ra ngoài kia, không biết qua bao lâu, An Yến cảm thấy rốt cục thoát khỏi trạng thái bị co kéo, rơi xuống trên mặt giường không mềm không cứng.

An Yến cảm thấy không quá thoải mái, thân thể cậu dính đầy nước ối cùng máu, nhưng nơi này ngoại trừ người phụ nữ đưa cậu đến với thế giới này thì hình như không còn ai khác.

An Yến im lặng nằm xa xa, cậu nghe thấy người phụ nữ thở phào trên đỉnh đầu, cùng với thỉnh thoảng rên rỉ vì đau.

Một lát sau, người phụ nữ vừa trải qua sinh nở giãy dụa đứng lên, sau đó An Yến cảm giác mình được ôm lấy, một ánh mắt dừng trên người cậu.

“Sao lại không khóc tiếng nào? Sẽ không phải thai chết chứ?” người phụ nữ nói, đừng đưa thân thể yếu ớt của An Yến.

An Yến phát hiện người phụ nữ này đang nói tiếng Anh, chẳng lẽ cậu đầu thai vào một quốc gia lấy tiếng Anh làm tiếng mẹ đẻ sao?

Không để An Yến nghĩ tiếp, người phụ nữ chụp mông cậu, An Yến đành phải “Hự” Một tiếng tỏ vẻ bản thân còn sống.

Người phụ nữ nghe thấy, yên tâm, lấy siêu nước lạnh để trên bếp lò, giúp đỡ An Yến rửa sạch cơ thể, sau đó dùng vải sạch bao cậu lại.

Người phụ nữ vẫn còn vội vàng, An Yến vừa kinh ngạc vừa khổ sở phát hiện vết hầu của mình lại làm đồ trang trí, tiếng “Hự” và rồi kia chẳng qua là miễn cưỡng phát ra từ mũi mà thôi.

Cái chuyện bị cầm đờ trước thế mà lại như hình với bóng đi theo thân thể này sao?

An Yến có chút không chịu nổi, tuy cậu không thích nói chuyện nhưng làm một kẻ câm cũng không vui gì. Trầm mặc và câm vẫn khác nhau vẫn lớn.

Người phụ nữ kia hình như chỉ có một mình, khi sinh không có người hỗ trợ, sinh xong còn phải kéo thân thể suy yếu mà chăm lo cho đứa trẻ, điều này khiến cho tính kiên nhẫn của cô đặc biệt không tốt.

An Yến cảm thấy rất đói bụng, nhưng thực rõ ràng người mẹ lần đầu tiên sinh nở, hơn nữa cũng không có tính cẩn thận của cậu không phát hiện ra điểm này, để An Yến lại trên giường tự đi làm sạch thân thể của mình.

An Yến đói đến choáng váng thì cô rốt cục trở lại, cầm theo bình sữa, thô lỗ nhét núm vú* cao su vào miệng

cậu, An Yên theo bản năng m*t vào.

No rồi bụng, trẻ con thường buồn ngủ, rất nhanh cậu liền thiếp đi, bởi vậy không nghe được người phụ nữ kia hùng hù hỏ hỏ nói: “Nếu không phải muốn tìm một đứa chăm sóc trước lúc chết, còn vất vả sinh thêm cái thứ ăn hại tốn tiền này làm gì không biết!”

Tuy rằng người mẹ kiếp này không hề có ý thức trách nhiệm, nhưng kiếp trước An Yên là một cô nhi vẫn rất tôn trọng cô, dù sao cô chính là người ban cho cậu sinh mệnh, khiến cho cậu thoát khỏi vô tận thời gian.

Mẹ cậu hình như lúc nào cũng bề bộn nhiều việc, An Yên rất ít khi nhìn thấy cô, mà cô không xuất hiện thì An Yên không có cái gì ăn, bởi vậy trước khi có thể độc lập về tài chính, An Yên luôn chịu đói. Cũng may An Yên không phải trẻ con bình thường, miễn cưỡng vẫn sống. Cậu không muốn trở lại trạng thái vất vưởng như lúc trước, ý chí muốn sống mạnh mẽ nhiều lần kéo cậu lại từ cỏi chết. Mẹ cậu thấy cậu rất ngoan, nên thái độ cũng tốt hơn một chút.

Sau khi sinh ra được mấy tháng, An Yên mới từ miệng một người hàng xóm hiếm hoi mới sang chơi mà biết mẹ mình tên là Felicia White.

Felicia White đối với đứa con im lặng của mình rất là vừa lòng, điều này có nghĩa là cô không cần vất vả chu toàn với lũ đàn ông thối tha còn về phải tranh cãi với tiểu quỷ.

Vào ngày An Yên tròn một tuổi, Felicia nhận được một khoản tiền boa hậu hĩnh từ một người đàn ông, tâm tình tốt, rốt cục nhớ tới phải đặt tên cho An Yên sau khi cho cậu ăn sữa. Nhưng cô cũng không biết ai là ba của con mình, đành để An Yên theo họ mẹ, gọi là Hugh White.

Felicia là một người phụ nữ xinh đẹp, cô luôn mặc quần áo lộ ra làn da trắng nõn, trang điểm quyến rũ, dây dưa không rõ với đủ loại đàn ông.

Cô làm vũ nữ quán bar, bởi vì tuổi trẻ và sắc đẹp của mình mà luôn được tiền boa cao, cuộc sống coi như vô lo. Nhưng cô không hề nuôi trẻ con bao giờ, Hugh White tuy rằng gầy yếu nhưng cũng bình an lớn lên khiến cô chưa từng ý thức được mình hoàn toàn không đủ tư cách trong việc nuôi dưỡng con cái.

Hugh lớn lên trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, khi cậu ba tuổi, Felicia rõ cuộc nhận ra con mình là một đứa trẻ câm, điều này khiến cô cảm tức một đoạn thời gian, nhưng rất nhanh lực chú ý của cô lại chuyển qua cách làm sao thông đồng với đàn ông có nhiều tiền

2. Chương 2: Cô Nhi

“Hugh!” Felicia nhẹ nhàng gọi đứa con trai năm tuổi của mình. Hugh White đi từ trong phòng ra, nhìn tới gã hói béo ục ịch thì tự giác rời khỏi phòng, còn rất tâm lý đóng cửa lại.

“Felicia thân yêu, đứa nhỏ kia là con em sao? Một đứa nhỏ thật xinh đẹp!” gã hói đầu nhìn chằm chằm nơi cửa, tươi cười đáng khinh.

Felicia sững sốt, nhớ tới gã đàn ông ghê tởm này nổi tiếng vì hào phóng và nam nữ không kị, hơn nữa gã thích đùa bỡn trẻ con.

“A, cưng ơi, sao có thể chứ? Hugh là thằng nhỏ bên hàng xóm thôi, ba mẹ nó bận rộn nên nhiều lúc nhờ em chăm sóc ấy mà.” Felicia cười quyến rũ, “Bob, anh sẽ không đi coi trọng thằng nhóc không có sức hấp dẫn như vậy chứ? Cha mẹ nó có chút lai lịch đó, cưng cũng không muốn gặp phiền toái phải không?”

“Đương nhiên đương nhiên.” Gã hói đầu treo lên vẻ mặt d*m dê, bàn tay dơ bẩn đặt lên bộ ngực đầy đặn của Felicia, “Felicia của ta, ai có thể hấp dẫn hơn cưng được chứ? Đến đây nào! Cùng ta tận hưởng buổi chiều vui vẻ nào.”

“A, Bob!” Felicia chủ động bò lên trên người gã.

Hugh White ngồi ở trên bãi cỏ trong công viên, hoàng hôn kéo bóng cậu đổ thật dài. Chung quanh truyền đến những tiếng cười đùa non nớt vui vẻ.

“Mẹ ơi! Ai vậy? Mẹ ơi, bộ dáng cậu ấy thật đẹp, con có thể chơi với cậu ấy không?”

Hugh White quay đầu, thấy một đứa nhỏ chỉ vào cậu, ngửa đầu hỏi mẹ nó như thế.

“A, không được! Ywen, con nghe lời, cách xa thằng nhóc bại hoại này một chút, không được lại gần nó!” bà mẹ thấp giọng trách cứ, nắm tay đứa nhỏ nhanh chóng rời đi.

Hugh White gợi lên một nụ cười tự giễu, trên gương mặt non nớt trông có vẻ quái dị.

Con của gái bán hoa. Một đứa câm điếc.

Thực buồn cười!

Hugh White đứng lên, vỗ vỗ bụi cỏ trên người, quay về nhà.

Chắc cũng xong rồi đi?

Tối này, Hugh White, cũng có thể nói là An Yên, đã trải qua lần bạo động phép thuật đầu tiên trong cuộc đời.

Cậu không biết nó xảy ra như thế nào, cũng không biết chấm dứt ra sao, chỉ là lúc tỉnh táo lại thì thấy cả căn phòng hỗn loạn, giống như có bão tràn qua vậy.

Ày, được rồi, xem ra trên người cậu có chút bí mật.

Hugh White không chút để ý thăm nghĩ.

Yên lặng thu thập lại căn phòng, cậu đi vào phòng bếp, bắc cái ghế nhỏ đứng lên, bắt đầu làm bữa sáng cho mẹ và mình.

Rạng sáng, Felicia White mới từ quán bar trở về ngủ liền bị mùi hương thơm ngào ngạt làm tỉnh cả ngủ, nghịch lộn tóc màu rậm nắng trước ngực, đi ra khỏi phòng, trên người vẫn chưa với đi hơi thở t**h d*c.

“Oh, Hugh thân yêu, chào buổi sáng.” Felicia lại gần muốn hôn con trai một cái, bị Hugh dễ dàng tránh khỏi.

“Được rồi!” Felicia White nhún nhún vai, buông tha cho ý niệm này, ngồi vào ghế bắt đầu hưởng dụng bữa sáng mỹ vị.

Hugh White bò lên ghế dựa, cũng bắt đầu dùng cơm. Động tác của cậu tao nhã mà tiêu chuẩn, giống như một quý tộc chân chính.

Felicia vừa ăn uống nhồm nhoàm vừa oán giận với con trai, “Hugh, con làm đồ ăn thật là vừa đẹp vừa ngon! Người mẹ xinh đẹp này của con mà béo phì lên thì con phải chịu trách nhiệm đó!”

Felicia về phương diện nào đó có thể nó thần kinh quá thô, chưa từng truy cứu qua tay nghề phi phạm của con mình là từ đâu ra, cô chỉ phụ trách hưởng thụ đồ ngon mà thôi.

Hugh đảo cặp mắt trắng dã, oán thàn: Mẹ có thể không ăn.

Ăn xong bữa sáng, Hugh thu thập bát đĩa.

Felicia nhìn bóng dáng gầy yếu của con, trên mặt không treo nụ cười xinh đẹp diêm dúa nữa, mà là trở nên nghiêm túc.

“Hugh.” Cô gọi, Hugh White buông cái bát quay lại nhìn, thấy giật mình và mê mang vì biểu tình nghiêm túc của cô. Vẫn là lần đầu tiên cậu nhìn thấy mẹ mình như vậy.

Felicia nhìn mặt cậu.

Khuôn mặt kia vẫn rất non nớt, ngũ quan vẫn chưa phát triển hết nhưng nhìn ra được sự tinh xảo di truyền từ cô.

“Hugh, con che mặt lại.” Felicia nói, cô rất nghiêm túc, Hugh nhìn ra được. Tuy không biết nguyên nhân, nhưng cậu tin cô là một người mẹ, cho dù không đủ tư cách, nhưng sẽ không hại cậu.

Từ hôm đó, Hugh dùng tro bụi trong lò sưởi hoà với nước bôi đen mặt mình, khiến cho diện mạo vốn có bị che lấp đi.

Felicia đối với điều này rất vừa lòng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con muốn hôn lên một cái, lại vì bụi mà thôi.

Lần này, Hugh White cho rằng, đây là ưu việt lớn nhất của việc bôi đen mặt mình.

Hugh ban ngày vẫn duy trì mặt mèo, đối với hành vi ngày ngày mang đủ loại đàn ông về nhà của mẹ mình thì làm như không thấy.

Hugh White cho rằng, mỗi người đều có quyền lựa chọn cách sống, người bên ngoài không có quyền xen vào, cho dù đó có là người thân nhất cũng vậy. Felicia lựa chọn bán đứng thân thể của mình để duy trì cuộc sống, cho dù không quang vinh, nhưng cũng là quyết định của cô, cậu không xen vào, cũng không muốn quản.

Cuộc sống như vậy vẫn tiếp diễn đến năm Hugh chín tuổi.

17.3.1988, Hugh White, linh hồn An Yến, lại thành cô nhi.

Sự xinh đẹp và quyến rũ của Felicia rốt cục cũng mang lại tai hoạ cho cô.

Cô đã chết, chết trong tay một gã điên cuồng ái mộ, chịu không được cô phóng đảng với nhiều đàn ông khác.

Viên đạn xuyên qua đầu cô, cô ngã xuống rồi vẫn như cũ phong tình vạn chủng, tóc dài mềm mại xoã tung, như một đoá hoa á phiện nở rộ.

Khi biết được tin này, Hugh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến độ cảnh sát và nhân viên xã hội, đồng hương đến xem náo nhiệt đều cảm thấy quỷ dị.

Nhân viên phúc lợi xã hội đưa Hugh vào cô nhi viện, cậu lại cự tuyệt.

“À, cậu bé, trong cô nhi viện có rất nhiều đứa nhỏ giống cháu, cháu có thể chơi cùng bọn họ, các sơ sẽ chăm

sóc cho cháu.” Một người phụ nữ trung niên hiền lành dễ thân thiện khuyên bảo Hugh về mặt quật cường.

Hugh liều mạng lắc đầu. Một kiếp đã ở cô nhi viện khiến cậu có loại cảm xúc mâu thuẫn mãnh liệt.

“Con trai, sao lại không muốn đi? Phải biết rằng một đứa trẻ như con không có khả năng tự mình sống sót. Cô nhi viện có rất nhiều người, con có thể làm bạn với họ, vậy không phải tốt lắm sao?”

Tôi không đi! Tôi không đi! Tôi không đi!

Hugh dựa lưng vào cánh cửa, lắc đầu như trống bỏi, trong lòng chỉ có ý nghĩ như vậy. Tươi cười hồn nhiên mà tàn nhẫn này, vất vả khi bị từ bỏ, thống khổ khi bị nhạo báng, tuyệt đối không muốn trải qua lần nữa!

Không khí chung quanh chấn động rất nhỏ, vài nhân viên xa hội vốn còn muốn khuyên cậu đột nhiên im ắng, tiếp theo miệng họ nỉ non gì đó, xoay người hốt hoảng rời đi. (Imperio trong vô thức? lời nguyền độc đoán phải không đây)

Hugh vì tình hình đột nhiên chuyển biến mà giật mình, nhưng tâm thần mỗi một không nghĩ nổi gì nữa, xoay người vào nhà, đóng cửa lại, ngồi dưới đất.

Từ hôm nay trở đi, mi lại có một mình.

Hugh nói với bản thân, nhìn thoáng qua ảnh chụp duy nhất của Felicia White trên bàn, sau đó đi vào phòng bếp.

Ngày vẫn trôi qua, không phải sao?

Không có Felicia chu cấp, Hugh bắt đầu nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Vừa mới bắt đầu thực gian nan. Cậu thật sự quá nhỏ, không ai cho rằng một đứa nhỏ chín tuổi có thể làm gì, dùng mặt nạ ôn hoà che giấu trào phúng cự tuyệt cậu đi.

Cũng may trời không tuyệt đường người, cuối cùng cậu được nhận vào làm ở một quán ăn nho nhỏ Trung Quốc trên phố người Hoa, đương nhiên, thuê lao động trẻ em là trái pháp luật, cho nên người đàn ông Trung Quốc béo bệu, hòa ái chỉ cho Hugh làm việc vặt ở phía sau.

Nhưng chỉ được vài ngày, trong một lần ngoài ý muốn ông chủ nhà hàng phát hiện ra tay nghề cao siêu của Hugh, khi cậu yêu cầu lại suy xét thêm lợi ích, ông chủ để Hugh làm đầu bếp, còn cho lương cao. Rất nhanh, nhà hàng vì có Hugh mà ăn nên làm ra, cuộc sống của Hugh cũng bảo đảm hơn.

Đương nhiên, Hugh White cũng không tính ở đây làm đầu bếp cả đời, cậu muốn để dành đủ tiền sau đó đi học đại học. Đời trước bởi vì kinh tế bức bách, cậu chỉ có thể đến trường dạy nấu ăn, tuy tay nghề nấu ăn không chệ vào đâu được nhưng không được học đại học vẫn là tiếc nuối trong lòng cậu.

Sau khi tốt nghiệp có thể mở một nhà hàng của chính mình, không cần rất lớn, chỉ cần có thể khiến cậu an tâm là tốt rồi.

Cậu là một người biết thoả mãn.

3. Chương 3: Gửi Thư

Sáng sớm.

Hugh White theo thường lệ chạy bộ về, cầm khăn lau mồ hôi trên trán, tính toán sinh nhật hôm nay nên vượt qua như thế nào.

“Cốc cốc cốc.” từ cửa sổ bên kia truyền đến tiếng động, Hugh White đi qua, thấy một con cú mèo mắt tròn vo đang ra sức dùng đầu gõ cửa sổ.

Thật sự là kỳ quái, sao lại có cú mèo gõ cửa sổ vậy?

Hugh White nghi hoặc, mở cửa sổ, con cú mèo màu rám nắng ưỡn cánh bay vào, ném một phong thư, đứng yên bên cạnh cậu.

Ồ, cú mèo truyền tin, thật sự là đặc biệt!

Hugh nghĩ, nhặt lên phong thư.

Phong thư cũng rất đặc biệt, nó dùng da dê nặng, mặt trên dùng mực màu xanh phỉ thúy viết địa chỉ: số 56, đường sông Thames, lầu 1, sảnh phòng khách, Mr. Hugh White.

Trên phong thư không có tem, Hugh lật phong thư lại, trên đó có dính một khối sáp đỏ, đóng dấu một cái huy chương, chính giữa chữ H vây quanh là một con sư tử, một con ưng, một con lửng và một con rắn.

Hugh White mơ hồ cảm giác được cái gì, trong trí nhớ xa xôi của cậu, hình như có ấn tượng về cái này.

Hugh mở phong thư, rút thư ra.

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, chủ tịch liên đoàn pháp thuật thế giới, thẩm phán toà án pháp thuật tối cao]

Thân gửi cậu Hugh White,

Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách vở và thiết bị cần thiết cho năm học.

Năm học khai giảng vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất đến ngày 31 tháng 7.

Đến lúc đó chúng tôi sẽ phái một giáo sư đến trước dẫn cậu đi mua sắm đồ dùng.

Kính thư,

Minerva McGonagall.

Phó hiệu trưởng

Danh mục đồ dùng:

Đồng phục:

Học sinh năm nhất cần:

3 bộ áo chùng làm việc trơn màu đen

1 mũ phù thủy chóp nhọn trơn đội ban ngày màu đen

1 đôi bao tay phòng hộ da rộng hoặc nguyên liệu tương đương

1 áo choàng mùa đông màu đen, cúc bạc

Chú ý: toàn bộ quần áo của học sinh nên có biển tên đi kèm.

Sách giáo khoa

Học sinh nên có những sách sau:

Cuốn sách căn bản về thần chú (năm nhất), Miranda Goshawk

Lịch sử pháp thuật, Bathilda Bagshot

Lí luận pháp thuật, Adalbert Waffling

Hướng dẫn căn bản môn Biến hình, Emeric Switch

Một nghìn loại thảo dược và nấm mốc, Phyllida Spore

Đề cương nước thuốc ma pháp và độc dược, Arsenius Jigger

Sinh vật thần kì và nơi tìm ra chúng, Newt Scamander

Sức mạnh hắc ám: hướng dẫn tự vệ, Quentin Trimble

Thiết bị khác:

1 đũa phép

1 cái vạc (hộp kim thiếc, cỡ 2 loại tiêu chuẩn)

1bộ chai lọ thủy tinh hoặc pha lê

1 kính viễn vọng

1 bộ cân bằng đồng

Học sinh có thể mang theo 1 con cú HOẶC 1 con mèo HOẶC 1 con cóc nếu muốn.

Lưu ý phụ huynh là học sinh năm nhất không được phép mang theo chổi bay.

Thượng đế! Ai tới nói cho cậu điều này không phải sự thật!

Luôn luôn bình tĩnh, giờ này Hugh White lại không bình tâm nổi.

Nhờ vào trí nhớ siêu phàm của cậu, cho dù đã qua vài thập niên nhưng Hugh White vẫn lôi được nó ra từ trong trí nhớ.

A, cỡ nào tuyệt vời! Ha! Cậu đã cố gắng giã vụn sinh hoạt mười một năm trong cái thế giới này, thế mà có người nói cho cậu biết thế giới này chẳng qua chỉ là một quyển truyện cậu đã từng đọc!

Truyện Harry Potter!

Thật sự là quá tốt!

Hugh White xoa thái dương phát đau, ngồi vào ghế sofa mềm mại, bắt đầu cố gắng nhớ lại tình tiết trong truyện Harry Potter.

Nói tóm lại là cứu thế chủ [danh hiệu buộc phải nhận] Harry Potter cùng những người bạn phù thủy của mình trải qua phiêu lưu chống lại Chúa tể bóng tối Voldemort.

Năm nhất hòn đá phù thủy và quỷ khổng lồ, nhân vật mấu chốt: Quirinus Quirrell.

Năm 2 căn phòng bí mật và xà quái, nhân vật mấu chốt: Ginny Weasley.

Năm 3 vượt ngục và giám ngục, nhân vật mấu chốt: chó đen Sirius Black, con chuột Petter Pettigrew.

Năm 4 chiếc cốc lửa và Voldemort sống lại, nhân vật mấu chốt: Voldemort, Peter Pettigrew.

Năm năm hội mệnh lệnh phượng hoàng và quả cầu tiên tri, nhân vật mấu chốt: Voldemort.

Năm 6 hoàng tử lai và cái chết của Dumbledore, nhân vật mấu chốt: Severus Snape, Albus Dumbledore.

Năm 7 cứu thế chủ Harry Potter vĩ đại chiến thắng Voldemort, hòa bình.

Hugh White dựa vào sofa, tiếp tục nhớ lại.

Toàn bộ câu chuyện nguyên nhân chính là Voldemort tâm lý vặn vẹo muốn làm Chúa tể bóng tối, sau đó rảnh rỗi sinh nông nổi cất miếng linh hồn mình chơi, khiến cho người không ra người, rắn không ra rắn.

Hồn khí của Voldemort có bảy cái: nhật kí thời thiếu niên, vương miện Ravenclaw, dây chuyền Slytherin, cúp vàng Hufflepuff, nhẫn Đá phục sinh, con rắn Nagini, còn có Harry Potter.

Nhớ lại xong, Hugh White bắt đầu lo lắng có nên đến Hogwarts học hay không.

Đầu tiên, giờ mới nhớ ra, hồi năm tuổi hay ra một ít chuyện kì lạ, chắc là ma lực bạo động. Người mang ma lực phải học cách khống chế nó để không tạo thành nguy hại.

Lại nói tiếp, cậu cũng khá hứng thú với toà thành Hogwarts rộng lớn và ma thuật thần kì.

Nhưng cậu cũng phải lo lắng đến sự rối loạn ở đó.

Hiện tại giới pháp thuật có lẽ coi như hòa bình, nhưng một năm sau cốt truyện bắt đầu, Harry Potter và Voldemort hàng năm đều phải đấu nhau vài lần, khả năng cậu làm vật hi sinh có vẻ cao.

Còn có, học tập ma thuật cần niệm chú, mà cậu là một người câm, vấn đề này thực nghiêm trọng.

Một năm trước cậu từng đi bệnh viện lớn nhất Luân Đôn kiểm tra, bác sĩ uy tín nhất khoa tai mũi họng đã kiểm tra rất kĩ, thật đáng tiếc nói cho cậu, cậu vĩnh viễn cũng không thể phát ra âm thanh, bởi vì cậu không có dây thần kinh khống chế giọng nói.

Càng nghĩ, Hugh vẫn quyết định cứ đáp ứng trước đã. Cậu biết cốt truyện, nếu thực sự nguy hiểm có thể nghỉ học, pháp thuật thần bí đối với người bình thường như cậu vẫn có sức hấp dẫn lớn hơn. Huống chi nếu bởi vì bị câm mà cậu căn bản không thể học tập ma pháp, như vậy đáp ứng cũng chẳng có tổn thất gì.

Quyết tâm rồi, Hugh White đề bút viết hồi âm.

“Hiệu trưởng Albus Dumbledore đáng kính,

Thực vinh hạnh có thể học tập ở đây, em xin ở nhà đợi giáo sư đến.

Kính thư,

Hugh White.”

Đem thư giao cho con cú mèo đã chờ đến sắp không kiên nhẫn nổi, thuận tay đút cho nó miếng bánh hạnh nhân trên bàn, đồ ăn ngon làm nó quên cả buồn, vô cùng thân thiết cọ cọ tay Hugh.

Hugh White mỉm cười, sờ sờ đầu con cú mèo, nó vẫy cánh, mang theo hồi âm của cậu bay ra ngoài cửa sổ.

Hugh nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, bất đắc dĩ cảm thán. Đến bây giờ cậu vẫn chưa muốn tin cái thế giới mình ở mười một năm lại là thế giới của một quyển truyện.

Hugh White đem ánh mắt chuyển tới bức ảnh của Felicia White.

Trong ảnh người phụ nữ tươi cười bừa bãi, diễm quang bắn ra bốn phía, tràn ngập sức sống. Nhìn bức ảnh này, lại có ai tưởng tượng được cô là một kỹ nữ ngàn người cười vạ người dè dàu cơ chứ?

Hugh White trào phúng gọi lên khoe môi, rồi sau đó lại vô lực hạ xuống.

Cậu được cô sinh ra, trưởng thành bên người cô, chứng kiến sinh mệnh mục nát mà sáng lạn, còn có tử vong của cô. Cậu chân thật tồn tại, cô cũng vậy.

Có cái gì đáng hoài nghi đâu?

Hugh White thông suốt, cho dù thế giới có ra sao, ít nhất cậu đang chân chính sống, người bên cạnh sinh lý tử biệt, hỉ nộ ái ố, yêu hận tình thù đều là chân thật!

4. Chương 4: Giáo Sư

Hogwarts

“Ầm!” cửa phòng hiệu trưởng bị hung hăng đá ra, người đàn ông mặc áo chùng đen đi vào, áo bào vẽ ra một đường cong hùng hổ phía sau.

“Dumbledore! Ông tốt nhất có đủ lý do giải thích vì sao lại bảo tôi đi! Dùng cái đầu nhồi chặt nịch đồ ngọt của ông suy nghĩ một chút, tôi đang nấu độc dược cho bệnh thất đấy!” Severus Snape đập bàn làm việc của hiệu trưởng, nổi giận đùng đùng rống to.

Chết tiệt Albus Dumbledore, lại huỷ mất một nồi độc dược của hắn!

“Oh, Severus, con trai ta, không cần tức giận như vậy chứ.” ngài hiệu trưởng Hogwarts cười tủm tỉm nói, không hề bị lửa giận của người đàn ông trước mắt ảnh hưởng, “Severus, có muốn uống nước chanh mật không?”

Snape khinh bỉ nhìn thoáng qua cái cốc dinh dính gọi là nước chanh mật kia, “Albus Dumbledore, đừng nói với tôi là ông huỷ một vạc độc dược của tôi chỉ là đến đây nghe ông đẩy mạnh tiêu thụ thứ đồ ngọt chết tiệt này! Nói trọng điểm!”

Dumbledore sờ soạng bộ râu dài yêu quý, cười tủm tỉm nói: “Ày, mấy người trẻ tuổi dạo này thật thiếu kiên nhẫn, không thêm tốn chút thời gian tâm sự với lão già này. Aiz!”

Thái dương Snape gân xanh nhảy lên, biểu thị sự nhẫn nại không nhiều của hắn sắp khô kiệt.

Cũng may Dumbledore đã dừng chủ đề nhàm chán này lại, rút ra một phần văn kiện trên bàn đưa cho Snape: “Severus, nhìn đứa nhỏ này xem.”

Snape đọc nhanh như gió một lần, “Hugh White? Nó có vấn đề gì?”

Dumbledore uống một hớp lớn nước chanh mật bỏ thêm đường, hưởng thụ nheo mắt lại, sau đó trả lời: “Không không không, Severus, thầy nhìn kỹ xem, đứa nhỏ này thật sự rất đáng thương, nó không chỉ là cô nhi, hơn nữa còn không thể nói chuyện.”

Snape nhăn mày càng sâu, “Ông nói nó bị câm? A! Thực buồn cười! Một người câm thì làm sao học pháp thuật?”

Dumbledore cười, khẽ nháy mắt mấy cái, nói: “Hey, Severus, chẳng lẽ thầy đã quên phù thủy có pháp thuật không tiếng động sao? Ta nhớ thầy rất am hiểu nó mà, không phải sao?”

“Chết tiệt! Dumbledore, ý của ông chẳng lẽ là bắt một phù thủy quý khổng lồ nhỏ 11 tuổi, a, còn là Muggle, ngay cả pháp thuật là cái gì còn chưa biết học pháp thuật không tiếng động? Dumbledore, xem ra bộ não ông thật sự bị đám đồ ngọt này làm hỏng rồi!” Snape quát, thân hình cao 1m9 làm hắn vô cùng có khí thế.

Dumbledore chà xát mồ hôi lạnh, bất đắc dĩ trầm nghĩ tình hình Severus thật là càng ngày càng kém.

“Severus, cho dù như thế nào chúng ta cũng không có thể cướp đi quyền lợi học tập của một phù thủy nhỏ được. Cậu bé đã hồi âm nói rất vui được vào học Hogwarts, Severus, ta nghĩ có lẽ thầy và Poppy tài ba có thể nghĩ ra biện pháp gì đó cho cậu bé.” Dumbledore lại háy mắt giả đáng yêu với hắn, “Dù sao thầy là đại sư độc được trẻ tuổi nhất Châu Âu mà, ta nghĩ điều này không làm khó được thầy, không phải sao?”

Snape thoáng bình ổn lửa giận, nói: “Thu lại cái vẻ mặt đó của ông đi, Dumbledore. Trước khi kiểm tra cho thẳng nhó quý khổng lồ kia thì tôi không cam đoan gì đâu.”

Dumbledore cười đến rất là hiền hoà, ra vẻ ông cụ hiền lành nhà bên, “À, đương nhiên. Thầy đã nguyện ý nghĩ phương pháp cho cậu White, như vậy ta nghĩ thầy cũng nhất định đồng ý làm giáo sư dẫn dắt cậu bé đi vào thế giới phù thủy?”

Snape cong lên nụ cười giả hoàn mỹ, “Dumbledore, tôi không thể không hoài nghi ông có thành ý để cậu White vào học Hogwarts hay không, nếu bộ não của ông còn chưa bị đồ ngọt nhồi đầy, ông nên biết là bản thân ông thích hợp với công việc này hơn ai khác.”

Dumbledore cũng rất bất đắc dĩ, “Tin ta đi, Severus, tân sinh năm nay nhiều lắm, các giáo sư đều đã đi đón học sinh hết rồi, chỉ còn mình thầy mà thôi. “

“Chết tiệt!” Snape bé giọng rủa một tiếng, cau mày nói: “Địa chỉ!”

Dumbledore khoai trá đem địa chỉ đưa cho Snape, dùng cái giọng vui vẻ làm cho Snape nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Severus, thầy hẳn là nên trao đổi nhiều hơn với bọn trẻ, thầy sẽ phát hiện bọn chúng thật đáng yêu. “

“Không cần!” Snape đá cửa đi ra, áo choàng đen quay cuồng phía sau, khí thế mười phần.

“Leng keng leng keng!”

Hugh White đang ở phòng bếp nghe được tiếng chuông cửa, tắt bếp, dùng tạp dề lau tay vội vàng chạy ra mở cửa.

Cửa mở rồi, trước mắt tối sầm lại, Hugh White ngẩng đầu lên nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông vóc người cực cao đang ôm tay đứng trước mặt cậu, từ trên cao nhìn xuống.

Mái tóc dài đầy dầu, làn da hơi vàng tái nhợt như nến, mày rậm anh tuấn, ánh mắt lợi hại mà trống rỗng giống như đá quý, cái mũi ưng thật to mang theo hơi thở La mã cổ đại, đôi môi mím lại thành 1 đường thẳng chứng tỏ chủ nhân đang không kiên nhẫn.

Không đủ anh tuấn, nhưng rất dễ nhìn, đáng tiếc hình như hắn không biết tự chăm lo cho bản thân, điều này làm cho hắn thoát nhìn có chút không xong.

“Cậu White, nếu cậu có đủ tu dưỡng lễ nghi thì nên biết nhìn chằm chằm một người xa lạ là một chuyện rất không lễ phép.” Giọng nói trầm thấp giống như tơ lụa thượng đẳng, tuyệt vời để nghe, nhưng lời nói lại làm cho Hugh White ý thức được bản thân thất lễ, đỏ mặt, vội vàng thu hồi ánh mắt đánh giá lại.

Người đàn ông tiếp tục nói: “Cậu White, nếu không xảy ra vấn đề gì thì ta chính là giáo sư Severus Snape được Hogwarts cử đến, phụ trách dẫn cậu đi mua sắm những thứ cần thiết.”

Hugh White gật gật đầu, lùi lại, làm động tác “mời”.

Hugh mời Snape ngồi trên ghế sofa, sau đó chỉ hướng phòng bếp, ý bảo mình phải vào bếp một chút, Snape gật đầu, nhìn cậu bước nhanh mà không hoảng hốt đi vào phòng bếp.

Hugh đặt chén trà xanh trước mặt Snape, mỉm cười ý bảo hắn nhắm nháp. Snape không hề có hứng thú với loại thức uống xa lạ này, cau mày, lại nhìn thấy nụ cười của Hugh, ma xui quỷ khiến chén cốc lên uống một ngụm.

Hương vị rất kỳ quái, nhưng không thể phủ nhận uống khá ngon.

Snape lại uống một ngụm, sau đó buông chén trà: “Cám ơn.”

Hugh cười cười, từ trong túi tiền lấy ra một cái quyển sổ bìa đen và một cái bút, cúi đầu hí hoáy viết, sau đó đưa cho hắn.

“Ngài Snape, lúc nhận được thư nhập học của Hogwarts tôi còn tưởng là ai đùa dai, không nghĩ tới thật sự sẽ có giáo sư đến [này đương nhiên là giả] Ngài Snape, tôi hoàn toàn không biết gì về thế giới phù thủy cả, ngài có thể nói cho tôi một chút được không?”

Snape nhìn nét chữ tuần tú trên giấy, giờ mới chân chính ý thức được đứa nhỏ này bị câm, nó không thể nói chuyện, chỉ có thể dựa vào chữ viết để trao đổi với người bên ngoài.

“Cậu White, ta nghĩ những điều này cậu sẽ biết sau khi bước vào thế giới pháp thuật, hoặc là ‘Hogwarts 1 góc lịch sử’ sẽ cho cậu biết đầy đủ, như vậy hiện tại mời cậu thu thập cùng ta đi mua sắm những đồ dùng học tập cần thiết.”

Hugh White có chút thất vọng, nhưng rất nhanh thu lại cảm xúc này, viết một câu khác lên giấy.

“Nhưng thưa ngài Snape, em không thể nói chuyện, điều này có ảnh hưởng đến việc học pháp thuật của em không ạ?”

Snape đối với vẻ mặt chờ mong của cậu không thể phun nọc độc giống bình thường, chỉ có thể khô khan nói: “Đương nhiên, những giáo sư ở Hogwarts sẽ tận lực giúp đỡ cậu.”

“Bao gồm cả ngài sao?” Hugh rất nhanh viết ra.

Snape nao nao, rất nhanh cứng ngắc trả lời, “Đương nhiên.”

Hugh cười, viết: “Ngài Snape, cám ơn. Mong ngài chờ một chút, lập tức tôi sẽ thu xếp xong.”

Snape tìm về cảm giác phun nọc độc bình thường, ác thanh ác khí nói: “Cậu White, nếu đầu cậu không bị cỏ lác nhồi vào thì nên hiểu để giáo sư tương lai của mình chờ lâu là chuyện rất thất lễ.”

Hugh White không bị nọc độc dọa sợ, cười dài gật đầu, thu lại quyển sổ và cái bút cho vào túi tiền, đứng dậy trở về phòng.

Thay đổi quần áo ra ngoài, cầm đủ bảng Anh, Hugh White được Snape dẫn dắt mà tiến vào thế giới phù thủy!

5. Chương 5: Mua Sắm

Trên đường cái, Snape chỉ vào một quán bar nhỏ hẹp mà dơ bẩn đối diện ngã tư đường nói với Hugh White: “Cửa vào giới phù thủy, quán Cái vạc lũng.”

Quán bar này nằm giữa một cửa hàng đĩa nhạc và một hiệu sách, thoát nhìn thật sự rất không hợp mắt. Người chung quanh lui tới, ai cũng không liếc mắt tới nó, giống như nó không tồn tại vậy.

Hugh White có chút tò mò, dù sao đọc truyện là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

“Chỉ có phù thủy mới nhìn được quán bar.” giọng của Snape từ đỉnh đầu truyền đến, tuy rằng ngữ điệu vẫn cứng nhắc mà lạnh như băng, nhưng hấn tâm lí giải thích làm cho Hugh rung động.

Hai người đi vào quán Cái vạc lũng.

Quán bar thoát nhìn càng kinh khủng hơn so với bên ngoài, tối tăm lại còn bẩn thỉu, Hugh nhăn mi, không không dấu vết tránh được một tên say khướt suýt nữa đụng vào cậu.

Trên quầy bar có một ông già sắp rụng sạch tóc đang chà lau li rượu, lão chú ý tới Snape đến, mang theo kinh ngạc cùng khoái trá mà hô lên: “Ồ! Giáo sư Snape, thật sự là khó có được!” ánh mắt lão chuyển qua Hugh đi bên người Snape, “Thật là 1 đứa nhỏ xinh đẹp, là tân sinh năm nay của Hogwarts sao?”

Snape mặt âm trầm, kiểu người sống chớ gần, khí thế đáng sợ làm người ta lui binh, bên người hấn ngoại trừ Hugh White thì 3m xung quanh không còn ai.

Đối với sự tiếp đón của ông chủ, Snape chỉ ứng phó gật đầu, thô lỗ túm tay Hugh rời khỏi quán bar.

Hai người đi vào một cái giếng trời vây kín tường xung quanh, ngoại trừ một cái thùng rác cũ nát thì chỉ có một ít cỏ dại.

Snape đứng trước mặt tường có cái thùng rác, lấy ra đũa phép, nói với Hugh White: “Nhìn kĩ, cậu White, hy vọng cái đầu với dung lượng não thiếu đến đáng thương của cậu không đến mức ngay cả điều này cũng không nhớ.”

Hấn nói, “Lên trên 3 khối, sang ngang thêm 2 khối.” Snape dùng đũa phép gõ mấy khối gạch, khối gạch dưới cái nhìn chăm chú của Hugh rung lên, bắt đầu di động, ở giữa lộ ra một lỗ hổng, lỗ hổng chậm rãi biến lớn, cuối cùng trở thành một cái cổng vòm, phía bên kia là một ngã tư đường cổ kính quanh co mà uốn lượn.

Thú vị cực kì!

“Nơi này chính là Hẻm Xéo, cậu White, đuổi kịp!” Snape bước qua, Hugh vội vàng gắt gao đuổi kịp.

Hẻm xéo vô cùng náo nhiệt.

Những cửa hàng dày đặc xếp san sát hai bên đường, những phù thủy nam nữ mặc trang phục kì dị tới lui, trên mặt biểu tình khác nhau.

“Gan rộng, mười bảy Sickles 1 ounce.” Một người phụ nữ béo hô to, Hugh nhìn qua, đó là một cửa hàng thuốc.

Người đàn ông áo đen đi rất nhanh, Hugh chỉ liếc mắt một cái mà hắn đã đi rất xa rồi, Hugh vội vàng chạy chậm theo sau, không dám ngo nghiêng nữa. Dù sao về sau cậu tự đi, đến lúc đó lại nhìn cũng không muộn.

“Cậu White,” Snape lạnh lùng nói với Hugh đã chạy đuổi kịp mình, còn đang thở nói: “Mời bảo quản ánh mắt mình cho tốt, theo sát ta, ta không có nhiều thời gian tiêu phí trong này với cậu đâu. “

Hugh gật đầu, Snape sai bước đi phía trước, “Hiện tại, cậu White, cậu cần đến Gringotts đổi bằng Anh thành tiền phù thủy.”

Bọn họ đi vào một tòa kiến trúc màu trắng cao hơn hẳn, cửa lớn bằng đồng có 1 sinh vật xấu xí mặc chế phục đỏ tươi nạm vàng đứng canh.

Snape ngắn gọn giải thích: “Gringotts là sản nghiệp của yêu tinh.”

Hugh chỉ liếc mắt một cái yêu tinh canh cửa sẽ không quay lại nhìn, điều này khá là phá hủy hình tượng yêu tinh trong lòng cậu. Cho dù cậu có nguyên nhân sớm không ôm kỳ vọng gì với bộ dáng yêu tinh nhưng thật sự là yêu tinh ở Gringotts vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Bọn họ dọc theo cầu thang màu trắng đi vào ngân hàng, khi vào cửa yêu tinh cúi chào bọn họ.

Đi vào đại sảnh, họ nhìn thấy hai cánh cửa bằng vàng, trên đó có khắc mấy hàng chữ:

“Khách lạ, mời vào, nhưng chú ý:

Coi chừng cái giá của tội tham lam

Những kẻ chỉ muốn lấy mà không làm

Lúc trả sẽ phải gấp nhiều lần hơn

Vậy nên nếu muốn tìm kho báu

Thứ không bao giờ thuộc về mi

Quân trộm cắp mi đã được cảnh báo

Cái giá phải trả không chỉ kho tàng đâu.”

Bọn họ được hai yêu tinh dẫn vào một gian phòng bằng đá cẩm thạch. Hugh thấy trên quầy có rất nhiều yêu tinh. Bọn họ có người đang cân tiền bằng cái cân đồng, có người đang dùng kính quang học kiểm tra tỉ lệ đá quý, có người đang phục vụ cho phù thủy.

Snape mang cậu đi đến quầy, nói với một yêu tinh nhàn rỗi: “Đổi ít tiền cho cậu ta. “

“Được, thưa ngài.” yêu tinh kia cung kính nói xong, nhưng Hugh cứ cảm thấy ánh mắt nó lộ ra ác ý.

“Xin hỏi ngài cần đổi bao nhiêu? Hiện tại tỉ giá hối đoái giữa Galleon và bảng Anh là 1:5. Một đồng vàng Galleon bằng 17 Sickle bạc, bằng 493 knut đồng.”

Hugh White lấy 500 Bảng Anh trong túi tiền ra cho yêu tinh, lại lấy giấy viết nhanh: “Làm phiên đổi cho 50 Galleon, còn lại đổi thành Sickle và Knut. “

Yêu tinh kia quái dị nhìn cậu một cái, dưới tầm nhìn chết chóc của Snape mà thu hồi tầm mắt, lưu loát đổi tiền cho Hugh.

Cầm túi tiền nặng trĩu, Hugh đi theo sau Snape rời khỏi Gringotts.

“Cậu White, nếu cậu đồng ý tiết kiệm chút thời gian cho giáo sư độc dược tương lai của mình một chút, ta nghĩ cậu có thể tự đi may quần áo ở tiệm phục trang của phu nhân Madam Malkin, mà ta sẽ giúp cậu mua sách và dụng cụ học tập.”

Hugh gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Snape đưa cậu đến cửa hàng quần áo, sau khi dặn dò phu nhân Malkin thì rời đi.

“Cưng ơi, là muốn mua đồng phục Hogwarts sao? Ta nghĩ cưng nhất định là tân sinh Hogwarts.” phu nhân Malkin mặc một bộ áo chùng tím tươi cười thân thiện nói với Hugh có chút câu nệ.

Hugh ngại ngần cười cười, gật đầu.

“Cửa hàng chúng ta có rất nhiều, cũng ời, có thể nói cho ta biết tên của cậu không?” Malkin phu nhân đi ra khỏi quầy, trong tay túm một cái thước đo đang vụn vẹo.

Hugh lấy ra giấy bút, mở một tờ mới, rất nhanh viết: “Phu nhân, tên cháu là Hugh White. Cháu không thể nói chuyện, xin hãy tha lỗi cháu không thể nói chuyện với bà. Cháu muốn mua đồng phục Hogwarts, làm phiên bà. “

Phu nhân Malkin vẽ mặt kinh dị nhìn cậu viết, trên mặt nhất thời hiện lên thương tiếc, hốc mắt có chút ướt át, “À, đứa nhỏ đáng thương! Merlin hỡi! Đương nhiên, cậu White, không ai sẽ nhẫn tâm trách cậu không mở miệng đâu.”

Hugh lại viết: “Phu nhân, bà có thể gọi cháu là Hugh, đây chính là vinh hạnh của cháu.”

“Đương nhiên, a, đương nhiên, Hugh thân ái.” phu nhân Malkin lau khóe mắt, ngữ khí mang theo chút thoải mái.

“Phu nhân, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu đo đạc được rồi, bà biết đó, ngài Snape mang cháu đi mua sắm có tính nhẫn nại không tốt lắm.” Hugh viết, trên mặt mang theo ý cười.

“Đúng vậy, đương nhiên. Giáo sư Snape, ta biết mà, lần cuối gặp ta còn khuyên cậu ấy đổi màu quần áo đi. Hugh thân yêu, như cháu đã thấy, cậu ấy luôn mặc đồ đen.” Phu nhân Malkin nói xong, buông tay tung thước đo ra, thước đo khấn cấp dao động trên người Hugh White.

Cái thước đo có tiếng háo sắc này lượn lơ trước ngực Hugh ba lượt, trên mông năm lần, lúc nó còn muốn tiếp tục ăn đậu hủ non thì bị phu nhân Malkin tóm lại, “Ngại quá, Hugh, cháu biết không, nó nhìn thấy những đứa trẻ đáng yêu luôn kiềm chế được.”

Hugh mím môi cười cười, cực lực áp chế xúc động muốn đem cái thước đo chết tiệt hư hỏng kia bầm thây vụn đoạn.

“Chỉ cần một giờ là xong, Hugh, trong khoảng thời gian này cháu có thể đi mua vật phẩm khác.” phu nhân Malkin cười nói, Hugh gật gật đầu, sau đó viết: “Làm phiên bà, phu nhân, xin lấy loại vải tốt nhất cho cháu. “

“À, đương nhiên, vải tốt nhất.” phu nhân Malkin lấy vải ở cái giá phía sau ra.

“Cậu White, thật cao hứng khi nhìn thấy cậu ở đây, mà không phải đang chạy loạn ở một nơi nào đó ta không thấy được như quỷ khổng lồ.” giọng nói trầm thấp mềm mượt của Snape vang lên, “Cầm lấy đồ của cậu, cậu White.”

Snape đem bộ sách đã được thu nhỏ và đồ dùng đặt lên trên bàn, Hugh nhận lấy, mím cười cảm ơn.

“Như vậy, trong lúc này,” Snape nhìn thoáng qua phu nhân Malkin đang cắt vải, “Cậu White, chúng ta có thể đi trước điền đầy cái bụng nhỏ đáng thương của cậu, sau đó đi mua đũa phép được không.”

Bọn họ vào cửa tiệm Florean Fortescue tùy tiện ăn chút gì, Hugh cho rằng quán ăn này ngoại trừ đồ uống lạnh thì những món còn lại đều không xong.

6. Chương 6: Đũa Phép

Tiệm đũa phép Ollivander rách nát suýt chút nữa làm Hugh White chùn bước.

Bảng hiệu đá muốn tróc sơn, lung lay sắp rớt, trên đó viết: Ollivander: chế tác đũa phép hoàn mỹ từ năm 382 TCN.

Đi vào trong tiệm, mấy ngàn cái hộp giấy chất đống đến tận trần nhà làm cho căn tiệm vốn không lớn có vẻ càng thêm nhỏ hẹp.

“Buổi chiều tốt lành.” Một giọng nói mềm nhẹ mà quý dị đột ngột vang lên, Hugh nhìn chăm chú, một ông lão đeo kính mắt đứng trước mặt bọn họ, ánh mắt nhạt màu nhìn chằm chằm Hugh.

Hugh lui về phía sau từng bước, tránh được tầm nhìn chăm chú này. Ông lão lúc này mới bình tĩnh chuyển động tròn mắt, nói: “Cháu là tân sinh Hogwarts? A! Một phù thủy Muggle nhỏ, nhưng lại có một linh hồn mạnh mẽ, thật sự là rất đặc biệt, vô cùng đặc biệt!”

Ông lão lâu bầu, như muốn lại gần nhìn, nhưng vì sợ tầm mắt càng ngày càng âm lãnh của Snape mà không thể không buông tha.

“Được rồi! Ta biết, cháu muốn tìm 1 đũa phép thuộc về mình, đương nhiên, mỗi phù thủy đều có một đũa phép thuộc về mình.” Ollivander nhắc tới, “À, như vậy, cậu phù thủy nhỏ này, thực xin lỗi, ta còn chưa biết tên cháu.”

Hugh định viết cho ông, nhưng Snape đã thay cậu trả lời, “Hugh White. Ông Ollivander, nhanh lên cho tôi nhờ, hãy dừng cuộc nói chuyện vô vị của ông lại đi.” Hắn có chút không kiên nhẫn.

Ollivander hơi bất mãn, ông nhìn Hugh nói: “Tốt lắm, cậu White, cậu quen dùng tay nào?”

Hugh nâng lên tay phải, mỉm cười.

Ông lão cổ quái nhìn cậu, sau đó lấy ra một cây thước đo, đo từ đầu vai đến đầu ngón tay, sau đó theo cổ tay đến khủy tay, từ nách đến sàn nhà.

Vừa đo ông vừa nói: “Mỗi một đũa phép của Ollivander đều có vật liệu pháp thuật rất mạnh, đó cũng chính là chỗ tinh túy của nó, cậu White. Chúng ta dùng một bộ phận của sinh vật pháp thuật để chế tác đũa phép, mỗi đũa phép Ollivander đều là độc nhất vô nhị. Phải biết rằng, cậu White, không chỉ có phù thủy lựa chọn đũa phép, đũa phép cũng lựa chọn chủ nhân thích hợp cho mình.”

Ollivander không biết từ khi nào thì buồng thước đo, đi đến đóng hộp đũa phép chất chống như bức tường, thước cuộn tự động tiếp tục giúp cậu đo đạc.

“Tốt,” Ollivander nói, “Cậu White, thử cái này đi, 8 feet Anh, gỗ cử cùng gân rắn, rất mềm dẻo.”

Hugh tiếp nhận, vẫy một cái, đốm lửa nhỏ cháy trên đầu đũa.

“Xem ra không phải cái này.” Ông lão than thở, thả đũa phép lại vào hộp, lại rút ra một cái khác, “7 feet Anh, gỗ hoa cùng gân rồng, một tổ hợp cường đại.”

Hugh vẫy hai lần, một cơn lốc xoáy thổi quét qua cửa tiệm, cửa tiệm vốn đã rách nát nay càng thêm thê thảm.

“Xem ra là một người khách khó khăn.” Ollivander nói xong, tay run nhè nhẹ, trong ánh mắt lộ ra hưng phấn, “Thử lại xem, 9 feet Anh, gỗ tùng, lõi tóc Veela, cậu White, điều này đại biểu cho kiên trình.”

“Rào rào!” Dòng nước tập kích cửa tiệm.

“Xem ra không phải cái này, lại, gỗ sưa cùng lông đuôi phượng hoàng.”

.....

“Không phải, ừm, không sao, gỗ cây bạch quả.....”

.....

“Được rồi, ta nghĩ nhất định là cái này,” Ollivander đặc ý giơ một cây đũa phép, “Cậu White, từ lúc cậu từ cửa bước vào, ta liền cảm giác được nó rung động. Một tổ hợp hoàn mỹ mà cường đại cỡ nào, gỗ hắc đàn đến từ phương Đông và 1 sợi tóc tinh linh ánh trắng vô cùng hiếm thấy.”

Hugh áp chế ý niệm muốn chọc cho ông lão này mấy cái, tiếp nhận cây đũa phép kia.

Cảm giác thực kỳ diệu. Giống như là cánh tay kéo dài ra vậy, Hugh theo bản năng vẫy một cái, ánh sáng trắng mãnh liệt bao phủ toàn bộ cửa tiệm, bên tai vang lên lời ca nhẹ nhàng uyển chuyển.

“A! Thật sự là rất ngạc nhiên!” Ollivander la lớn: “Chiếc đũa phép này đã tồn tại vài trăm năm, chưa từng có người nào được nó thừa nhận. Cậu White, cậu sẽ là một phù thủy vĩ đại! Gỗ Hắc đàn đại biểu cho hắc ám và trọng sinh, Tinh Linh ánh trắng đại biểu sự thuần khiết và bình tĩnh, thật sự là tổ hợp kì diệu!”

Hugh bình phục cảm xúc kích động, giơ đũa phép định mệnh của mình mỉm cười với Ollivander.

Snape vốn chờ đến rất không kiên nhẫn đã bình tĩnh trở lại, lấy lại tinh thần, trong lòng có chút kinh dị, trên mặt nhưng không có nửa điểm biểu lộ. Thấy động tác của Hugh White, lạnh lùng hỏi Ollivander: “Bao nhiêu tiền?”

“À,” Ollivander hoảng hốt nhìn về phía hắn, “À, 7 Galleon, đương nhiên. Đũa phép trong tiệm Ollivander phần lớn đều có giá này.”

Hugh thanh toán tiền, theo Snape đi ra khỏi tiệm đũa phép, sau đó đi đến cửa hàng của phu nhân Malkin lấy quần áo đã làm xong.

“Cậu White, đều mua xong hết rồi. Nếu cậu có hứng thú gì nữa thì lần sau tự mình đi, không còn thắc mắc thì ta mang cậu về nhà là hoàn thành nhiệm vụ.” Có lẽ là chịu ảnh hưởng của ánh sáng thánh khiết vừa rồi, Snape hiếm thấy mà không phun nọc độc.

Hugh White nhìn bốn phía, tìm được mục tiêu, chỉ vào cửa tiệm hỗn loạn kia, chờ mong nhìn Snape.

Snape theo hướng cậu chỉ nhìn qua.

Cửa hàng thú nuôi chết tiệt! Hắn hoàn toàn quên mất chuyện này!

“Được rồi, cậu White, cậu sẽ không thất vọng.” Hắn nói, “Bây giờ mời cậu sử dụng đôi chân quý khổng lồ của mình đi chọn thú cưng, ta sẽ chờ ở đây.”

Hugh gật đầu, đi về phía Sở cú Eeylops.

Trong cửa hàng cực kì hỗn loạn, khắp nơi đều là phân chim và lông chim rụng, tiếng cú mèo tất tất tác tác nữa.

Đương nhiên nơi này không chỉ buôn bán con cú mèo, còn có thú cưng khác, chỉ là số lượng ít hơn.

“Hửm? Một phù thủy nhỏ? Tân sinh Hogwarts?” Một người phụ nữ khô gầy chậm chậm đi ra từ một góc tối, giọng bà không cao, mang theo chút khoái trá, “Nhìn đi, đứa nhỏ, nơi này có thú cưng nào cậu muốn không. Cú mèo, cóc, chuột, mèo, ửng, đương nhiên, rắn cũng có. Nhưng ta nghĩ nó không thích hợp với cậu đâu.”

Hugh nhẹ nhàng gạt đầu, ánh mắt tuần tra một vòng quanh đám đông vật, cuối cùng cậu chọn nhất một con điều hâu màu xám, cường tráng lại cao ngạo.

(điều hâu đỏ – minh hoạ)

Hugh lại mua một cái l*ng chim, đủ chỗ cho một con điều hâu đứng thẳng, chậu thức ăn và nước uống. Điều hâu không muốn bị nhốt trong l*ng sắt rất vừa lòng, vô cùng thân thiết cọ cọ tay Hugh.

Tính cả l*ng sắt tổng cộng 23 Galleon 12 Sickel, Hugh thanh toán tiền, rồi vui vẻ đi ra khỏi tiệm cú mèo.

Hugh quyết định gọi điều hâu nhà mình là Gavin, chim ưng thắng lợi. Tuy rằng tên này cậu vĩnh viễn không thể tự hô lên, nhưng Hugh vẫn cảm thấy thực vui vẻ.

Hugh White cầm cái l*ng chim trống trơn đi về phía Snape, Gavin đứng trên vai cậu, thần khí mười phần.

Đi đến gần Hugh mới phát hiện Snape không phải một mình, hắn đang cùng một người nam nhân nói chuyện.

Mái tóc bạch kim suôn dài, khuôn mặt tinh xảo gần như hoàn mỹ, nụ cười giả của quý tộc, áo chùng hoa lệ, xà trường không rời tay.

Lucius Malfoy.

Hugh White đi qua, đứng bên người Snape, lễ phép mỉm cười một chút với người đàn ông bạch kim.

“Severus, đây là tân sinh năm nay cậu đi đón sao?” Lucius Malfoy giả cười nói với bạn tốt, “Đứa nhỏ đáng yêu hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ của Malfoy.” Ông quay qua Hugh White, hơi hơi chọn mi, cười câu lòng người. “Thật vui khi nhìn thấy cậu, phù thủy nhỏ. Ta là Lucius Malfoy, ta có được vinh hạnh biết tên của cậu không?”

Snape trào phúng giả cười, “Lucius, nếu đầu anh không bị độc được làm đẹp ăn mòn sạch thì nên biết khổng chế nội tiết tố của mình! Thật đáng tiếc mà nói cho anh, cậu White phù hợp với thẩm mỹ của anh là một phù thủy Muggle, hơn nữa, chỉ sợ cậu ta không thể chính miệng nói cho anh biết tên của mình.”

Hugh miễn cưỡng nhận thấy ánh mắt Lucius Malfoy nhìn mình mang theo miệt thị.

Chết tiệt cái luận điệu phù thủy thuần huyết! Chết tiệt cái cảm giác ưu việt của quý tộc!

Hugh White lấy giấy bút, rất nhanh viết lên một tờ mới: “Ngài Malfoy, thật vui được quen biết ngài, tên tôi là Hugh White. Như ngài chứng kiến, tôi không chỉ là phù thủy Muggle còn là một người câm.”

Trong đôi mắt xám bạc của Lucius Malfoy xẹt qua tia kinh ngạc, một phù thủy câm! Thật sự là mới nghe lần đầu.

Snape hiển nhiên không còn kiên nhẫn tiếp tục lãng phí thời gian, lạnh lùng nói: “Cậu White, ta nghĩ lúc này cậu có thể xác nhận mọi thứ cần đều đã mua, không cần lãng phí thời gian của ta. Lucius, nếu anh có cái thú tiêu khiển này, như vậy tôi nghĩ chắc anh có đủ thời gian đi nấu độc được làm đẹp của anh chứ!”

“Không! Severus!” Lucius ai oán kêu, đáng tiếc Snape đã sớm mang theo Hugh White đi ra thật xa, bỏ lại ông ở đằng sau.

Độc được làm đẹp của ông!!!

Số 56 đường sông Thames, ngôi nhà 2 tầng màu trắng ngà, đứng trước cửa là một cậu nhóc tóc ngắn màu nâu nhạt, khuôn mặt tinh xảo đang mỉm cười với một người đàn ông mặc đồ đen lạnh lùng, viết như phượng múa rồng bay trên giấy: “Hôm nay rất cảm ơn ngài. Nếu có thể, mời vào nhà uống chén trà đã.”

Snape bên môi mang theo nụ cười giả ác ý, “Cậu White, nếu đầu cậu không bị quỷ khổng lồ giẫm bẹp thì nên biết đây là công việc của ta, cậu hoàn toàn không cần phải biểu đạt lòng biết ơn giá rẻ của mình. Xét thấy ta đã vì cậu rời khỏi cái vạc của mình một buổi sáng và buổi chiều, ta không cho là mình còn có thời gian để lãng phí. Nếu cậu còn có chút đầu óc, ngày 1.9 hãy đến sân ga 9 $\frac{3}{4}$ ngã tư Vua, đi thẳng vào sân ga giữa 9 và 10, hy vọng cậu sẽ không ngu xuẩn mà không bắt được tàu tốc hành Hogwarts, như vậy, hèn gặp lại, cậu White.”

Hugh mỉm cười gật đầu, nhìn hắn xoay người nhanh rời đi, trường bào tối đen quay cuồng cuộn sóng sau lưng, rất có khí thế!

7. Chương 7: Nhập Học

1.9.1990

Hugh White dậy từ rất sớm, so với thời gian bình thường còn sớm hơn. Chạy bộ, tắm, ăn bữa sáng, cậu bắt đầu kiểm kê vật phẩm mang theo đến Hogwarts, từ vài ngày trước cậu đã thu xếp tốt lắm.

Nhà hàng Trung quốc Hugh làm việc bởi vì có cậu mà đã mở vài chi nhánh, về sau cậu đều rất ít khi vào bếp, chỉ ngẫu nhiên đến nhà hàng chỉ đạo đầu bếp khác mà thôi.

Quyết định đến Hogwarts không bao lâu cậu liền xin ông chủ nghỉ việc, lí do là muốn đến học một trường nội trú, ông chủ dù không tình nguyện nhưng cũng không thể không đồng ý.

Xác nhận mọi thứ đều mang theo rồi, Hugh xách hành lý đi ra khỏi nhà, bắt tắc xi đi đến nhà ga Ngã tư Vua.

Cậu tới rất sớm, nhà ga không có bao nhiêu người. Xem xét lúc không ai chú ý, cậu theo lời Snape xuyên qua cửa xoát vé thứ 9 và thứ 10, sân ga 9 ¾.

Một chiếc xe lửa đỏ thẫm bốc hơi nước không ngừng trên sân ga, trên sân còn có vài phù thủy nhỏ cùng ba mẹ của họ.

Hugh kéo hành lý lên xe lửa, hiện tại các toa trống còn rất nhiều, cậu chọn một toa ở đuôi xe, miễn cưỡng đặt hành lý lên bàn.

Lại buồn bực cho chiều cao của mình 2s, Hugh lấy ra đĩa bánh hoa quế cà phê để lên bàn, sau đó mở cuốn ‘Hogwarts một góc lịch sử’ ra đọc.

Ngày hôm sau từ Hẻm xéo trở về, Hugh thấy được quyển sách này cùng mấy quyển khác không có trong danh mục sách giáo khoa, không khỏi vì sự tâm lý của Snape mà cảm khái.

Mấy ngày nay cậu đều đọc sách giáo khoa mấy lần, trí nhớ đã gặp qua là không quên được khiến cậu khắc sâu nội dung sách trong đầu. Đáng tiếc trong sách nhắc tới những pháp thuật đều cần niệm chú, cậu lại hoàn toàn không có khái niệm về thần chú không tiếng động, thí nghiệm vài lần toàn bại, cho tới bây giờ cậu chỉ có lý luận suông mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, tàu tốc hành Hogwarts trở nên náo nhiệt phi phàm.

Các phụ thủy nhỏ cười đùa cùng la hét, các loại thú cưng kêu ầm ĩ hoặc đụng nhau, sân ga trở nên chật chội không chịu nổi.

Hugh chọn toa sau cùng, thẳng đến xe sắp chuyển bánh mới có người chui vào, ba cái đầu thò vào, dọa cậu nhảy dựng.

“Thực xin lỗi, xin hỏi.....” Vừa mới nói đã bị ngắt lời.

“A! Cậu nhóc thật đáng yêu! Nếu,” Một cái giọng hói vui vẻ dùng âm điệu kì lạ thốt lên.

“Nếu cậu không ngại, có thể,” Một giọng nói khác tiếp lời, đầu cậu ta giống hai người còn lại, mái tóc đỏ rực, gương mặt cũng từ một khuôn mẫu khác ra.

“để bọn anh cùng cậu chia sẻ toa tàu này, cậu biết đấy,”

“bọn anh tới quá muộn!”

Hugh lập tức liền nhận ra bọn họ là cặp song sinh nhà Gryffindor, 90% trò đùa dai của Hogwats đều liên

quan đến bọn họ, nhưng rất ít người có thể chân chính chán ghét bọn họ.

Hugh mỉm cười, ý bảo không có vấn đề.

Ba cậu trai tiến vào, rất nhanh sắp xếp hành lí xong xuôi.

“Cậu nhóc đáng yêu, anh nghĩ cậu nhất định là,”

“tân sinh Hogwarts, nếu không,”

“đứa nhỏ xinh đẹp giống cậu, bọn anh,”

“tuyệt đối sẽ có ấn tượng sâu sắc!”

Đôi song sinh kẻ xướng người hoạ, “Xin chào, anh là George Weasley, đây là người anh em sinh đôi của anh,”

“Fred Weasley, vô cùng vui được quen nhóc, có vinh hạnh,”

“được biết tên nhóc không?”

Hugh gật gật đầu, dưới cái nhìn có chút khó hiểu của họ lấy ra giấy bút tùy thân, viết: “Chào các anh, em là Hugh White, xin tha thứ em không thể nói chuyện với mọi người, em không thể nói chuyện.”

Ba người thay phiên nhìn tờ giấy, trong mắt đều có kinh ngạc.

“Ôi! Merlin thật là không công bằng mà! Ngài ấy,”

“thế mà lại tước đoạt quyền lợi nói chuyện của đứa nhỏ đáng yêu này, chúng ta,”

“tận hết sức lực nguyên rửa ông, Merlin,”

“một vạn năm không giặt sạch tất thôi!” Fred dùng một câu cảm thán kết thúc.

Hugh cười đến thực khoái trá, đôi song sinh này thật khiến người ta yêu thích.

Lúc này thiếu niên bên cạnh chỉ nói 2 chữ lúc mở cửa cười sang sảng tự giới thiệu, “Xin chào, White, anh

là Lee Jordan.”

Hugh gật gật đầu, mấy người cầm đầu nhà Gryffindor luôn điên cuồng như vậy, làm người ta rất khó không khắc sâu ấn tượng.

Hugh cúi đầu viết trên giấy: “Rất vui được quen các anh, các anh có thể gọi em là Hugh. “

George tùy tiện cười nói: “Bọn anh cũng rất vui, Hugh, em có thể gọi bọn anh bằng tên thánh. “

“Em xuất thân Muggle, có lẽ các anh nguyện ý nói cho em một chút về Hogwarts?” Hugh viết.

Lee Jordan gật đầu, “Đương nhiên. Hugh, Hogwarts là cái nôi của phần lớn phù thủy Anh quốc, phải biết rằng, nó đã tồn tại hơn một ngàn năm.”

.....

Thời gian ở chung khoái trá trôi qua rất nhanh, trong lúc này Hugh mời bọn họ cùng nhau chia xẻ bánh hoa quế cà phê của cậu, ba tên con trai cho rằng bánh cực kì mỹ vị, hơn nữa sau khi Hugh viết đó là mình làm thì họ tỏ vẻ sợ hãi cùng bội phục.

Sắc trời dần tối, bốn người được Hugh nhắc nhở thay áo chùng.

Xe lửa giảm bớt tốc độ, ‘Năm phút nữa sẽ tới Hogwarts, xin để lại hành lí trên xe, gia đình sẽ thay các bạn đưa vào trường học.’ Giọng nói âm trầm quanh quẩn trong xe.

Tàu hỏa rốt cục ngừng lại, Hugh nghe được tiếng la hét ầm ĩ còn có tiếng nguyên rửa bên ngoài, ngồi im bất động ngồi ở chỗ cũ. Ba cậu trai không lao ra ngoài mà ở lại với Hugh, bọn họ cho rằng mình phải chăm lo cho đứa nhỏ này.

Bốn người cuối cùng xuống xe, sân ga vừa nhỏ vừa đen, ban đêm rất lạnh lẽo, Hugh thấy may mắn vì mình mặc thêm áo len.

Một ngọn đèn trong đêm tối chớp lên, Hugh nghe thấy một thanh âm thô lỗ đang hô to: “Tân sinh năm nhất! Tân sinh năm nhất!” cậu theo giọng nói đi qua, một người khổng lồ dị thường cao lớn, nửa mặt là râu đang ở cách đó không xa vẫy vẫy tay.

Rubeus Hagrid.

Hugh mỉm cười với những người bạn mới của mình, họ lo lắng dặn vài câu, dùng giọng điệu vui vẻ, sau đó đều tự tách ra. Không phải tân sinh thì sẽ lên xe ngựa đi vào Hogwarts trước.

Hugh va chạm qua lại trong đồng người, con đường nhấp nhô, cậu thường thường bị vấp chân vào hòn đá nào đó.

Rẽ một lần, trước mắt mọi người không còn đường, cuối đường là một cái hồ đen, đối diện hồ trên sườn núi đứng sừng sững 1 tòa thành nguy nga to lớn, tòa thành cao vút trên mảnh rừng, những cánh cửa sổ phản xạ ánh sáng lấp lánh.

Hugh nghe thấy rất nhiều người kinh ngạc cùng cảm thán bên cạnh.

Hagrid chỉ vào một loạt thuyền nhỏ neo bên hồ hồ: “Mỗi chiếc thuyền không thể vượt quá bốn người!”

Hugh lên một cái thuyền không, rất nhanh có ba phù thủy nhỏ khác gia nhập, bọn họ thực rõ ràng là quen nhau, tán gẫu thật sự khoái trá. Bọn họ cũng có người muốn bắt chuyện với Hugh, nhưng Hugh không để ý tới.

Ngoại trừ một ít người cậu không phản cảm thậm chí có chút thích thì Hugh không muốn cùng những người khác có nhiều liên hệ, huống chi cậu không thể nói chuyện, trong bóng đêm căn bản không thể đáp lại.

Hugh nghe thấy một nữ phù thủy nhỏ trong ba người oán giận với hai người còn lại vì cậu lãnh đạm, “Tên đáng ghét! Không lịch sự!”

Hugh trong bóng đêm mỉm cười.

Xuống thuyền, bọn họ đặt chân lên một đoạn cầu thang, trước mặt là một cánh cửa gỗ thật lớn. Hagrid vừa dùng nắm tay cực to đập cửa 3 cái rồi nói với mọi người phía dưới: “Đều đến đông đủ cả chưa?”

Cửa mở, một nữ phù thủy tóc đen mặc áo chùng xanh bieck đi ra, bà rất cao, vẻ mặt phi thường nghiêm túc, vừa thấy chính là một người nghiêm cẩn.

Không hề nghi ngờ, Minerva McGonagall.

Hugh White nghĩ.

Hagrid đưa bọn họ giao cho giáo sư McGonagall, sau đó đi mất.

Giáo sư McGonagall mở cửa ra, tất cả mọi người nhò vào trong.

Cửa đại sảnh rộng mở, Hugh nghĩ nhà mình có thể đặt vừa trong này, trần nhà cao vô cùng, liếc mắt một cái nhìn không đến đỉnh.

Giáo sư McGonagall xoay người nhìn bọn họ, sau đó nói: “Hoan nghênh đến với Hogwarts. Tiệc khai giảng sẽ bắt đầu, nhưng trước khi các trò vào lễ đường ngồi thì, đầu tiên các trò cần phải xác định học viện mà mình sẽ vào. Phân loại là nghi thức quan trọng bậc nhất, bởi vì trong lúc các trò học ở đây, học viện tựa như nhà của các trò vậy. Các trò phải học cùng các bạn trong học viện của mình, cùng nghỉ ngơi ở KTX, cùng nhau trải qua thời gian sau buổi học ở phòng sinh hoạt chung.”

“Bốn học viện phân biệt là: Gryffindor, Hufflepuff, Ravenclaw và Slytherin. Mỗi học viện đều có lịch sử quang vinh của chính mình, đều đào tạo ra những nam nữ phù thủy kiệt xuất. Các trò trong lúc học ở Hogwarts, những biểu hiện xuất sắc sẽ cộng điểm cho nhà mình, mà vi phạm qui định thì bị trừ điểm. Cuối năm, học viện nào có điểm cao nhất sẽ đoạt được cúp nhà, đây là vinh dự rất cao. Ta hy vọng các trò đều được phân vào học viện nào cũng đều làm vẻ vang cho học viện nhà mình.”

“Qua vài phút nữa, nghi thức phân viện sẽ được cử hành trước mặt toàn thể giáo sư và học trò. Ta đề nghị các trò trong khi chờ đợi, sửa sang lại quần áo, tinh thần 1 chút. “[trích truyện]

Hugh nghe thấy có người đang nhỏ giọng nghị luận về vấn đề phân viện, bởi vì tân sinh hầu như không ai biết phân viện ra sao, có vài đứa nhỏ bị dọa đến run run, làm cậu bật cười.

Đột nhiên sự lạnh lẽo quỷ dị làm cho cậu run lên, giống bị hắt 1 chậu nước lạnh lên người vậy, bên tai vang lên hơn mười giọng quát to.

Hugh lập tức ý thức được đây là cái gì.

Hai mươi linh hồn xám trắng bay qua bay lại, điều này làm cho cậu nhớ tới quãng thời gian làm linh hồn.

Hoảng sợ không tiếp tục được bao lâu, giáo sư McGonagall để bọn họ xếp thành một hàng theo bà đi vào.

Bọn họ vào sảnh đường.

Điều này thật sự là một sự kỳ diệu khó có thể tưởng tượng!

Cho dù trong sách có miêu tả sinh động ra sao, người không chính mắt nhìn thấy vĩnh viễn không thể cảm nhận được loại rung động này!

Trong lễ đường bày bốn dãy bàn dài, những học sinh năm trên đã ngồi vào bàn. Trên bàn có hàng ngàn ngọn nến lơ lửng chiếu sáng không trung, bốn dãy bàn dài bày bát đĩa và chén rượu chân cao sáng loáng. Cuối sảnh có một dãy bàn khác, là vị trí của các giáo sư.

Trần nhà tối như mực, lóe ra những ánh sáng lấp lánh, cùng bầu trời đêm bên ngoài giống nhau, vô cùng xinh đẹp.

Hugh White nghe thấy một giọng nói mang theo kiêu ngạo: “Cái này tui biết, trần đại sảnh Hogwarts được ếm pháp thuật, vĩnh cửu, thoát nhìn không khác với bầu trời bên ngoài mấy, còn thay đổi theo thời tiết.”

Hugh đột nhiên cảm giác được một ánh mắt dừng lại trên người mình, cậu ngẩng đầu nhìn qua, chống lại một đôi con ngươi đen lạnh lùng trống rỗng.

Giáo sư Snape!

Hugh cách đám người ôn hòa mỉm cười, nhưng người này rất nhanh đem tầm mắt dời đi.

8. Chương 8: Phân Loại

Giáo sư McGonagall đặt một cái ghế bốn chân trước mặt tân sinh, ở trên ghế thả một chiếc mũ phù thủy chớp nhợp. Nó thoát nhìn rất không xong, đằng trước có vài mảnh vá, hơn nữa bản như thể mấy trăm năm chưa giặt qua vậy. [chúc mừng, đoán đúng rồi!]

Hugh thật không muốn đội cái mũ đáng sợ kia, cậu nghĩ nếu nhất định phải đội thì lúc về KTX mình sẽ gọi đầu năm lần!

Tất cả mọi người nhìn không chuyển mắt nhìn cái mũ này, không phát ra âm thanh gì. Cái mũ đột nhiên vận vẹo, một bên mũ vỡ ra một vết rách như cái miệng, sau đó nó bắt đầu hát lên:

‘Ồ này cứ nghĩ ta không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Ta nhai quách vành mũ

Nếu mi tìm được cái nào giỏi hơn

Các người cứ đội mũ nỉ đen

Mũ lụa trơn mềm chớp nhợp

Không sao, ta đây chấp hết

Vì ta là nón phân loại Hogwarts

Chẳng có gì giấu trong óc

Mà nón này không đọc ra

Cứ đội lên đi rồi ta nói

Cái nơi mà mi thuộc về

Có thể mi vào Gryffindor

Chỉ vì trái tim dũng cảm

Can đảm, điên cuồng và hào hiệp

Khiến bọn Gryffindor khác xa

Có thể mi vào Hufflepuff

Vì mi công bằng và kiên trì

Những Hufflepuff bền bỉ

Chưa bao giờ biết sợ khó khăn

Cứ vào Ravenclaw khôn ngoan xưa cũ

Nếu mi có một cái đầu

Ham học hỏi và đầy mẫn tuệ

Vào đây sẽ thấy bạn mình

Không khéo Slytherin chưa biết chừng

Tình bạn chân chính có ở đây

Cái đám quỷ quyết xài đủ mảnh

Miễn sao cho đạt mục tiêu

Giờ đội ta lên đi, đừng sợ!

Cũng quăng ta xuống nhé!

Bọn mi an toàn trong vòng tay ta (dù ta chả có tay)

Bởi vì ta là chiếc nón phân loại thông minh!

(mũ quả dưa, bowler black hat)

Nón phân loại hát cực kì khó nghe, Hugh nghe xong câu đầu tiên sống chết che lỗ tai lại, thẳng đến khi mũ ngậm miệng lại mới thôi.

Tân sinh sắc mặt đều rất khó xem, Hugh trong lúc vô tình nhìn thấy học sinh Slytherin năm trước ai đều sắc mặt như thường, cậu hoàn toàn có lý do tin tưởng bọn họ đều dùng máy trợ thính.

Đàn rắn độc giao hoạt này!

Không cần nghe bài hát kinh khủng tân sinh cũng biết bọn họ phân viện chỉ cần đội cái mũ dơ bẩn này, mà không phải tiến hành thí nghiệm hoặc cùng đã đấu với quỷ khổng lồ linh tinh.

Đại bộ phận gia đình phù thủy nhỏ đã bị ếm thần chú không được tiết lộ, bọn họ đều bị cha mẹ hoặc là trong nhà người khác giấu diếm hoặc là đe dọa.

Giáo sư McGonagall cầm một tấm da dê đi lên phía trước vài bước, lớn tiếng nói: “Tốt lắm, hiện tại ta gọi đến tên ai, người đó liền đội mũ, ngồi vào trên ghế, chờ đợi phân loại.” bà liếc mắt vào tấm da dê “Eisen Ess*x.”

Một thằng nhóc thấp béo đỏ mặt đi qua, đội mũ ngồi xong, chẳng được bao lâu nón phân loại liền hô to: “Hufflepuff!”

Dãy bàn dài bên phải cậu ta vỗ tay vui mừng, cậu nhóc chạy tới ngồi giữa bọn họ.

“Alice Perth.” “Gryffindor!”

Dãy bàn xa nhất bên trái bạo phát một tiếng hoan hô thật lớn, có mấy tên con trai còn đập bàn, trong đó còn có đôi song sinh Weasley.

Nón phân loại phân chia một đám tân sinh đến học viện chúng thuộc về, Hugh White đột nhiên có chút khấn trương khó hiểu, lòng bàn tay hơi ướt mồ hôi, sau đó cậu nghe thấy Giáo sư McGonagall gọi tên mình, “Hugh White!”

Hugh hít vào một hơi, dưới ánh nhìn của mọi người, đi qua ngòai rồi đội mũ lên.

“Ừm..... Thông minh, cơ trí, bình tĩnh, A! Nhóc thích đọc sách! Hử? Nhóc chính là tân sinh không thể nói chuyện mà Albus đã nói?Ồ!Ồ!Đứa nhỏ đáng thương, Merlin đối với nhóc thật không công bằng, vậy nhóc muốn vào nhà nào? Ravenclaw có rất nhiều sách, đương nhiên, Slytherin cũng thích hợp với nhóc, cho dù nhóc là phù thủy Muggle.”

Hugh ở trong đầu cố gắng nghĩ: “Ngài Mũ, tôi muốn đến Ravenclaw, Ravenclaw.”

“A! Đúng vậy, Ravenclaw thực thích hợp với nhóc, chúc nhóc ở Ravenclaw vui vẻ, như vậy” Mũ lớn tiếng hô: “Ravenclaw!”

Hugh nhanh chóng tháo mũ xuống đặt ở trên ghế, cảm nhận được tầm mắt mang theo vẻ quan tâm bên dãy bàn Gryffindor, cậu cười cười với 3 người bạn mới quen hôm nay, sau đó đi về phía dãy bàn thứ hai đang hoan hô.

Ravenclaw có người nói: “A! Chúng ta có được một cậu bé xinh đẹp chưa kìa! Cậu nhóc thuộc nhà Ravenclaw!”

Hugh có chút không quen với ánh mắt chung quanh, ngồi ở chỗ cuối bàn, ý đồ ngăn chặn những ánh mắt quá mức nóng bỏng.

Nón phân loại tiếp tục phân loại vài tân sinh còn lại.

Hugh White mím đôi môi hồng nhạt, cảm thấy phức tạp với mấy học sinh năm trên ân cần thăm hỏi. Cậu cũng không muốn bản thân có vẻ quá mức độc lập, nhưng bởi vì nguyên nhân sinh lí nên không muốn cùng người khác quan hệ nhiều.

Cậu nghĩ ngợi, lấy ra giấy bút, viết nhanh trên chỗ trống: Thực xin lỗi, em không thể nói chuyện, hãy tha lỗi cho em không thể nói chuyện với mọi người.

Hugh đem quyển sổ đưa cho một đàn anh năm ba ngồi bên cạnh, khẽ mỉm cười, sau đó chuyển đầu nhìn về phía bàn giáo sư.

Ngồi ở giữa là một ông lão râu bạc mặc áo chùng màu tím, trên áo in đầy hình sao trắng, có vẻ loè loẹt, trên chòm râu thật dài của ông còn buộc một cái nơ con bướm màu hồng rất buồn cười.

Hình như nhận thấy được tầm mắt của Hugh, Albus Dumbledore quay đầu lại mỉm cười, hơn nữa còn khẽ nháy mắt mấy cái, đáng tiếc trong mắt Hugh chỉ thấy như mắt ông bị rút gân.

Vị trí bên trái Dumbledore để trống, hẳn là chỗ của giáo sư McGonagall.

Bên cạnh Hugh nhận ra chính là giáo sư bùa chú Flitwick đáng người thấp bé khuôn mặt có chút kinh hoảng, cậu chỉ nhìn thấy phần thân trên, rất khó đem tên và mặt ông liên hệ với nhau.

Bên tay phải Dumbledore cũng là một giáo sư xa lạ, Hugh đoán đó hẳn là giáo sư dạy môn phòng chống nghệ thuật hắc ám năm nay. Bên cạnh là giáo sư độc được sắc mặt vàng như nến.

Ngay lúc Hugh còn đang đánh giá các giáo sư thì quyển sổ của cậu đã chuyển một vòng bàn ăn Ravenclaw, tất cả mọi người đều biết năm nay tân sinh xinh đẹp nhất Ravenclaw, hoặc cả Hogwarts là 1 đứa nhỏ đáng thương, Merlin đã tước đoạt quyền phát ra thanh âm tuyệt vời của cậu.

Vì thế trong lúc Hugh White còn không biết, toàn bộ Ravenclaw đã nhanh chóng hình thành một loại nhận thức chung là phải giúp đỡ cậu.

Phân loại kết thúc, Albus Dumbledore đứng lên, mở tay, cười hoà ái với các học sinh, “Hoan nghênh các trò đến học ở Hogwarts! Trước khi bắt đầu tiệc tối, thầy muốn nói vài lời với mấy trò, đó là: Ngu dân! Mít ướt! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn!”

Dumbledore vừa dứt lời, những dãy bàn dài vốn trống rỗng lập tức xuất hiện đủ loại thức ăn. Có thịt bò nướng, gà non nướng, sườn lợn rán, sườn dê, xúc xích, bít-tết, khoai tây bỏ lò, khoai tây nướng, khoai tây chiên, bánh mì Yorkshire, đậu, cà rốt, nước chấm, sốt cà chua, thoạt nhìn cực kì phong phú!

Các học trò và giáo sư đều bắt đầu dùng cơm, Hugh đang muốn động tay, đột nhiên trước mặt có thêm một cái đĩa lớn, hầu như mỗi loại thức ăn có trên bàn đều có trong này một ít.

Hugh kinh ngạc nhìn người đặt đĩa xuống, là đàn anh năm trên lúc này Hugh vừa nói chuyện.

Bị dáng vẻ ngạc nhiên của cậu chọc cười, đàn anh kia đẩy cái đĩa về phía cậu, nói: “Anh gọi là Avet Milan, Ravenclaw năm 4. Nào, đừng khách sao như vậy, đây là sự hoan nghênh của toàn thể Ravenclaw với em đó.”

Hugh kinh ngạc nhìn mọi người trên bàn, phát hiện bọn họ đều hoặc lén lút hoặc quang minh chính đại quan sát cậu, trong mắt mang theo thiện ý, có người quá đa sầu đa cảm đã rưng rưng nước mắt, tràn ngập trìu mến nhìn cậu.

Hugh cảm thấy hết cách, cậu muốn khiếm tốn nhưng người cầm ở giới phù thủy quá hiếm thấy, làm cho mọi người phải chú ý, cho dù sự chú ý này không mang theo ác ý cùng cười nhạo.

Hugh chỉ có thể cảm kích cười với bọn họ, sau đó cúi đầu tiêu diệt đồng thức ăn chồng chất như núi trên đĩa.

Sức ăn của cậu không lớn, thức ăn mà các học sinh tốt bụng lấy giúp cậu ăn không đến một phần ba liền cảm thấy có chút miễn cưỡng.

Buông đĩa ăn, hầu như đồng thời, Hugh cảm giác được phần lớn tầm mắt của Ravenclaw đều tập trung trên người mình.

“A, White, em không thể chỉ ăn ít như vậy, em nhìn lại mình gầy bao nhiêu kìa! Dù sao thì đàn ông con trai phải khỏe mạnh một chút mới được.” Avet ngạc nhiên hô, những người bên cạnh cũng đồng ý gật đầu.

Hugh rất bất đắc dĩ, cực kì bất đắc dĩ. Rốt cuộc là ai nói Ravenclaw chuyên chú với học thuật, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền, không để ý đến chuyện bên ngoài chứ! Vì cái gì bọn họ lại tập thể chuyên chú với cậu như vậy?

Đáng tiếc sự quan tâm đơn thuần, không mang theo nửa điểm tạp chất, làm cậu ngay cả cự tuyệt cũng không được.

Đối mặt với biểu tình “em không ăn nhiều lên là có lỗi với bọn anh” của Avet, Hugh thực khó xử, cậu chỉ chỉ đồng đồ ăn, lại chỉ chỉ bụng, cau mày lắc đầu ý bảo mình thật sự ăn không vô nữa.

Avet nhìn bộ dáng đáng thương của cậu, cảm giác mình mà còn ép cậu nhóc ăn nữa lại giống như ngược đãi, thỏa hiệp nói: “Được rồi, đương nhiên, nếu em thật sự ăn không vô nữa.”

9. Chương 9: Ký Túc Xá

Ngay lúc mỗi người đều dừng lại động tác ăn cơm thì tất cả món ăn trên bàn đều lập tức biến mất, bàn ăn trở nên sạch sẽ, nhưng không đến một phút đồng hồ sau, trên bàn ăn lại xuất hiện đầy đồ tráng miệng như bánh socola nhồi kem, mút, bánh mật, donut, bánh táo...

Phần lớn học sinh tuy đã no bụng rồi nhưng không chịu nổi mùi hương ngọt ngào dụ dỗ nên lại ăn thêm một chút.

Hugh không hề động, cậu thật sự ăn không nổi nữa rồi!

Đột nhiên cậu cảm giác được vài ánh mắt nhìn theo dõi mình chằm chằm, cậu ngẩng đầu nhìn qua, phát

hiện đôi song sinh Weasley và Lee, Hugh có chút kỳ quái ánh mắt bọn họ quá mức nóng bỏng.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt, bàn ăn khôi phục lại trạng thái trống không, Albus Dumbledore nuốt xuống miếng bánh ngọt gia tinh đặc chế cuối cùng, đứng lên, cười tủm tỉm nói với toàn thể học sinh: “Bây giờ mọi người đều đã ăn uống no đủ, như vậy, ta muốn nói với các trò mấy câu. Lúc học kì mới bắt đầu, ta muốn các trò chú ý vài hạng mục sau.”

“Học sinh năm nhất chú ý, khu rừng cạnh trường là rừng cấm. Vài người bạn cũ của chúng ta cần nhớ kỹ điểm này.”

Dumbledore liếc mắt về phía đôi song sinh của Gryffindor, hai đứa cúi đầu vụng trộm chớp mắt với ông.

Dumbledore đáng thương, từ khi đôi song sinh nhập học tới nay mỗi năm đều phải lặp lại những lời nói này nhưng chúng chưa bao giờ để vào tai.

“Còn nữa, thầy giám thị Filch cũng muốn thầy nhắc nhở các trò, không được thi triển pháp thuật sau giờ học và trên hành lang.”

“Việc xét tuyển cầu thủ Quidditch sẽ tiến hành ở tuần thứ hai của học kì. Những ai muốn tham gia tranh đấu vì học viện của mình hãy liên hệ với bà Hooch.” [trích truyện]

Gryffindor phản ứng lớn nhất đối với lời của Dumbledore, rất nhiều học sinh đều lộ vẻ hưng phấn, một bộ dáng nóng lòng muốn thử.

Hugh âm thầm thở dài, sư tử nhỏ nhà Gryffindor vĩnh viễn đều tràn ngập sức sống như vậy, làm người ta đau đầu.

Dừng trong chốc lát, Dumbledore cười đến nếp nhăn đầy mặt nói: “Như vậy, trước khi đi ngủ chúng ta cùng hát giáo ca nào!”

Ngoại trừ học sinh mới không biết tình hình thì mọi người đều lộ ra thần sắc khó xử hoặc chán ghét, Dumbledore lại giống như hoàn toàn không nhìn thấy, đưa phép vung lên, trong không trung hiện ra ca từ màu vàng, cười tủm tỉm nói: “Mọi người tự chọn tông thích hợp cho mình, chuẩn bị, hát!”

Toàn thể giáo sư học sinh dù muốn hay không đều mở miệng hát, ngoại trừ Hugh.

“Hogwarts, Hogwarts, Hoggy Warty Hogwarts

Xin hãy dạy tôi đôi điều

Dù cho tôi có già hói

Hay trẻ măng với đầu gối gẻ

Đầu tôi vẫn nhồi được đôi điều

Những thứ mới mẻ và thú vị

Vì giờ chúng trống trơn và đầy không khí

Toàn ruồi chết với mấy thứ linh tinh

Nên hãy dạy tôi những điều đáng biết

Mang trả những thứ đã quên

Cứ hết sức đi chúng tôi lo nổi

Học tới khi nào nhũn rữa thì thôi.'

Mọi người hát xong, Dumbledore lau ánh mắt một phen, lớn tiếng cảm thán nói: "A! Âm nhạc, một pháp thuật thật vĩ đại!"

Hugh ngằm cho ánh mắt xem thường.

Hát xong giáo ca, các huynh trưởng dẫn học sinh năm dưới về phòng ngủ.

Thủ lĩnh nam sinh Ravenclaw là Anseair Orland, cậu ta là 1 thiếu niên nhã nhặn khiêm tốn, đeo cặp kính viền vàng, ngay cả giọng nói cũng làm người ta thấy nhu hoà như gió xuân vậy. Thủ lĩnh nữ sinh là Berlina Scott, ngũ quan của cô có chút sắc bén, đôi mắt không lớn luôn lộ vẻ nghiêm khắc, có chút giống giáo sư McGonagall, nhưng kỳ thật cô là một cô gái rất thiện lương.

Học sinh năm nhất Ravenclaw đi theo thủ lĩnh nam nữ sinh đi về phía tháp Ravenclaw ở phía tây Hogwarts, quả nhiên cửa vào tháp có 1 cái gỗ cửa con chim ưng đồng.

Anseair đẩy kính trên mũi, nói với học sinh mới: "Ravenclaw theo đuổi tri thức, muốn đi vào phòng sinh hoạt chung không cần mật khẩu giống các học viện khác, chỉ cần có thể trả lời câu hỏi con chim ưng ở cửa đưa ra là được, đương nhiên câu hỏi của nó sẽ không vượt qua phạm vi tri thức của các em. Anh nghĩ học sinh năm nhất mới vào học nên mật khẩu là Levitation Charm."

Anseair vừa dứt lời, con chim ưng dùng giọng nói rất nghiêm túc nói một câu “mật khẩu đúng!” Sau đó nhảy sang một bên, lộ ra lối vào, một ít phù thủy Muggle nhỏ sợ hãi kêu.

Anseair và Berlina dẫn đầu đi vào, những học sinh năm nhất đứng sau chần chờ một chút, nhanh chóng đi theo.

Phòng sinh hoạt chung Ravenclaw là một căn phòng hình tròn rất lớn, trên tường có 1 cửa sổ hình vòm rất lịch sự tạo nhã có rèm cửa màu xanh vàng, có thể từ cửa sổ nhìn được phong cảnh xinh đẹp bên ngoài. Trần nhà là mái vòm hình tròn, phía trên lấp lánh ánh sao, thảm xanh đậm bên dưới cũng có sao. Trong phòng bày bàn và giá sách, trên tường là bức tượng bán thân Rowena Ravenclaw bằng đá cẩm thạch. Bên cạnh tượng có một cánh cửa, đại khái là thông lên ký túc xá.

Hai thủ lĩnh xoay người lại quan sát những học sinh mới đang đánh giá phòng sinh hoạt chung, Berlina có chút nghiêm khắc nhìn bọn họ, nói: “Câu nói nổi tiếng của Ravenclaw là ‘trí thông minh hơn người chính là tài sản lớn nhất của nhân loại.’ Ravenclaw không như Gryffindor cùng Slytherin chú trọng cúp nhà, chúng ta theo đuổi tri thức, nghiên cứu. Ravenclaw có thư viện có thể so với phòng sách báo trong Thư viện Hogwarts, chỉ cần các em có năng lực có thể tận tình rong chơi trong biển tri thức.”

Một vài đứa bị vẻ mặt nghiêm túc của Berlina dọa dẫm đến mặt trắng bệch, Anseair tiến lên từng bước, cười ôn hòa với bọn họ, “Không cần sợ, Berlina chỉ là hơi nghiêm túc thôi, anh nghĩ về sau các em sẽ biết, chị ấy là một cô gái tốt, nếu các em gặp vấn đề gì trong học tập hoặc cuộc sống thì có thể hỏi chị ấy. Viện trưởng của chúng ta là giáo sư bùa chú Flitwick, à, thấy ấy là một người đáng yêu. Còn có, các học sinh mới phải cẩn thận với tiết độc được, giáo sư Snape rất nghiêm khắc đó.”

“Tốt lắm, giờ là lúc đi ngủ, KTX nam ở bên trái, KTX nữ ở bên phải, không được các bạn nữ cho phép, thì các bạn nam không được vào đó, đương nhiên, KTX nam hoan nghênh các bạn nữ đến thăm.”

Bọn nhóc ha ha nở nụ cười.

Anseair dừng một chút, trong mắt hơi hơi lộ ý cười, cuối cùng nói: “Tốt lắm, hiện tại mời mọi người về ký túc xá, nam sinh đi theo anh, nữ sinh đi theo chị Berlina.”

Bọn họ đi dọc theo cầu thang xoắn ốc, tìm được phòng có bảng tên lục tục đi vào.

Phòng Hugh là phòng thứ 2, học sinh Ravenclaw không nhiều lắm, cho nên mỗi người một phòng, điều này làm cho Hugh rất vừa lòng, cậu không hề quen chia sẻ phòng với người khác.

Hugh nhìn căn phòng mình sắp gần bố bảy năm học.

Chính giữa phòng là một cái giường lớn bốn chân, màn che màu xanh vàng, bên phải giường là tủ quần áo, trên đó có khắc hình chim ưng. Hai bên đầu giường có hai cái bàn nhỏ, đặt đèn bàn. Đối diện giường có một cái cửa, Hugh đi qua mở ra xem, là phòng tắm cùng WC.

Sàn phòng tắm cùng vách tường đều là màu xanh vàng, có 1 bồn tắm lớn và bồn rửa mặt, vòi hoa sen. Hugh nghĩ đến cái nón phân loại bồn kinh khủng kia, quyết định dùng tốc độ nhanh nhất thu thập quần áo đi tắm rửa.

Hugh nhanh nhẹn sắp xếp đồ dùng, cầm quần áo đang muốn đi vào phòng tắm, cửa truyền đến tiếng gõ, ‘Cốc cốc cốc’.

Kỳ quái, ai lại đi tìm mình lúc này chứ, Hugh buông quần áo bước đi nhanh ra mở cửa, ngoài cửa là Anseair Orland.

Hugh khẽ nhú mày, dùng ánh mắt hỏi tại sao anh ta đến.

Anseair ôn hòa cười, hỏi: “White, mọi thứ đều thu dọn xong rồi sao? Có cần giúp đỡ hay không?”

Hugh lắc đầu, ý bảo không cần.

“Bọn anh đều biết tình huống của em, ừm –” Anseair cẩn thận châm chước từ ngữ, “Có chút đặc thù, nếu có gì khó khăn, em có thể tùy thời đề xuất, bọn anh đều rất vui lòng giúp đỡ.”

Hugh nhẹ nhàng gật đầu, thiện ý mỉm cười đối với quần bách nhỏ nhỏ của anh ta.

Anseair nhìn cậu mang theo một chút tiếc hận, ngũ quan xinh xắn như vậy, nếu qua vài năm nữa không biết sẽ xinh đẹp đến mức nào, chính là vì quá xinh đẹp, lại là con trai, không biết là phúc hay họa.

Anseair xuất thân từ 1 gia đình quý tộc chân chính, đối với sự đen tối ẩn giấu dưới xã hội thượng lưu cũng có nghe thấy. Cũng may Hugh sẽ Hogwarts bảy năm, hy vọng bảy năm này cậu bé có thể trưởng thành đủ để tự bảo vệ chính mình.

“Ừm, như vậy, ngủ ngon.” Anseair mỉm cười nói, Hugh gật đầu, lui về sau hai bước, đóng cửa lại.

10. Chương 10: Chỉ Đạo

Ngày hôm sau chương trình học đã bắt đầu.

Buổi sáng có hai tiết biến hình học, sau đó còn có hai tiết bùa chú.

Hugh theo thói quen dậy lúc 5h sáng, rửa mặt xong, sau đó thay trang phục nhẹ nhàng, lại thuận tay cầm cuốn ‘Cuốn sách căn bản về thần chú’, đi ra ngoài chạy buổi sáng.

Đây là thói quen lâu năm của cậu, rất khó bỏ, cũng không cần sửa, hôm nay vừa vận thừa dịp đi dạo Hogwarts.

Đi xuống cầu thang, phòng sinh hoạt chung còn chưa có người. Cũng đúng, sớm như vậy ngoại trừ cậu còn ai dậy nổi chứ.

Ra khỏi tháp Ravenclaw, đi theo đường ngày hôm qua, lượn qua hành lang, mạo hiểm nhảy sang một cái cầu thang khác ngay khi nó sắp biến mất, đi qua sảnh đường, đi qua cổng lớn màu bạc, ra khỏi toà thành.

Hít một hơi thật sâu lúc không khí mới mẻ sáng sớm, Hugh lộ ra một nụ cười vừa lòng, vận người làm ấm cơ thể, sau đó chậm rãi chạy dọc theo toà thành Hogwarts.

Hogwarts rất lớn, Hugh dùng nửa giờ chạy hai vòng, lúc trở lại chỗ cũ, lấy ra một cái khăn lau mồ hôi, vận động làm cho gò má trắng noãn đỏ hồng.

Vài phút sau hô hấp đã khôi phục bình thường, Hugh chậm rãi đi về phía hồ Đen, ngồi xuống dưới tàng cây ven hồ, mở ra cuốn ‘Cuốn sách căn bản về thần chú’ đọc.

Hughy biết không có khả năng, nhưng vẫn hy vọng lĩnh hội chút gì đó trong quá trình đọc lại sách, ít nhất không cần quá doạ người khi đi học.

Vì cái gì vẫn không được?

Hugh chán nản nhìn cọng cỏ vẫn không có biến hoá gì, hận không thể dùng lửa trong ánh mắt đốt nó thành tro!

Xem ra cậu thật không có thiên phú học tập pháp thuật, thật uổng ma lực Merlin ban cho mà.

Hugh có chút hối hận khi đến Hogwarts, biết rõ học tập ma pháp cần niệm chú, một đứa cầm trời sinh đến xem nào nhiệt cái gì không biết?!

Hugh bực mình khép lại sách, dựa lưng vào cây, không tiếng động thở dài.

Thất bại đứng lên, vỗ vỗ vụn cổ trên người, Hugh quyết định đi tìm phòng bếp Hogwarts làm bữa sáng ngon lành an ủi tâm linh bị thương của mình.

Vừa mới xoay người đã thấy một thân ảnh màu đen đang sải bước đi ra khỏi rừng Cẩm.

Mới sáng sớm mà thầy ấy đã đi rừng Cẩm sao?

Hugh nghĩ, hơi do dự có nên qua chào hỏi không, dù sao thầy ấy cũng là người mình tiếp xúc đầu tiên ở Giới phù thủy.

Còn chưa quyết tâm, thân thể đã nhanh hơn tư duy di động về phía nam nhân áo đen.

Snape mới từ rừng Cấm hái được 1 chút nguyên liệu độc được sắp cận kiệt, tâm tình bởi vì mấy ngày nữa hoa ánh trăng sẽ nở mà hiếm khi coi như không tồi. Đáng tiếc phần tâm tình tốt này ngay lập tức đã bị con quỷ khổng lồ nhỏ không biết nặng nhẹ phá hủy.

Dùng một bàn tay xách cổ áo của quỷ khổng lồ nhỏ cách xa mình ra một chút, nọc độc giống như mưa xuân phun ra, “Chết tiệt! Hugh White, chẳng lẽ trò bị quỷ khổng lồ dẫm vào đầu dẫn đến bản năng thăng bằng có vấn đề à? Dùng ánh mắt giống quỷ khổng lồ của trò mà nhìn đường đi, ta cũng không hy vọng ngày mai Nhật báo Tiên tri sẽ giật tít là ‘Học trò Hogwarts bởi vì đi đường không nhìn mà đâm đầu vào thân cây chết’.”

Hugh chỉ vì mình chạy quá nhanh, không phanh kịp mới tiến vào cái ôm mang mùi thảo dược thần nhiên của Snape mà thấy ảo não, trên đỉnh đầu lập tức truyền đến châm chọc trầm thấp, Hugh có xu hướng luyến thanh trên mặt lập tức nóng lên, bên tai hồng toàn bộ.

Thật sự là ngốc chết mất!

Hugh thăm mắng bản thân, ngẩng đầu cười lấy lòng với Snape, luống cuống tay chân muốn biểu đạt sự xin lỗi lại biến thành tay chân thất vào nhau.

Snape hai tay ôm ngực, lạnh lùng lấy tư thế trên cao nhìn xuống nhìn Hugh bối rối.

Vài phút sau Hugh rốt cục ý thức được mình khoa tay múa chân đối phương căn bản xem không hiểu, ngưng ngưng đưa tay ra sau lưng, bộ dạng cô vợ nhỏ bị uất ức.

Snape nhếch đuôi lông mày, thanh âm mang theo châm chọc lạnh như băng, “Nếu trò còn có chút đầu óc thì nên biết lấy sổ tay của mình ra mà biểu đạt rõ ràng ý tứ của trò chứ không phải giống một tên ngốc lãng phí thời gian của ta.”

Hugh có chút ngơ ngác giờ mới phản ứng được, vội vàng lấy giấy bút từ trong túi tiền, dùng tốc độ nhanh nhất viết: “Giáo sư Snape, rất xin lỗi, em chỉ là muốn chào hỏi thầy, không phải cố ý đụng thầy đâu.”

“Chào hỏi?” khóe môi Snape lộ nụ cười giả hoàn mỹ không chút méo, “Cậu White, nếu sự chào hỏi của cậu chính là đụng lung tung khắp nơi giống quỷ khổng lồ không đầu óc thì ta đề nghị trò vẫn nên miễn chào hỏi với giáo sư độc được đáng thương của trò đi, ta sợ ta nhận không nổi.”

Hugh cúi mặt, trong lòng buồn nản không thôi. Cậu cũng không muốn biểu hiện ra sự lỗ mãng giống sư tử Gryffindor, đáng tiếc luôn không như mong muốn.

Snape nhìn cậu không chút nào che dấu biểu tình uể oải, mày nhăn càng chặt, nhìn lướt qua cuốn ‘Cuốn sách căn bản về thần chú’ trong tay cậu, “trò đang chuẩn bị bài môn biến hình?” Hắn cố hết sức làm cho giọng nghe tử tế hết mức.

Hugh nghe vậy càng thêm ủ rũ, cau cái mũi nhỏ, cúi đầu viết: “Dạ. Em đã đọc SGK mấy lần rồi, cũng tự thí nghiệm những thần chú cơ bản nhất nhưng chả có phản ứng gì cả. Có lẽ em căn bản không thích hợp học tập pháp thuật, lại càng không nên đến Hogwarts.”

“Oán giận căn bản không làm nên chuyện gì, hiện tại trò nên cố gắng hơn so với người khác mà không phải ở đây oán trời trách đất.” Snape không khách khí giáo huấn.

Hugh ngửa đầu nhìn hắn, dưới ánh sáng buổi sớm, Snape trong mắt cậu có vẻ nhu hòa đi không ít, không hề âm trầm đáng sợ như cũ nữa.

Cậu mỉm cười gật đầu, sau đó viết: “Giáo sư Snape, em nghĩ môn thần chú của thầy nhất định rất không tồi, thầy có thể chỉ điểm cho em một chút hay không?”

Snape lưu loát cự tuyệt, “Trò White, ta nghĩ trò hẳn đã biết ta chỉ là giáo sư độc được, về bùa chú trò nên đi hỏi viện trưởng Flitwick của trò.”

Hugh mím môi, tuy rằng biết hắn sẽ không đáp ứng, nhưng cự tuyệt rõ ràng như vậy thật đúng là làm người ta tổn thương mà!

Thật sự không muốn quá mức dọa người trên lớp, Hugh chỉ có thể mặt dày mày dạn tiếp tục cầu hắn, “Giáo sư, em thật sự rất cần thầy giúp! Em biết thầy là giáo sư độc được, nhưng đồng thời thầy cũng là đại sư bùa chú không phải sao? Xin thầy đó! Thầy biết, một người cảm muốn học pháp thuật cũng không dễ dàng.”

Những con chữ trên quyển sổ lộ ra một chút nho nhỏ cầu xin.

Snape hung hăng nhíu mày, biểu tình âm trầm lại hung ác, Hugh không khỏi lui ra phía sau vài bước. Cậu hoài nghi giáo sư Snape liệu có thể cho mình một cái Avada Kevadra hay không!

Nhưng Snape trong nháy mắt liền trở nên không có biểu tình, hung tợn nói: “Mỗi tuần 2 4 6 sau bữa tối đến hầm cấm túc hai giờ.” Hắn xem qua thời khoá biểu, biết Ravenclaw tối thứ 3 và 5 có môn thiên văn học.

Thật tốt quá!

Hugh thậm chí không nói lời cảm tạ trên giấy nữa, mà trực tiếp nhào qua ôm lấy thắt lưng Snape, trên mặt lộ vẻ tươi cười rạng rỡ, đặt trên khuôn mặt tinh xảo quá mức của cậu càng thêm kinh tâm động phách.

Đáng tiếc Snape chỉ chán ghét cau mày, một tay đẩy cậu ra, không khách khí ném cậu xuống đất, bừa bãi phun nọc độc, “Cậu White, đầu của cậu bị Mandrake ngâm nước cho nên không có năng lực tự hồi nữa phải không? Chẳng lẽ sở thích của cậu chính là ôm ấp tùy tiện với đàn ông xa lạ?”

Hugh đứng lên, nghe được lời này lập tức trừng đôi mắt màu hổ phách kháng nghị.

Cậu rất ít khi tiếp xúc thân thể với người khác đấy nhé!

Snape không thèm để ý cái nhìn không hề có lực sát thương, Hugh cuối cùng chỉ có thể thất bại thu hồi tầm mắt, mở sổ lật trang mới viết: “Giáo sư Snape, hiện tại còn cách giờ vào lớp một tiếng, thầy có thể rút ra chút thời gian chỉ đạo cho em một chút không ạ?”

Snape lo lắng hai giây, “Như vậy, cậu White, hy vọng cậu sẽ không ngu ngốc giống cái chân của cậu! Đi theo ta!”

Hắn nhắc chân đi, áo chùng đen cuộn cuộn như mây.

Hugh vội vàng chạy chậm theo sau, một bên vụng trộm oán thầm Snape sao lại cao như vậy, chân dài như vậy, bước chân sao lại lớn như vậy chứ?! Quan trọng nhất là sao bản thân mình lại lùn như vậy?!!

Về vấn đề chiều cao, Hugh tỏ vẻ oán niệm

Thật vất vả thở hồng hộc mới phanh lại đúng lúc không đụng tiếp vào người Snape, Hugh mới phát hiện bản thân đang ở trong một phòng học của Hogwarts.

Snape dừng lại bước chân, gót chân xoay tròn quay lại đối mặt với cậu, lạnh như băng nói: “Cậu White, hiện tại mời nói vấn đề của cậu.”

Hugh rất nhanh viết: “Giáo sư, em không thể cảm giác được cái gọi là ma lực, bởi vậy em căn bản không biết làm sao sử dụng chúng.”

Đôi môi mỏng của Snape mím thành một đường thẳng tắp, trầm tư một lát, nói: “Bình thường phù thủy sử dụng môi giới cho ma lực là thần chú và đũa phép, pháp thuật không tiếng động chỉ có phù thủy tới trình độ nhất định mới có thể sử dụng. Trò White, lấy tình huống đặc thù của trò, trò cần cố gắng nhiều hơn mới có thể đứng cùng độ cao với phù thủy cùng tuổi.”

Hugh ánh mắt hơi hơi buồn bã, nhưng mặt âm thầm này chỉ trong một cái chớp mắt, Snape cũng liền làm bộ như không phát hiện, tiếp tục nói: “Hiện tại trò White, mời trò nhắm mắt lại, loại trừ tạp niệm, dụng tâm cảm thụ sức mạnh thân thể mình.”

Hugh nghe lời làm theo.

“Cảm nhận được cái gì?” Một lát sau, Snape hỏi cậu.

Hugh nhắm mắt lại, hơi chút nghiêng đầu, dụng tâm cảm giác, sau đó mở to mắt, viết nhanh lên giấy: “Có một, ừm..... sức mạnh khó có thể hình dung đang lưu động.”

Snape gật gù đầu, “Chính là ma lực của trò, thử dùng ý niệm khống chế sức mạnh đó, sau đó giơ đũa phép lên.”

Hugh rút đũa phép, lập tức để trước ngực.

Snape đem mảnh giấy màu sáng biến thành lông chim, nói: “Thần chú trôi nổi đơn giản nhất. Trò White, nếu đầu trò không bị cổ lác nhồi vào thì nên nhớ rõ tư thế cơ bản nhất này. Hiện tại mở to mắt, làm lông chim trước mặt trò trôi nổi xem nào.”

Hugh mở to mắt, tập trung tinh thần nhìn lông chim cách vài bước ở phía trước, hồi tưởng lại cảm giác khống chế ma lực trong cơ thể, vẫy đũa phép.

Hugh tràn ngập chờ mong nhìn kia cọng lông chim trắng kia, vài giây sau, lông chim vẫn không thềm nhúc nhích.

Hugh tuy biết không đơn giản như vậy, nhưng thật sự thất bại vẫn không khỏi ảm đạm.

Snape nhăn mày đến độ có thể kẹp chết 1 con ruồi, “Cậu White, ta giả thiết, cái đầu bị cổ lác nhồi vào của cậu có thể hiểu lời ta nói, cảm thụ ma lực, khống chế nó, thông qua cánh tay chuyển đến đũa phép.”

Hugh có chút xấu hổ, Snape đã bỏ thời gian nghiên cứu độc dược để đến chỉ đạo ma pháp cho cậu, cậu lại không làm được cái gì.

Thử đến lần thứ mười, chịu đủ lễ rửa tội nọc độc của Snape, Hugh rốt cục làm cho lông chim nhẹ nhàng bay lên.

Lông chim lơ lửng trong không trung giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống Hugh cũng đã rất thỏa mãn, cậu hưng phấn mà đỏ mặt, tay có chút run run, đôi mắt hồ phách tràn đầy kinh hỉ, miệng mấp máy nhưng không có thanh âm phát ra.

Thành công! Cậu thành công!

Tuy không thể dùng thanh âm biểu đạt vui sướng, nhưng biểu tình cùng ánh mắt cậu không có cái nào không diễn tả tâm tình kích động của chủ nhân.

Snape vẫn biểu tình âm lãnh như vậy, không hề bị niềm vui sướng của cậu cuốn hút, “Cậu White, đầu óc giống quỷ khổng lồ của cậu không nghĩ như vậy là đủ chứ? Tiếp tục luyện tập!”

Hugh gật đầu không ngừng.

Thần gian luyện tập giằng co mất nửa tiếng, thần chú trôi nổi của Hugh mới miễn cưỡng có thể vừa mắt. Hogwarts trở nên nhộn nhịp hơn, Snape cũng không muốn có người thấy mình đi cùng Hugh, tự cho là đã chỉ đạo xong.

Bởi vì luyện tập ma pháp nên Hugh không còn thời gian vào phòng bếp Hogwarts, vì thế chỉ có thể cùng Snape một trước một sau tới sảnh đường ăn bữa sáng.

11. Chương 11: Đi Học

Hugh đợi Snape tiến vào lễ đường vài phút rồi mới chậm rãi thông thả đi vào, giống đêm qua ngồi chỗ cuối dãy bàn Ravenclaw.

Người trong lễ đường đã không ít, sư tử nhỏ nhà Gryffindor vừa ăn vừa nghịch, không hề yên tĩnh phút nào, nhóm rắn nhỏ Slytherin vẫn duy trì lễ nghi quý tộc tiêu chuẩn nhất, từng động đều tao nhã vô cùng, mà nhóm lùn con Hufflepuff thì cúi đầu yên lặng ăn cơm, ngẫu nhiên trao đổi tin tức bất quá gần đây một chút.

Hugh vừa ngồi xuống, Anseair liền dịch qua, hỏi: “White, em sớm như vậy đã đi đâu thế?” anh lo lắng Hugh ngủ quên bỏ qua bữa sáng nên 6h đã qua gõ cửa, nhưng không có ai trả lời.

Hugh lấy ra giấy bút viết: “Em đi chạy bộ.”

“Chạy bộ?” Anseair khó hiểu, phù thủy tự nhiên là không có loại rèn luyện chạy bộ buổi sáng này.

“Rèn luyện thân thể, thói quen của em ấy mà.” Hugh tiếp tục viết, trên mặt vẫn là tươi cười như có như không, khiến người ta cảm giác ôn hòa, lại có loại xa cách không cho người tiếp cận.

Anseair giật mình “a” một tiếng, nói: “Anh đã xin phép giáo sư Flitwick và con ưng giữ cửa tháp Ravenclaw, về sau khi em đi vào tháp không cần trả lời câu hỏi, chim ưng đã nhớ rõ bộ dáng của em rồi, nó sẽ không để em ngoài cửa đâu.”

Hugh mỉm cười gật đầu, thu giấy bút, Anseair tốt xấu cũng là quý tộc, chút bản lĩnh sắc ngôn quan sát vẫn phải có. Hugh không muốn nhiều lời, anh ta liền thức thời trở lại chỗ của mình tiếp tục ăn bữa sáng.

Hugh rất nhanh ăn xong bữa sáng, rời khỏi sảnh đường, cậu muốn đến phòng học sớm chút đọc lại sách.

Hôm nay buổi sáng, Snape chỉ dạy cậu thần chú trôi nổi, nếu muốn không dọa người ở tiết biến hình thì cậu còn phải cố gắng!

Phần lớn chương trình học của Ravenclaw và Hufflepuff là học chung, biến hình chính là một trong số đó.

Học sinh hai nhà đều rất theo khuôn phép cũ, không giống sư tử Gryffindor e sợ thiên hạ bắt loạn, trước lúc vào học 5' các học sinh đã đến đông đủ.

Trên bục giảng có một con mèo vằn vàng, mắt mèo lộ vẻ nghiêm khắc, những phù thủy nhỏ tò mò nhìn con mèo kia, đoán trước nó là đạo cụ của giáo sư hoặc là thú cưng của bà.

Con mèo kia từ lúc Hugh vào cửa vẫn ngồi xõm bục trên bục giảng, hầu như không nhúc nhích. Hugh biết đó là Animagus của giáo sư McGonagall, tuy đã sớm biết đây là thuật biến hình cao cấp nhưng vẫn nhìn không được sợ hãi cảm thán sự thần kì của pháp thuật quả nhiên không phải người thường như cậu có thể tưởng tượng.

Chuông vào học reo vang, các phù thủy nhỏ nhìn về phía cửa, nơi đó vẫn không có ai xuất hiện.

Giáo sư cũng đi muộn sao, điều này cũng không phải chuyện gì lạ.

Đột nhiên, con mèo trên bục giảng nhảy xuống, các phù thủy nhỏ năm nhất chỉ thấy 1 cảnh tượng thần kỳ đến không thể nào tin nổi, con mèo kia biến thành một phù thủy mặc áo chùng màu xanh, mái tóc được búi cẩn thận, đeo kính mắt, vẻ mặt nghiêm túc, giáo sư McGonagall.

Tân sinh Ravenclaw còn từ sách biết đây là thuật biến hình Animagus cao cấp, phù thủy nhỏ Hufflepuff phần lớn là phù thủy Muggle hoặc máu lai, hoàn toàn kinh sợ trước biến hoá này của giáo sư McGonagall.

“Biến hình là môn học khó nhất cũng nguy hiểm nhất trong chương trình học của các trò.” Giáo sư McGonagall nói, “cho dù là ai, nếu muốn quấy rối trong tiết học của ta, sẽ bị mời ra ngoài không cho học nữa. Ta đã cảnh cáo các trò rồi đó!”

Tiếp theo Giáo sư McGonagall biến bục giảng thành một con heo, các học sinh đều bị hấp dẫn, hận không thể lập tức học điều này, nhưng bọn họ rất nhanh biết rằng muốn đạt tới loại trình độ này còn phải học hỏi nhiều.

Giáo sư McGonagall chia cho mỗi người một que diêm, nói: “Đem diêm biến thành kim, đây là nhiệm vụ của bài học hôm nay, bây giờ bắt đầu đi!”

Cho dù là nhóm ưng nhỏ hay lững con đều gơ đũa phép lên bắt đầu chuyên chú vào que diêm của mình.

Hugh sắc mặt nghiêm nghị, toàn tâm tập trung vào đũa phép trong tay, trong đầu nhớ lại lời Snape nói,

cảm thụ ma lực, khống chế ma lực, tập trung tinh thần, bày tư thế vẩy đũa phép.

Chung quanh vài Ravenclaw đại khái đã có chút trụ cột, một lần đã biến hình thành công, trong đó một cậu bé còn biến ra kim khắc hoa văn. Giáo sư McGonagall thực vừa lòng, cộng thêm cho Ravenclaw ba mươi điểm. Hufflepuff cũng có hai ưng nhỏ thành công biến hình, cộng thêm mười lăm điểm.

Hugh bắt để ý, một lòng tập trung vào nhiệm vụ của mình, lần lượt thất bại cũng không làm cậu uể oải, cậu biết mình không giống với người khác, lúc này thất bại chỉ là vì về sau thành công.

Hai tiết biến hình, đến tận trước khi chuông hết giờ reo 5', Hugh mới biến hình thành công, tuy cái kim còn chút diêm sót lại, nhưng cậu đã rất vui mừng.

“Pháp thuật không tiếng động, tốt lắm! Ravenclaw thêm năm điểm!” Giáo sư McGonagall nói, ánh mắt nghiêm khắc đằng sau cặp kính mắt lộ ra thương tiếc cùng từ ái.

Hugh mím môi cười cười với bà, cúi đầu thu thập đồ đạc của mình.

Tiết bùa chú là của viện trưởng Ravenclaw Filius Flitwick, bộ dạng của ông dị thường thấp bé, biểu tình trên mặt luôn mang theo một chút kinh hoàng. Nghe nói ông có huyết thống yêu tinh.

Học sinh Ravenclaw cùng Hufflepuff vào phòng học khi giáo sư Flitwick đang dùng thần chú trôi nổi đem mấy quyển sách xếp thành tầng, đặt sau bục giảng để ông với được.

Hugh vào cửa giáo sư Flitwick liền trợn to ánh mắt, hét lên một tiếng. Hugh cười với ông, có vẻ ông cũng ý thức được chính mình thất lễ, hoạt động đôi chân nhỏ của mình đi về phía Hugh.

“Ồ, ồ! Trò nhất định là Hugh White.” ông nói, “Trò White, ta là giáo sư Flitwick, viện trưởng Ravenclaw, nếu trò có vấn đề gì đều có thể tìm ta hoặc thủ lĩnh nam nữ sinh.”

Hugh gật đầu.

Bắt đầu vào học, giáo sư Flitwick dùng thần chú trôi nổi để chính mình đứng lên đám sách cao gấp đôi người ông, thật cẩn thận đứng vững vàng, sau đó nhìn về phía học trò.

“Tốt, đúng vậy, ta là giáo sư môn bùa chú của các trò, Filius Flitwick. À, đương nhiên, hôm nay chúng ta bắt đầu học bùa chú đơn giản nhất. Mở sách giáo khoa trang 53 ra, chúng ta sẽ học thần chú trôi nổi.”

Sột soạt tiếng mở sách.

“Tốt lắm, các trò..... Á!” giáo sư Flitwick đột nhiên kêu lên một tiếng bèn nhọn, mấy chục phù thủy nhỏ

hoảng sợ, thì ra giáo sư Flitwick không đứng vững nên rớt xuống khỏi đồng sách.

Học trò hai nhà phát ra tiếng cười thiện ý, càng lo lắng chỉ sợ thầy ấy có làm gãy cổ mình hay không.

Giáo sư Flitwick đầu óc choáng váng đứng lên, vẫy đũa phép trôi nổi bản thân mình lên chồng sách một lần nữa, thở hổn hển nói: “À, tốt, không cần lo lắng. Như vậy, các trò đều có sách rồi, thần chú trôi nổi, chính là cái ta vừa dùng để làm mình trèo lên đồng sách này, đương nhiên các trò muốn đạt tới này mục tiêu còn phải cố gắng. Thần chú đọc lên là Wingardium Leviosa.”

Nhóm phù thủy nhỏ động dậy miệng thì thảo luận tập chú ngữ khó đọc này.

Giáo sư Flitwick một lát sau tiếp tục giảng giải làm sao để đọc chính xác thần chú và vẫy đũa phép. Ông cường điệu nhiều lần phần trọng âm của thần chú, còn có sự biến hoá tinh tế của tư thế tay.

Tiết đầu trôi qua, giáo sư Flitwick chia cho mỗi người một cọng lông chim, để cho bọn họ luyện tập.

Thần chú trôi nổi là thần chú cơ bản, ngoại trừ một ít phù thủy Muggle không tiếp xúc qua pháp thuật, thì phần lớn ứng nhỏ nhà Ravenclaw đều một hai lần đã thành công, ngay cả Hufflepuff luôn được xưng là ngu dốt cũng có vài người làm cho lông chim nhẹ nhàng bay lên, vì học viện cộng thêm không ít điểm.

Tuy sáng sớm Hugh đã được Snape chỉ đạo nắm giữ thần chú này, nhưng cậu không muốn quá nổi bật, hai nữa là cũng chưa đủ thuần thực, lần thứ năm mới làm cho lông chim bay cách mặt bàn một feet Anh.

Giáo sư Flitwick hưng phấn mà hét lên một tiếng, mặt trưởng đến đỏ bừng, “A! thần chú không tiếng động cỡ nào hoàn mỹ! Ravenclaw thêm 10 d!”

Lại một lần nữa, Hugh thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Tiết học buổi sáng đã xong, Hugh đi theo đội ngũ Ravenclaw tới sảnh đường ăn cơm trưa, sau đó đến bên hồ Đen tản bộ tiêu thực, thuận tiện chuẩn bị bài thảo được buổi chiều.

Thảo được học ở nhà kính sau trường, giáo sư là một nữ phù thủy béo lùn, thoát nhìn hiền lành hòa ái, bà là Pomona Sprout.

Tiết đầu của bọn họ là học cách chăm sóc cây Phách Phách. Loại cây này luôn thích lúc ẩn lúc hiện, rất không an phận.

Nhưng đại khái là vì hơi thở có vẻ bình thản của Hugh, cái chậu cậu chăm sóc rất ngoan ngoãn, biên độ chớp không lớn, ngẫu nhiên chạm vào thân thể Hugh giống như thân thiết với cậu lắm vậy.

Đáng tiếc nếu cái cây này biết trong lòng Hugh nghĩ gì nhất định sẽ trốn rất xa rất xa — Hugh đang tự hỏi cái cây này có thể làm đồ ăn hay làm thành đồ gia vị được không.

Học xong một tiết thảo dược là xong, Hugh quyết định về tháp Ravenclaw tắm rửa một cái, ném qua bữa tối sau đó cậu nên xuống hầm tìm giáo sư Snape cảm tức.

Con chim trông cửa ở tháp Ravenclaw mở to đôi mắt lợi hại nhìn cậu ba giây, nghiêm túc nói: “Trò chính là Hugh White? Felius và Anseair đã nói qua tình huống của trò, trò không cần trả lời câu hỏi, ta có thể cho trò đi vào.”

Nói xong nó nhảy sang bên cạnh, để lộ ra lối vào đen sì.

Hugh cười cảm kích với nó, chui vào.

12. Chương 12: Trị Liệu

Mái tóc ngắn màu trà dán sát vào đầu, Hugh đi xuống cầu thang, phòng sinh hoạt chung có vài học sinh năm ba hoặc năm tư, bọn họ đều đang tự đọc những tác phẩm vĩ đại, cầm bút lông chìm thính thoảng làm ghi chép.

Hugh không muốn quấy rầy bọn họ, đang muốn xoay người về ký túc xá, Anseair chui vào, thấy cậu muốn lên lầu, vội vàng gọi lại, “White, đợi đã!”

Hugh xoay người, không rõ cho nên nhìn anh ta.

Anseair đẩy đẩy kính mắt, nói: “Giáo sư Flitwick nói bà Pomfrey kêu em đến bệnh xá. À, White, anh nghĩ chắc có liên quan đến chuyện em không thể nói, em biết đấy, pháp thuật rất thần kỳ, có lẽ các giáo sư có thể giúp em. Bà Pomfrey là y sư tốt nhất.”

Hugh không có biểu tình vui sướng gì, chỉ gật gật đầu ý bảo đã biết.

Hành lang Hogwarts luôn không thiếu náo nhiệt, lũ sư tử nhỏ nhà Gryffindor luôn thích sự sôi động, ngẫu nhiên bọn họ còn có thể “mời” Slytherin chung vui.

Hugh một mình đi trên hành lang dẫn đến bệnh xá, dọc theo đường đi có rất nhiều phù thủy nhỏ ba học viện khác vụng trộm đánh giá mình, không chỉ vì dung mạo xuất chúng còn bởi vì cậu bị câm.

Tốc độ bất quá lưu truyền trong Hogwarts rất nhanh, hầu như trong một đêm khắp Ravenclaw, không, phải là khắp Hogwarts đã truyền đi tin tức tân sinh năm một dễ nhìn nhất là một người bị câm.

Hugh có vài phần buồn cười nhìn những phù thủy nhỏ lén lút ngắm mình, khe khẽ nói nhỏ, lại lúc cậu đi qua lại giống như phải bóng mà chạy mất tiêu.

Hugh vẫn là lần đầu tiên biết mình có công lực có thể làm kinh sợ đám nhóc phù thủy nhỏ không sợ trời không sợ đất này.

Đẩy cánh cửa bệnh xá ra, Hugh mới biết thì ra giáo sư Snape cùng hiệu trưởng Dumbledore cũng ở đó.

Cậu cười cười với bọn họ, lập tức dừng ánh mắt trên người phụ nữ duy nhất trong phòng.

Đây là boss ẩn của Hogwarts trong truyền thuyết, nữ vương bệnh xá bà Pomfrey? Vị phu nhân này thoát nhìn không hề có hơi thở nữ vương, tươi cười hòa ái khiến bà giống như một bác gái nhà bên ôn nhu vậy.

“A! Đứa nhỏ Đáng thương.” Bà Pomfrey đi đến trước mặt Hugh, nhẹ tay vỗ về đầu cậu, “Đứa nhỏ, ta có thể gọi con là Hugh không?”

Hugh làm bộ ngại ngùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Snape khinh thường hừ mũi, Dumbledore vỗ về nơ con bướm buộc trên chòm râu tươi cười đầy mặt.

Bà Pomfrey hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của bọn họ, trườn mền ôm Hugh vào lòng, “Ôi, Hugh, ta nghĩ con có thể đoán được mục đích con được gọi đến đây. Con biết đấy, Merlin nhất định sẽ không nhẫn tâm vĩnh viễn cướp đi quyền được nói chuyện của con đâu.”

Hugh gian nan thoát khỏi cái ôm nhiệt tình của bà Pomfrey.

Dumbledore cười khẽ nháy mắt, “A! Hugh, ta nghĩ trò hắc là biết, Poppy là y sư tốt nhất, Severus là đại sư độc dược, ta nghĩ bọn họ nhất định có thể trị khỏi cho trò.”

Hugh đối với việc Dumbledore tự tiện gọi tên thánh của mình có chút bất mãn, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Cậu cũng không cảm thấy thần chú trị liệu và độc dược có thể khiến dây thần kinh vốn không hề có lại mọc ra được, nhưng vẫn rất lễ phép cười gật đầu.

Bà Pomfrey để Hugh ngồi vào ghế, ném lên người cậu vài thần chú đo lường, các màu sắc sáng tối sáng lui, Hugh hoàn toàn không hiểu những ánh sáng đó rốt cuộc có nghĩa gì nhưng thấy sắc mặt bà Pomfrey thì tình huống đúng là không vui như cậu đã nghĩ.

“Ôi! Poppy, đừng nghiêm túc như vậy, nói cho chúng ta biết tình huống của Hugh đi.” Dumbledore nói xong, ném một viên kẹo vào miệng.

Bà Pomfrey không cười, nghiêm khắc mà lo lắng nói ra kết quả kiểm tra: “Hiệu trưởng Dumbledore, ta nghĩ..... ôi! Hugh Đáng thương, Merlin a! Đứa nhỏ, ta nghĩ đối với tình huống của con ta bất lực. Ôi! Hugh, ta cảm thấy thật có lỗi.”

Bà Pomfrey cảm tính che miệng khóc lên.

Hugh đối với kết quả này không hề ngoài ý muốn, cho nên cũng không có biểu tình khổ sở gì, còn trái lại cười an ủi với bà.

Tuy rất đáng tiếc, nhưng cậu đã quen rồi, không sao cả.

“Pomfrey, nếu bà có thời gian vì thấy tiếc cho cậu White, tôi nghĩ bà cũng nhất định có thời gian giải thích cho chúng ta rằng cậu White bị câm là vì sao ha!” Snape thấy rất không kiên nhẫn với bà Pomfrey khóc lóc.

Bà Pomfrey dùng một cái khăn tay màu xanh lá xoa xoa nước mắt, nhìn Hugh, trong mắt biểu lộ đau lòng, “Ôi! Giáo sư Snape, đương nhiên, còn có hiệu trưởng Dumbledore, có lẽ hai người nghe không hiểu lắm. Hai người biết đấy, thân là một y sư đủ tư cách, tôi cũng có chút hiểu biết với các từ ngữ chữa bệnh của Muggle. Đáng thương Hugh, từ nhỏ nó vốn đã không có dây thần kinh khổng chế thanh âm.”

Dumbledore mắc nghẹn cục kẹo, cười ha ha nói: “Đương nhiên, Pomfrey, đọc nhiều tri thức cũng tốt lắm. Như vậy không thể trị liệu sao?”

Bà Pomfrey trừng mắt, “Hiệu trưởng Dumbledore, thầy biết mà, muốn để dây thần kinh giọng nói mọc ra còn khó hơn việc thầy bỏ đồ ngọt!”

Dumbledore cười, lạng lẽ lôi kéo góc áo che khuất túi tiền chứa kẹo.

“Pomfrey, bà không thể cướp đoạt lạc thú nhỏ nhỏ của một lão già được.” Dumbledore nói, “À, Severus, thầy là đại sư độc dược trẻ tuổi nhất châu Âu, có lẽ thầy có thể vì Hugh ngấm lại biện pháp, ta sẽ không quấy rầy.” Dumbledore nhẹ nhàng đi ra khỏi bệnh xá.

Snape rất muốn quăng một cái Avada Kavra lấy mạng vào cái thân ảnh rực rỡ sắc màu đang chuẩn đi kia!

Hắn là đại sư độc dược, chỉ phụ trách giao chế độc dược, về phần trị liệu thì bà Pomfrey mới là người chuyên nghiệp!

Lão ông mật chết tiệt, luôn nghĩ cách áp bức hắn!

Ngay lúc Snape còn đang căm tức, Hugh viết cho bà Pomfrey: “Phu nhân, nếu không có chuyện gì con đi

trước, ngài biết đấy, con còn có rất nhiều bài tập.”

Bà Pomfrey ôm cậu một chút, nói: “Đương nhiên, con có thể đi rồi. Nhưng Hugh con gầy quá, một thiếu niên mà gầy như vậy thật không tốt, nên ăn nhiều một chút. Tay nghề gia đình Hogwarts không tồi đâu. Còn có, con nên uống nhiều sữa, tuổi này con đang trong giai đoạn cao lên, không thể thiếu dinh dưỡng. Đúng hạn ăn cơm cũng là rất quan trọng, ăn uống không điều độ.....blablabla..... Có chuyện gì có thể đến bệnh xá tìm ta.”

Nửa giờ sau, bị bà Pomfrey lải nhải đến chóng cả mặt, Hugh rốt cục loạng choạng đi ra khỏi bệnh xá.

Về phần Snape, từ lúc bà Pomfrey bắt đầu lải nhải hắn cũng đã quyết đoán rút lui. Không thể không nói, đó là một quyết định anh minh!

Thật vất vả đào thoát khỏi bà Pomfrey mẩu tính tràn lan, thời gian phải cắm túc dưới hầm cũng qua. Ngấm lại giáo sư Snape cũng sẽ không muốn cậu đi quấy rầy, Hugh quyết định tới thư viện hoàn thành bài tập.

Thư viện Hogwarts rất lớn, Hugh chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Biến hình, bùa chú, thảo dược ba môn, tổng cộng 18 inch luận văn, Hugh dùng nửa tiếng hoàn thành, sau đó chọn một quyển ‘Khởi nguyên phù thủy’ cùng cuốn ‘Thần chú nhỏ thực dụng trong cuộc sống’ qua đăng kí với bà Pine.

Thực hiển nhiên bà Pine cũng nghe nói về Hugh, tuy chưa thấy qua, nhưng dung mạo xa lạ mà tinh xảo đến quá phận vẫn làm cho bà Pine dễ dàng nhận ra, cậu chính là phù thủy nhỏ bị cầm kia.

Bà Pine rất nhanh đăng ký cho cậu mượn đọc, đem sách đưa cho Hugh, hỏi: “Trò là tân sinh năm nay nhà Ravenclaw, Hugh White?”

Hugh có chút kinh ngạc, dù sao thì lúc tiệc khai giảng hoặc những nơi khác chưa hề gặp bà Pine. Nhưng cậu rất nhanh giấu đi sự kinh ngạc, ngoan ngoãn gật đầu.

Bà Pine trong mắt lộ ra một chút thương tiếc, “Trò White, ta ở thư viện Hogwarts rất nhiều năm, rất quen thuộc với nơi này, về sau trò có vấn đề gì về nơi này đều có thể tới hỏi ta.”

Hugh vui vẻ gật đầu.

“Như vậy hẹn gặp lại.” bà Pine chào tạm biệt cậu.

Hugh ôm sách gật đầu, rời khỏi thư viện.

Ra khỏi thư viện, Hugh không trực tiếp về tháp Ravenclaw, mà là đi tìm kiếm phòng bếp. cậu ngốc ở thư viện có vẻ lâu, đã bỏ lỡ thời gian ăn tối.

Phòng bếp Hogwarts ở gần KTX Hufflepuff, Hugh đi dạo tìm hơn nửa giờ cũng không tìm được đường chính xác, cuối cùng đành phải bắt lấy một bạn học đi ngang qua, dưới cái nhìn mờ mịt nhìn chăm chú của đối phương mà tốc kí: “Xin hỏi cậu có biết KTX Hufflepuff đi thế nào không?”

Phù thủy nhỏ kia đột nhiên bị tóm lại vẫn còn đang kinh ngạc, phát hiện trước mặt là nhân vật nổi tiếng gần đây của Hogwarts, Hugh White, đối với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của cậu, hơn nửa ngày mới lấp bắp chỉ đường.

Hugh mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ, bước nhanh về phía đường đã chỉ.

Rốt cục tìm được bức tranh hoa quả tĩnh vật như trong truyện, Hugh nhẹ nhàng gõ gõ quả lê, nó phát ra tiếng cười khanh khách, bức tranh nhảy sang bên cạnh, lộ ra cánh cửa.

Hugh đi vào phòng bếp, gia tinh đang bận rộn nhất trí ngừng công tác trong tay nhìn về phía cậu.

Hugh cũng không muốn giao tiếp với lũ gia tinh có tố chất thần kinh này, huống hồ cậu cũng không biết gia tinh có biết chữ hay không, vì thế cậu đi thẳng vào, chiếm một bàn bếp, tự chuẩn bị bữa tối cho mình.

Gia tinh tập thể đập đầu vào tường.

“Pippy hư! Pippy hư! Pippy không thỏa mãn được khẩu vị của ngài phù thủy!”

“Mimi là một con gia tinh hư, Mimi là một con gia tinh hư!”

“Dormy xấu! Thế nhưng bắt ngài phù thủy tự mình động tay!”

.....

Hugh mất điếc tai ngơ, làm một bữa tối đơn giản lại mỹ vị, rất nhanh thỏa mãn ngũ tạng miếu, rời khỏi phòng bếp tràn ngập tiếng thét chói tai và âm thanh đập phá.

13. Chương 13: Độc Dược

Sáng thứ ba có hai tiết độc dược, Hugh vẫn dậy sớm chạy bộ như thường ngày, sau đó ngồi cạnh hồ Đen mở hai chương đầu trong cuốn ‘Nước thuốc ma pháp và độc dược’ đọc lại một lần, xác định nhớ kĩ không sót lỗi nào mới thôi. Tiếp theo lấy đũa phép ra tiếp tục luyện tập thần chú trôi nổi và thần chú biến hình.

Kỳ thật thiên phú pháp thuật của Hugh cũng không kém, thậm chí còn tốt hơn nhiều phù thủy nhỏ khác, chỉ là cậu vừa mới tiếp xúc với pháp thuật đã phải học thần chú không tiếng động, điều này đối với một người không có trụ cột như cậu quả thực quá nghiêm khắc.

Nắm được cách khống chế ma lực, Hugh đã dần dần có thể cảm nhận được cảm giác khi ếm bùa chú, thần chú trôi nổi đã thuần thục, tiếp tục lấy một cọng cỏ ra luyện tập biến hình, biến ra cây kim bạc không có tỳ vết nào. Hugh rất thỏa mãn, cứ biến cỏ thành kim rồi lại thành cỏ mấy lượt.

Snape vào rừng Cẩm coi tình trạng nở của hoa ánh trắng đi về, ma xui quỷ khiến thế nào mà ngày thường chả thèm liếc mắt, hôm nay lúc đi qua lại vô tình nhìn một cái, chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ, mặc đồ đen đang ngồi dựa vào thân cây.

Snape không hiểu sao liền ngừng cước bộ, lẳng lặng mà nhìn thân ảnh kia trong chốc lát, sau đó thuận theo ý nguyện trong lòng đi về phía hồ Đen.

Từ khoảng cách này cũng đủ hần thấy rõ biểu tình của thiếu niên, sườn mặt mang theo nụ cười thoả mãn thiết tình, không phải nụ cười lễ phép xa cách bình thường, khiến cho khuôn mặt vốn tinh xảo quá đáng lại càng thêm xinh đẹp.

Snape nhìn cậu vẫy đũa phép, nghịch ngợm mà hành hạ cọng cỏ kia, mặt nước lấp lánh phản chiếu trên khuôn mặt thanh tú của cậu, trên khoé môi là ý cười khiến người tim đập nhanh.

Snape đột nhiên cảm thấy cảnh này có chút chói mắt, nhin không được ra tiếng châm chọc, “Cậu White, ta giả thiết lạc thú cậu chính là tra tấn cọng cỏ đáng thương này, hơn nữa còn cười ngây ngô như một thằng ngốc?”

Hugh nghe được giọng nói, quay ngoắt đầu lại, chỉ thấy Snape cao ngất đang đứng bên cạnh, khoé miệng mang theo nụ cười châm chọc ác độc, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Hugh không để ý đến trào phúng của hắn, đứng lên, cười đến sáng lạn, sau đó lấy ra giấy bút viết: “Giáo sư Snape, buổi sáng tốt lành. Rất cảm ơn thầy ngày hôm qua chỉ đạo, điều này làm cho em không đến nỗi thành trò cười ở lớp học.”

Snape liếc mắt qua quyển sổ, lạnh lùng nói: “Trò White, ta nghĩ trò đại khái còn chưa rõ, chỉ cần trò hoà nhã một chút thì với lũ quỷ khổng lồ nhỏ ngốc nghếch, cuối kì trò có được toàn T cũng không thay đổi nhiệt tình của chúng với trò đâu.”

Sự thật cũng không khác mấy, tướng mạo xuất chúng cùng thân mang tàn tật đã đủ để Hugh có được cảm tình của phần lớn mọi người.

Hugh lắc đầu, hạ mi mắt viết nói: “Nếu cần nhờ khuôn mặt này kiếm cơm em cần gì đến Hogwarts, em tin giới Muggle còn dễ sinh tồn hơn.”

Snape hung hăng nhíu mày, “Ta không phải ý đó!” Thanh âm không thay đổi vẫn âm trầm như thường, nhưng nghe ra một chút quẫn bách trong đó.

“Em biết. giáo sư Snape, đợi lát nữa có tiết độc dược, thầy có thể nói cho em những điều cần chú ý khi ngao độc dược không?” Hugh viết, nhẹ nhàng bằng quơ đối đề tài.

Snape nhìn thấy cuốn ‘Nước thuốc ma pháp và độc dược’ trên cỏ, ánh mắt dịu đi vài phần. Không giáo sư nào lại không thích học sinh chăm chỉ, bao gồm cả hắn.

“Trò White, nghe kĩ đây, ngao độc dược không hề đơn giản, cho dù là xử lí nguyên liệu, tăng thêm phân lượng, phương hướng quấy và thời gian ngao chế đều có những yêu cầu rất nghiêm khắc.” Snape nói, đi qua nhặt cuốn ‘Nước thuốc ma pháp và độc dược’, “Còn có, lúc ngao độc dược cần phù thủy đưa ma lực của mình vào. Lúc này lượng ma lực và tốc độ đưa vào đều phải nghiêm khắc không chế, nếu không cẩn thận, nhẹ thì độc dược thất bại, nặng sẽ xảy ra sự cố.”

“Lượng ma lực đưa vào có liên quan đến cấp độ của độc dược, càng là độc dược cao cấp càng cần nhiều ma lực.” Snape mở trang thứ 3 tiêu đề ‘Đại cương nước thuốc ma pháp và độc dược’, “Đây là thuốc trị mụn ghẻ cơ bản nhất, loại độc dược sơ cấp này cần ma lực rất ít, có thể coi như không có.”

Kết quả, ngay lúc Snape không phát hiện, Hugh lại chiếm cứ mất thời gian thanh nhàn buổi sớm của hắn.

Phòng học độc dược ở tầng hầm, không khí âm lãnh làm cho thể chất Hugh vốn thiên hàn rừng mình, ngón tay rụt lại vào ống tay áo ngăn cản hàn khí xâm nhập.

Trong phòng học có chút âm ỉ, nhóm ứng nhỡ nhà Ravenclaw thì trao đổi về quan điểm độc dược, vô cùng học thuật, bọn lững con nhà Hufflepuff thì mồm năm miệng mười thảo luận về giáo sư độc dược. Thanh danh khủng bố của Snape sớm đã lan khắp học sinh năm nhất.

Ngay trong nháy mắt chuông reo vang, một thân ảnh màu đen giống như cơn lốc bay vào phòng học, đứng trên bục giảng, bước chân xoay tròn, đối mặt với lũ học sinh bỗng chốc câm như hến.

“Rầm rầm rầm!” Snape vung tay lên, cửa sổ và cửa chính trong phòng học đóng sầm lại, phát ra tiếng động thật lớn.

Con người đen lạnh như băng mà trông rỗng đảo qua toàn bộ phòng học, cho dù là học sinh Ravenclaw hay là Hufflepuff, tất cả đều cứng ngắc thân thể, sợ làm ra động tĩnh gì sẽ bị vị giáo sư thoát nhìn khủng bố đến cực điểm này tóm được.

Thật đáng sợ! Mẹ ơi, con muốn về nhà!

Riêng ánh mắt cũng đủ làm cho bọn lững con đáng thương sợ vỡ mật.

“Các trò tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật chính xác là chế tạo độc dược.” Hagrid mở miệng nói, thanh âm chỉ to hơn thì thầm đôi chút nhưng ai cũng nghe rõ mồn một. Giống như giáo sư McGonagall, giáo sư Snape cũng không cần tốn nhiều sức lực để làm phòng học trật tự. “Vì trong lĩnh vực này không cần phải vung vẩy đũa phép nhiều cho lắm, nên sẽ có người trong số các trò không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì các trò thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sủi tăm nhẹ, toả làn hương thoang thoảng cũng chẳng mong gì các trò hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy ... Nhưng ta có thể dạy cho các trò cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết – nếu các trò không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy.”

Lời đạo đầu kinh điển của giáo sư làm cho bọn ứng non và lững con nhát tề run lên ba lượt, ngay cả thổ cũng không dám thở mạnh, trong ánh mắt toát ra sợ hãi.

Đáng tiếc vẫn có ngoại lệ, chính là Hagrid vừa mới được Snape chỉ đạo, hiện tại cậu đã hoàn toàn khẳng định mình là một đứa luyện thanh, giọng nói trầm thấp như tơ lụa của Snape cũng duyên dáng như tiếng vi-o-lon-xen vậy, cậu nghe đến mê mẩn, đến độ sắp quên bản thân đang ở nơi nào.

Nhìn lũ trước mắt lộ vẻ hoảng sợ, Snape cong môi cười gần như sung sướng, “Wendy Baker!” Hagrid đột nhiên điểm danh, một lững nhỏ đáng thương bị đọc tên đứng lên, sợ hãi nhìn hắn.

“Nếu ta thêm rẽ bột của lan nhật quang vào dung dịch giải tây, thì ta sẽ được gì?”

Lững nhỏ sắp bị dọa khóc đến nơi, run run trả lời: “Giáo, giáo sư, em, em, em không biết, biết.”

Snape hừ lạnh một tiếng, “Ngồi xuống, vì trò không biết, Hufflepuff trừ 1đ!”

Baker mềm nhũn ngồi trên ghế, phát ra một tiếng nức nở.

“Vivian Barton, trò tới trả lời vấn đề này.” Lần này bị điểm danh là một nữ phù thủy nhỏ nhà Ravenclaw.

Vivian coi như khá bình tĩnh, tuy rằng tay chân hơi nhũn ra, nhưng ít nhất còn kiên cường đứng lên, hơn nữa trả lời, “Là thuốc làm dịu, giáo sư.”

“Như vậy, nói cho ta biết, nó có công hiệu gì?” Snape hỏi tiếp.

“Vâng, đúng vậy, giáo sư, thuốc làm dịu dùng để bình ổn và thư hoãn cảm xúc lo âu phiền táo, nếu nguyên liệu cho quá liều người dùng sẽ bị hôn mê sâu, có đôi khi không thể tỉnh lại.” Vivian dần không khẩn trương nữa, về trạng thái học thuật thì các chú ưng nhỏ không hề sợ hãi.

“Vì đáp chính xác, Ravenclaw thêm 1đ!” Snape vặn vẹo khóe miệng một chút, “Các trò sao không ghi vào đi? Chẳng nhẽ định nhờ vào cái đầu nhồi đầy cỏ lác của các trò học thuộc chắc?”

Nháy mắt một mảnh sột soạt.

Hugh vừa chép vừa âm thầm cảm thán, lực uy hiếp của giáo sư Snape thật sự là quá mạnh mẽ!

“Hôm nay chúng ta chế tác thuốc trị mụn ghẻ. Đây là độc dược sơ cấp, dùng để trị liệu mụn ghẻ. Các trò đừng tưởng rằng nó rất dễ, bằng cái đầu thiếu não đến đáng thương của các trò khả năng xuất hiện sự cố là vô cùng lớn!” Snape nói xong, dùng đũa phép gõ gõ bảng đen, trên đó liền xuất hiện thành phần cần dùng để nấu thuốc trị ghẻ và những vấn đề cần chú ý, so với sách tỉ mỉ hơn không biết bao nhiêu lần.

“Nhớ kỹ mấy thứ này cho ta, chỉ cần các trò không ngu đến độ ngay cả hình thức có sẵn cũng không biết lợi dụng, thì đều có thể nấu ra độc dược.”

Lại là tiếng bút lông chim sột soạt trên giấy da dê.

Đợi đến khi phần lớn đã nhớ kị, Snape phát lệnh, “Hiện tại, đến gần tủ lấy nguyên liệu cần dùng, đừng để ta phát hiện các trò lấy thêm cái gì!” Hắn chỉ vào cái tủ màu đen bên tường có vẽ là tủ nguyên liệu.

Nhóm ứng non và lững con tranh nhau đi lên cướp đoạt nguyên liệu, sắc mặt Snape càng thêm âm trầm.

Hugh không cùng bọn họ làm âm ỉ, đợi lúc mọi người lấy nguyên liệu xong xuôi mới đi qua, không chút hoang mang lấy phần còn lại.

Dù sao phân lượng nhất định là đủ, cần gì phải đi tranh với người khác.

Snape ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu xử lý nguyên liệu, đốt lửa, bắc vạc, thêm nguyên liệu, quấy.

Tiết Độc dược bình thường là hai người một tổ ngao chế độc dược, nhưng năm nay số học sinh năm nhất của Ravenclaw cùng Hufflepuff là số lẻ, Hugh liền một mình một tổ. Cậu chọn chỗ ngồi sau cùng, lui ra phía sau năm bước chính là vách tường.

Kỳ thật phía trước có vài Ravenclaw muốn cùng tổ, nhưng đều bị cậu lấy lý do “Trao đổi không tiện, không muốn liên lụy đối phương” uyển chuyển cự tuyệt.

Snape lượn lờ trong phòng, thường thường vang lên tiếng hắc ác liệt chỉ điểm và trừ điểm, lại có vài con lững nhõ bị dọa khóc, cuối cùng ngay cả ứng con cũng có hai người bị hắn trào phúng không lưu tình chút nào mà phát khóc.

Snape đứng sau lưng Hugh ba bước, nhìn cậu lấy hiệu suất cao, thủ pháp rất nhanh mà hoàn mỹ xử lý tốt nguyên liệu, thuận lợi mà chính xác bỏ thêm cây gai vào vạc, mài nhỏ răng rắn, cánh tay tiêm dài trắng nõn cầm đũa chậm rãi quấy, mỗi một động tác đều không hề khựng hoảng.

Tắt lửa, thêm gai nhím, thuốc trị ghẻ hoàn mỹ ra lò.

Hugh rót thuốc vào bình, thở ra một hơi, trên mặt là tươi cười không mang theo nửa phần giả dối.

“Ravenclaw thêm 10 đ, vì trò White hoàn toàn chính xác hoàn thành thuốc trị ghẻ hoàn mỹ!” Snape đột nhiên mở miệng, Hugh có vẻ lúc này mới giật mình nhận ra sự tồn tại của hắn, quay đầu lại, tươi cười càng thêm sâu sắc.

Snape không có đáp lại, áo đen quay cuồng tiếp tục tuần tra qua lại.

“Chết tiệt!” Snape đột nhiên gầm lên, “Protego! Scourgify!” Ngay lập tức ếm 1 thần chú đúng lúc ngăn lại một hồi sự cố, Snape phun nọc độc, “Robert Carey! Ốc cậu bị Mandrake ngâm nước à? Gai nhím phải sau khi tắt lửa mới được thêm vào, chẳng lẽ ngay cả điều cơ bản nhất cũng nghe không hiểu?!”

Robert Carey thiếu chút nữa gây sự cố run run nức nở, “Ô — giáo sư, xin, thực xin lỗi, ô ô-”

Snape không có thời gian để ý tới nó, bởi vì bên kia có hai chim non mất tập trung vì chuyện bên này đã cho nhiều thêm một ít bột rắc rắc, cái vạc phát ra tiếng rít chói tai.

Snape lập tức quăng một cái Protego, nhưng nước thuốc văng tung toé vẫn dính vào mặt một học trò.

“Chết tiệt!” Snape mắng một tiếng, “Scourgify!” Sau đó trôi nổi học trò bị thương lên, quay đầu nói với những người khác đang sưng sờ: “Ta đưa nó đi bệnh xá, ta không hy vọng lúc trở về gặp được chuyện gì không đáng xảy ra, bảo quản tay chân của mình cho tốt!”

Snape nhanh chóng rời khỏi phòng học, lưu lại cả phòng im lặng.

Lúc Snape trở về đã sắp tan học, may là không có sự cố nào xảy ra nữa, xem như trong cái rủi có cái may.

khí Hugh đi đến bục giảng giao bài tập, sắc mặt khó coi của Snape rốt cục có chút dịu đi. Một học trò chăm chỉ, thông minh, hơn nữa có thiên phú độc được không tồi, hắn không có lí do lạnh mặt đối đãi.

Buổi chiều học lịch sử pháp thuật buồn tẻ vô vị, bọn lững con Hufflepuff ngủ, bát quái, bọn ưng non Ravenclaw thì vừa gật gù vừa ghi chép, có đứa thì rõ ràng cầm một quyển sách vĩ đại ngồi đọc.

Hugh vẫn như cũ là ngoại lệ, tuy cậu nghe vào tai sự truyền thụ cứng nhắc không cảm xúc này của giáo sư quả thật không phải dành cho người thường, nhưng nếu đem những câu chuyện lịch sử buồn tẻ này thành chuyện xưa kỳ thật cũng không đến nỗi không xong.

Buổi tối là môn thiên văn, giáo sư Aurora Sinistra để bọn họ quan sát bầu trời, nhớ kỹ vị trí hành tinh và

quỹ tích của chúng, Hugh không thích môn này lắm, cậu cảm thấy nó không có ý nghĩa gì.

14. Chương 14: Cẩm Túc

Thứ 4.

Hugh ở sảnh đường ăn bữa tối, chú ý tới ghế giáo sư trống không, Snape chưa tới. Cậu giải quyết đồ ăn trước mặt thật nhanh, không nhìn bạn học bên cạnh muốn bắt lời với mình, bước nhanh rời khỏi sảnh đường.

Cậu đi vào hầm, đứng ở cửa, Medusa trên cửa thè lưỡi rắn, phát ra tiếng “xì xì”, Hugh nghĩ về sau mình sẽ thường xuyên đến hầm, khá cần quan hệ tốt với nó, liền cười cười, sau đó nâng tay lên gõ cửa.

Rất nhanh, cửa bị mở, thân ảnh cao lớn của Snape bao phủ vóc dáng nhỏ xinh của Hugh.

Hugh ngưỡng mặt nhìn hắn, Snape sắc mặt đen vô cùng, làm cho Hugh nhin không được nghĩ, có phải mình ngắt mạch lạc thú hắn ngao chế độc được hay không.

“Tiến vào!” Snape bỏ lại hai chữ, xoay người đi vào, Hugh vội vàng đuổi kịp.

Hugh đánh giá căn hầm có chút âm u, hai giá sách rất lớn, để đầy sách, cái bàn gỗ nhỏ bên cạnh để chồng sách cao che khuất hơn phân nửa cửa sổ. Còn có một cái tủ nhiều ngăn dựa vào tường bên trong đặt rất nhiều bình thủy tinh, bên trong ngâm các loại tiêu bản ghê tởm. Hugh không quá quen chuyển ánh mắt.

Bên cạnh là một cái bàn gỗ dài, bên trên đặt một ít có vẻ là nguyên liệu độc được, dưới bàn gỗ có hai chậu gì đó, Hugh biết bên trong nhất định là nội dung cấm túc cho phần lớn học trò.

Trên bàn công tác cũng có mấy chồng sách cao, ba bốn chồng da dê, hắn là bài tập. Cách bàn công tác vài bước là một bộ sofa, ngồi lên trên hắn là thực thoải mái.

Hugh tầm mắt dừng lại mấy cánh cửa trên tường, trong lòng nghĩ phòng giáo sư Snape cũng âm trầm như thế sao, làm cho người ta từ đáy lòng chán ghét.

Hugh miên man suy nghĩ, giọng nói chậm chạp trầm thấp như thì thầm của Snape truyền vào trong tai, “Cậu White, chẳng lẽ văn phòng của ta có cái gì đáng giá hấp dẫn tầm mắt cậu đến nỗi cậu quên luôn cả mục đích tới đây chẳng?”

Hugh vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu làm vẻ vô tội.

Snape ngồi trước bàn làm việc, rút ra một tờ da dê bắt đầu xem, “Trò White, ta hiện tại không có thời gian chỉ đạo trò, lấy đũa phép của trò ra tự luyện tập đi, trò cần trải nghiệm để quen cảm giác khống chế ma lực.”

Hugh gật đầu, thuận theo lần lượt lặp lại vẩy đũa phép, biến hình, trôi nổi, cũng không cảm thấy nhàm chán. Dù sao lúc làm linh hồn vài thập niên, ngay cả loại động tác buồn tẻ này còn không thể làm, trừ bỏ ngắn ngủi vẫn là ngắn ngủi.

Chẳng mấy chốc một giờ trôi qua, Hugh nhìn trộm Snape ngồi sau bàn làm việc, hẩn cúi đầu, mày nhăn thật chặt, tóc đen dày dầu dính hai bên sườn má, khiến cho sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Hắn nắm bút lông chim, thường thường dùng ngòi bút bén nhọn hung hăng gạch vài cái trên tấm da dê, cái loại lực đạo này làm cho Hugh hoài nghi hắn muốn chọc thủng giấy. Nhưng mỗi một phần tấm da dê hắn đều nhìn xem rất cẩn thận, rậm rạp tràn ngập phê bình chú giải, đương nhiên cuối cùng điểm khẳng định sẽ không từ tế cho lắm.

Hugh bĩu môi, phần lớn luận văn đều là viết lung tung, lâm thời mới đẩy nhanh tốc độ viết ra, căn bản không đáng hắn phải phê chữa cẩn thận như vậy. Mà phê chữa luận văn lãng phí nhiều thời gian ngao chế độc được, Hugh chắc chắn hắn nhất định sẽ dùng thời gian ngủ và ăn cơm để thay thế.

Trách không được hắn thoát nhìn không xong như vậy!

Hugh nhìn Snape đến xuất thần, suy nghĩ đã không biết bay đi nơi nào.

“Cậu White, ta có thể hỏi một chút giáo sư độc được hèn mọn của cậu có cái gì đáng giá để cậu nhìn không chuyển mắt, thậm chí quên luôn nhiệm vụ của mình?” Snape đột nhiên ngẩng đầu, Hugh nhìn chăm chú quá mức rõ ràng, hắn muốn bỏ qua cũng không được.

Bị giọng hắn gọi lại hồn, chống lại đôi con ngươi đen lạnh như băng kia, Hugh không hiểu sao thấy mặt nóng lên, vội vàng lắc đầu.

Snape đứng lên đi về phía cậu, chỉ vào cái xô pha: “Ngồi xuống.”

Hugh về lui hai bước, chân đụng phải ghế, đầu gối hơi cong xuống.

Snape ngồi trên cái xô pha khác, “Trò White, như vậy hiện tại cho ta xem thành quả của trò.”

Hugh có chút khấn trương, không biết vì cái gì, cậu lắc lắc đầu loại bỏ cảm giác này, thở sâu, vẩy đũa phép, đem quyển sổ vừa mới dùng để luyện tập biến thành một cái cái chén, sau đó trôi nổi lên.

Snape có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn Hugh cũng thay đổi. Không đến ba ngày, một phù thủy nhỏ Muggle

chưa bao giờ tiếp xúc qua ma pháp có thể vận dụng pháp thuật không tiếng động đến mức này, thật sự không đơn giản.

Hugh cẩn thận nuốt nước miếng, ánh mắt hổ phách mang theo chờ mong nhìn Snape, mong chờ hẳn cho mình một câu khích lệ.

Cậu hầu như dùng hết thời gian rảnh rỗi để luyện tập hai thần chú cơ bản này, ngay cả nằm mơ cũng mơ không ngừng biến hình, trôi nổi, mới có thể đạt tới trình độ như vậy.

Đối với vẻ mặt “em rất lợi hại đúng không? Khen em đi khen em đi!”, Snape cũng không lời gì quá khó nghe, chỉ có thể khô khan nói: “Cũng không tệ lắm.”

Hugh cười đến ánh mắt híp lại, Snape lại dội cho bát nước lạnh, “Như vậy liền thỏa mãn sao? Chẳng lẽ trò cho là bằng hai thần chú cơ bản nhất này là có thể thông qua cuộc thi cuối kỳ, O.W.Ls rồi N.E.W.Ts?”

Hugh nhất thời uể oải, cúi đầu, một bộ đáng thương.

Snape xuy một tiếng, “Cổ trò không xương à? Ngẩng đầu lên, thần chú triệu hồi là nội dung hôm nay của trò.”

Hugh ngẩng đầu, Snape triệu hồi một tấm da dê để tới trước mặt cậu, “Trò White, như trò chứng kiến, thần chú triệu hồi có thể triệu tập đến thứ mà trò muốn, hôm nay ta chỉ yêu cầu làm cho tấm da dê này bay đến trên tay trò, tin tưởng điều này không khó đâu nhỉ.”

Khoảng cách rất gần, tấm da dê không nặng, xác thực không tính là khó.

Giọng nói giống như tơ lụa của Snape vang ở bên tai, “Nhắm mắt lại, miêu tả ra tấm da dê trước mặt, nghĩ nó bay đến trên tay trò, chú ý khống chế ma lực, sau đó vẫy đũa phép.”

Hugh làm theo, vài lần cũng không thành công, lần thứ tám tấm da dê rốt cục bay lên, lại lắc la lắc lự nện vào mặt cậu.

“Ngu xuẩn!” Snape không chút khách khí mắng, “trò liền khẩn cấp như vậy muốn mình bị đâm chết à?”

Hugh kéo tấm da dê xuống dưới, uất ức nhìn Snape sắc mặt âm trầm. cậu cũng không phải cố ý, luyện tập thần chú ngẫu nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn là thực bình thường mà.

Snape làm như không thấy biểu tình đáng thương của cậu, bỏ lại một câu “tự luyện tập” Trở về bàn làm việc tục phê chữa luận văn. Chính là Hugh cứ cảm thấy lực đạo phê chữa bài nặng hơn thì phải.

Hai giờ phụ đạo rất nhanh liền trôi qua, Snape cũng vừa phê xong đồng luận văn bỏ đi, xoa thái dương huyệt, “Trò White, đã đến giờ, về KTX của trò đi!”

Hugh nhùng nhằng không chịu đi, còn dùng một loại ánh mắt xấp xỉ lên án đáng thương nhìn hắn, cứ như hắn làm chuyện gì có lỗi vậy, nhìn đến độ trán Snape gân xanh nhảy lên.

Người này căn bản không dụ ngoạn vô hại giống như biểu hiện bên ngoài, nó phân loại quả nhiên là năm lâu thiếu tu sửa, bị hỏng rồi, Hugh White chính là một con rắn nhỏ Slytherin không hơn không kém!

Hiển nhiên giáo sư của chúng ta đã quên Hugh là một phù thủy Muggle, Slytherin mấy ngàn năm nay đều không có tiền lệ thu nhận phù thủy Muggle, máu lai đã cực hạn trong khả năng tha thứ của bọn họ rồi.

“Giáo sư, em có thể ở lại đến giờ cấm không? Thầy yên tâm, em sẽ không quấy rầy thầy, có lẽ em có thể giúp thầy xử lý nguyên liệu độc dược chẳng?” Hugh đem bút ký đưa tới Snape trước mặt, dùng ánh mắt chờ mong làm người ta khó có thể cự tuyệt nhìn hắn.

Snape thật sự không thể hiểu nổi hình thức tư duy của Hugh, hàm của hắn luôn là nơi ai cũng chỉ sợ chạy không kịp, thế mà nhóc này lại xin ở lại?! Chẳng qua đã có lao công miễn phí, Snape đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, “Vắt nước hai thùng cóc kia đi.” Sau đó lướt qua câu, mở một cánh cửa đi vào, Hugh đoán kia nhất định là phòng thí nghiệm.

Nhìn hai thùng cóc động đậy ghê tởm kia, Hugh có chút buồn bực, tốt xấu gì cũng là tự nguyện hỗ trợ, ít nhất Snape có thể cho cậu xử lý ít nguyên liệu đỡ buồn nôn hơn mà!

Cách xử lý cóc Hugh có đọc trong truyện, sớm rục rịch muốn thử, tuy mới bắt đầu có chút không thuần thục, nhưng rất nhanh tốc độ liền tăng lên rất nhiều, hai chậu cóc rất nhanh liền vắt thành nước.

Lúc này đã gần đến giờ cấm, Hugh muốn gõ cửa tạm biệt, nhưng lại sợ quấy rầy Snape ngao chế độc dược, còn đang rối rắm không thôi, Snape đột nhiên mở cửa đi ra, “Trò White, trò cần phải trở về, nếu không muốn Ravenclaw bị trừ 20đ.”

Hắn giơ tay lên, hai quyển sách bay về phía Hugh, Hugh luống cuống tay chân tiếp được, nhìn tên sách, ‘Lí luận về trụ cột khổng chế ma lực’ cùng ‘cách dùng pháp thuật không tiếng động’.

“Hai tuần sau, hai quyển sách cùng với luận văn ba mươi inch, giao cho ta.” Snape lạnh như băng nói, Hugh không hề bị ảnh hưởng, như lấy được chí bảo mà ôm cách cười tủm tỉm gật đầu.

Đuổi đi quỷ khổng lồ nhỏ nhà Ravenclaw, Snape xoay người trở lại phòng thí nghiệm

15. Chương 15: Bị Thương

Hugh buổi sáng rời giường, ngắm nghía thời khoá biểu, ngũ quan thanh tú lập tức nhận thành cái bánh bao. Trời ạ! Lại là môn học bay!

Hugh luôn cảm thấy cười dụng cụ vệ sinh – chổi, làm dụng cụ phi hành thật là một chuyện chướng tai gai mắt, đối với phần lớn phù thuỷ ham thích cười chổi bay, còn có loại vận động Quidditch tốc độ cao, cậu tỏ vẻ không thể hiểu nổi. Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là cậu và khoá học bay, không, phải nói là với chổi bay bất tự không hợp!

Đáy lòng thở dài, Hugh một trăm linh một lần lo lắng đến tính khả thi của việc xin miễn khoá học này.

Theo thường lệ chạy bộ xong, đi đến bên hồ Đen chờ giáo sư Snape đi ra từ rừng Cấm, sau đó nhờ thầy ấy chỉ đạo học tập thần chú, biến hình không phải điểm mạnh của Snape, chẳng qua thuật biến hình năm nhất rất căn bản, chỉ đạo một chút vẫn không có vấn đề.

Hôm nay phụ đạo chấm dứt rồi, Hugh giữ chặt Snape đang xoay người muốn đi, dưới cái nhìn hung tợn chằm chằm của đối phương nuốt ngum nước miếng, cười thu tay, viết nhanh: “Giáo sư Snape, em có thể xin miễn khoá học bay được không ạ? Thầy cảm thấy khả năng được phê chuẩn có lớn không?”

Snape nhíu mày, “Trò White, có lẽ trò có thể nói cho ta biết nguyên nhân?” Hugh mặt nhăn nhúm, rất là khinh thường viết: “Em cảm thấy cười một cái chổi bay lên trời thật là chuyện ngu xuẩn.” cậu không nói cho Snape về trò hề của mình ở khoá học bay.

Xem xong lời cậu viết, hảo cảm của Snape đối cậu lại nhiều thêm một chút, “Không thể không nói, trò White, trò vẫn có chút đầu óc đó. Đáng tiếc ta không phải hiệu trưởng, không thể phê chuẩn cho trò, nếu trò muốn miễn học hẳn nên xin Dumbledore hoặc là viện trưởng nhà trò.”

Hugh buồn bực mím môi, vì cái gì giới phù thuỷ phải có chổi bay cơ chứ? Rõ ràng độn thổ càng tiện hơn mà!

Snape nhìn cậu vẻ mặt tức giận bất bình, có chút buồn cười, nhưng trên mặt không hề biểu lộ ra, “Trò White, nếu trò không muốn đi học muốn, tốt nhất ngay lập tức đi điền cho no cái bụng nhỏ đáng thương của trò.”

Ai? Hugh giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, đôi mắt hổ phách sắc mắt sáng rực lên, xoát xoát xoát rất nhanh viết: “Giáo sư, không bằng hôm nào đó em xuống bếp vì thầy nhé! Thầy phụ đạo cho em mà em còn chưa cảm ơn thầy tử tế đâu!”

Snape sạch sẽ lưu loát mà cự tuyệt, “Không cần!”

Hugh lại viết: “Giáo sư, thầy đừng lo lắng, tay nghề của em tốt lắm, tuyệt đối không thua gia đình Hogwarts đâu.”

Chết tiệt! Nó đang lo điều này sao?!

Snape ác thanh ác khí nói: “Ta nói không cần! Cậu White, chẳng lẽ lỗi tai cậu đã thoái hóa đến độ ngay cả tiếng người cũng không nghe hiểu sao?”

Hugh uất ức cúi đầu, cậu có ý tốt mà!

Không nghe được gì nữa, Hugh ngẩng đầu thì trước mắt đã chẳng còn ai. Hugh căm giận nắm tay, Snape đáng ghét! Không cần thì thôi, cậu cũng không thèm xuống bếp vì thầy ấy đâu!

Khai giảng đã được hai tháng, học khoá học bay cũng không ít lần, nhưng số lần Hugh bay lên có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cậu hình như hoàn toàn không có thiên phú bay, lần đầu tiên đi học khi người khác dù có kém cỏi cũng gọi được chổi lên tay nhưng cậu không nói được, tự nhiên cũng không có khả năng hét lên với cái chổi “lên”, không có mệnh lệnh, cái chổi của cậu còn chẳng thêm động đậy, cuối cùng vẫn là phu nhân Hooch giúp cậu.

Thật vất vả mới trèo lên chổi, cái chổi đáng giận kia lại còn xoay trái xoay phải, căn bản không nghe lời. Rốt cục miễn cưỡng bay lên, chổi lại nhảy lên nhảy xuống, chốc thì bay nhanh, chốc thì bay chậm như sên bò, khiến cho cậu chật vật không chịu nổi.

Vì thế Ravenclaw cùng Hufflepuff may mắn gặp cảnh tượng hoàng tử nhỏ nhà Ravenclaw [danh hiệu này đã truyền khắp Hogwarts mà Hugh chẳng biết gì] bình thường luôn tao nhã ôn hòa, tuy rằng không thể nói chuyện nhưng chương trình học cần đọc thần chú vẫn học hành không tồi, bị 1 cái chổi xoay tới xoay lui mặt mày xám ngoét.

Hôm nay lần thứ n, cái chổi dưới sự trợ giúp của phu nhân Hooch bay vào tay cậu, không tình nguyện sai bước đi, cuời cái chổi bắn thủ với một tốc độ xưa nay khó có được bay lên cao, sau đó cách mặt đất mấy chục feet Anh mà biểu diễn các loại động tác yêu cầu cao.

Hugh há to miệng muốn hét lên nhưng vô ích, chỉ có thể thở dốc, phần lớn không khí lạnh bị hút vào phổi, khó chịu đến muốn nôn mửa.

Mà nhóm ưng non và lửng con còn chưa bay thêm cả phu nhân Hooch chỉ nhìn thấy cậu biểu hiện ra kỹ thuật bay cao siêu, còn đang kỳ quái làm sao Hugh, một kẻ thiên phú bay bằng âm lại đột nhiên giống như ngôi sao Quidditch. Cho đến khi Hugh không giữ được cán chổi nữa, nhẹ buông tay ngã xuống bọn họ mới giật mình thấy nguy hiểm.

Phu nhân Hooch nhanh chóng rút ra đũa phép, “Wingadium Leviosa!” Nhưng không còn kịp rồi, Hugh giống một tảng đá nặng nề rơi trên mặt đất, nhóm phù thủy nhỏ hoảng sợ thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương gãy.

Bệnh xá.

“Albus Dumbledore! Tôi đã nói khoá học bay là cỡ nào nguy hiểm! Ôi! Hugh Đáng thương! Merlin đến tột cùng phải bắt nó chịu bao nhiêu khổ đây!” Bà Pomfrey vừa rống vừa lau nước mắt.

Trên giường bệnh Hugh im lặng nằm, mái tóc ngắn nhỏ vụn màu trà dán trên trán, ánh sáng chiếu trên da thịt tái nhợt gần như trong suốt của cậu, đôi môi ngày thường hồng như cánh hoa giờ này ảm đạm như tờ giấy.

Cậu thiếu niên nhỏ đang ngủ say không hề bị tiếng rống giận phần nộ và đau lòng của bà Pomfrey quấy nhiễu, cậu nhắm mắt lại, khiến cho nam nhân mặc áo bào đen sống lưng cao ngất đứng bên giường có ảo giác, cậu sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Severus, độc dược của Hugh cần liền phiền toái thầy.” Bà Pomfrey dịu giọng, nói với Snape đang đứng thẳng tắp, biểu tình âm trầm nói.

Snape cứng gắt đầu, xoay người nhanh chóng rời khỏi bệnh xá.

Lúc Hugh tỉnh lại là chạng vạng, hoàng hôn như máu.

Hugh gian nan hoạt động đầu, nhìn xem chung quanh, có vẻ là bệnh xá, hơi thở độc dược thản nhiên quanh quần chóp mũi, giống như là hơi thở trên người ai kia.

Hugh sợ run trong chốc lát, mới nhớ tới chuyện trước khi hôn mê, không khỏi lại thăm rửa cái loại vận động chối bay không hoa lệ này.

“A, Hugh, con tỉnh rồi. Đứa nhỏ Đáng thương, Merlin rất không công bằng với con.” bàn tay ấm áp của bà Pomfrey dán lên hai má Hugh.

Hugh giãy dụa muốn ngồi dậy, bà Pomfrey vội vàng nâng cậu dậy, cũng tri kỷ mà chèn gối đầu sau lưng cho cậu.

“Nào, Hugh, đây là độc dược của con, Severus tự mình ngao chế, cam đoan chất lượng.” Bà Pomfrey lấy trên bàn bên cạnh giường bình độc dược màu xanh đen, “Uống trước chút thuốc dinh dưỡng đi, con hôn mê hai ngày, không ăn cái gì, thân mình nhất định chống đỡ không được.”

Hugh thế mới biết thì ra đã qua hai ngày, mà không phải vài giờ như cậu đã nghĩ. Ánh mắt đảo qua hơn mười bình độc dược lớn nhỏ trên bàn, sắc mặt xanh trắng không ngừng.

Nhiều độc dược như vậy cho dù không uống no thì mùi vị cũng ghê tởm chết mất.

Biết rõ một trong những ham thích ít ỏi của Snape chính là khiến cho hương vị độc dược trở nên thực phần kích để chinh đám quý khổng lồ nhỏ không biết sống chết, xem sắc mặt bọn nó biến ảo cũng phần kích

giống như vị thuốc vậy, Hugh đối với độc dược màu sắc quý dị không ôm ấp hi vọng lớn lao gì ở hương vị.

Nữ vương bệnh xá cười tủm tỉm nhìn chăm chú, Hugh vẻ mặt đau khổ nốc từng chai độc dược, mùi nước bí đỏ thối, mùi tất thối, mùi xác chết như đan vào trong miệng. Đợi khi uống xong chỗ độc dược, Hugh đã lăn qua lộn lại hơn mười hương vị ghê tởm khác nhau, sắc mặt tái nhợt như quý.

Giáo sư Snape nhất định là cố ý!

Hugh oán hận nghĩ, cầm bình nước trên bàn đổ hết vào miệng, ý đồ hòa tan cái loại hương vị ghê tởm đến khó tưởng tượng này.

Rốt cục cảm giác không kinh tởm nữa rồi, Hugh chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ cửa bệnh xá, đôi mắt hổ phách chờ mong nhìn bà Pomfrey.

Cậu tuyệt đối muốn lập tức rời khỏi bệnh xá, nếu không kế tiếp nhất định tránh không được bị ăn mắng thậm tệ!

Đáng tiếc bà Pomfrey cười tủm tỉm mà đánh nát ảo tưởng của cậu, “Không được, Hugh thân yêu, con còn chưa rời đi được. Ngã từ trên cao như vậy xuống, có bao nhiêu nghiêm trọng biết không?” tươi cười hòa ái của bà Pomfrey có chút vặn vẹo, “Xương sườn gãy ba cái, gan bị xương sườn gãy chọc vào, mất một lượng lớn máu, tay phải bị dập nát xương, xương hông bị trật, vết thương ngoài da vô số kể.”

Hugh không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy, đồng thời cũng cảm khái pháp thuật thần kỳ. Bị thương nghiêm trọng như vậy ở thế giới Muggle căn bản là chết chắc, mà hiện tại cũng chỉ mới hai ngày cậu đã không còn cảm giác gì.

“Đúng rồi, Hugh, lúc con hôn mê có rất nhiều người đến thăm, bọn họ để lại rất nhiều quà, ta ta đã giúp con giữ lại, chờ con có thể rời khỏi đây ta sẽ đưa cho con.”

Hugh cười yếu ớt gật đầu, trong lòng có một chút cảm động.

Kỳ thật người như cậu có chút quái gở, không nhiệt tình giao tiếp với người khác, mọi người ở Ravenclaw quan tâm làm cậu rất cảm động lại không muốn đáp lại, phần lớn người cậu không nhớ được tên, nói không chừng gặp nhau trên hành lang cậu cũng không biết đối phương là cùng một học viện. Nhưng bọn họ đều không trách cứ cậu, vẫn trước sau như một yên lặng quan tâm chăm sóc.

Ngày Hugh rời khỏi bệnh xá, Ravenclaw tổ chức cho cậu một bữa tiệc chào đón nhỏ, chúc mừng cậu khỏe mạnh trở lại.

Nhóm ưng non luôn luôn đóng cửa nghiên cứu học thuật rốt cục cũng buông những tác phẩm vĩ đại trong tay ra, cười đùa. Hugh nhìn cảnh này, trong lòng sóng ngầm bắt đầu cuộn trào.

Ravenclaw cho cậu lòng trung thành, khiến cho cậu không cảm thấy mình và giới pháp thuật không hợp nhau.

Giáo sư Flitwick chúc mừng cậu gia nhập vào bữa tiệc chào mừng, hơn nữa còn tuyên bố nếu Hugh không muốn học bay thì ông có thể phê chuẩn.

Này, xem như trong hoạ có phúc sao?

16. Chương 16: Hầm

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, bãi cỏ của Hogwarts đã có dấu vết khô vàng, gió đông lạnh như cắt.

Hugh là một người sợ lạnh. Thể chất của cậu thiên hàn, mùa hè bàn tay đều lạnh, càng đừng nói đến mùa đông, tay cậu đông lạnh cứ như kem cây vậy.

Vừa mới vào tháng 10, cậu liền mặc thêm áo len và áo bông thật dày, chỉ để lộ ra bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn, đông lạnh đến đỏ bừng, chọc người thương tiếc. Đáng tiếc cậu còn chưa biết thần chú giữ ấm, ngoại trừ mặc thêm một đồng quần áo cũng chỉ có thể tận lực ru rú ở trong phòng.

Độ ẩm trong hầm càng thấp, Hugh mỗi lần đến hầm cấm túc đều phải đứng ở trên cầu thang giấy dựa hồi lâu mới chậm chạp đi xuống. Văn phòng Snape lại cứ không đốt lò sưởi âm tường, ngay cả cái thần chú giữ ấm cũng không ếm, Hugh biết đây là bởi vì rất nhiều nguyên liệu độc được cần bảo quản ở nhiệt độ thấp, giáo sư Snape cũng không ngại lạnh.

Tháng 10 đến, thứ 2 4 6 hàng tuần cấm túc vốn làm cho Hugh thực chờ mong biến thành một loại dày vò, khổ nỗi cậu tính tình quật cường, không lộ ra nửa phần nề hà trước mặt Snape.

Gõ cửa hầm, Hugh nghe thấy tiếng bước chân, sau đó cửa bị mở ra. Hugh còn chưa kịp liếc nhìn hắn đã tự xoay người trở về, một câu cũng không thêm nói.

Hugh phát hiện tâm tình của hắn không tốt lắm, âm thầm cảnh báo bản thân phải cẩn thận chớ chọc hắn, để tránh bị vạ lây.

Lạnh quá!

Hugh không trước dấu vết chà xát tay, nhìn Snape một cái.

Người đàn ông tóc đen vẫn ngồi sau bàn làm việc, mày nhăn chặt, giống như trên thế giới không có chuyện gì có thể làm cho hắn không nhăn mày. Sắc mặt âm trầm, đôi môi mỏng manh mím thành một đường thẳng tắp, tóc bình thường cũng đầy dầu hôm nay thoạt nhìn còn không xong hơn.

Hugh chú ý tới hần ấn bút lông chim còn nặng hơn mọi ngày, càng thêm xác định tâm tình hần thật không tốt!

Chết tiết! Nhìn xem mấy thứ này là cái gì?! Quỷ khổng lồ nhỏ Gryffindor chết tiết! Dumbledore Chết tiết! Potter Chết tiết!

Snape ấn mạnh chữ T thật to lên bài luận văn của một sư tử nhỏ nhà Gryffindor đáng thương bị giận chó đánh mèo.

Albus Dumbledore chết tiết! Hừ! Lão thế nhưng lo lắng mình quên nhiệm vụ bảo vệ Harry Potter ngu xuẩn đến cực điểm kia sao? Hôm nay còn tìm riêng hần nói chuyện!

Phòng hiệu trưởng.

Thân ảnh màu đen như gió xoáy tiến vào phòng hiệu trưởng, sắc mặt âm trầm giống như bão táp, “Albus Dumbledore! Chết tiết! ông tốt nhất có đủ lý do để giải thích việc phá hỏng vạc độc dược của tôi!”

“Ôi, Severus, con trai ta, thầy đã đến rồi.” Dumbledore nhiều năm qua sớm đã quen với nọc độc, lời nói ác độc trình độ này ông hoàn toàn có thể bỏ qua.

“Tôi không phải con trai ông!” Snape phản bác, một thần chú không tiếng động biến cái sô pha màu đỏ vàng thành màu xanh bạc, ngồi xuống.

Dumbledore lại lần nữa xem nhẹ kháng nghị này, cười tủm tỉm bắt đầu đẩy mạnh tiêu thụ đồ ngọt, “Này, Severus, đây là kẹo vị mới nhất của tiệm Công Tước mật, có rất nhiều loại khẩu vị, thầy có muốn thử hay không? Ngon cực kì!”

Snape mặt càng đen, “Dumbledore, lấy lại đồ ngọt của ông ngay, đừng tưởng người nào cũng có thưởng thức độc đáo giống ông. Có chuyện gì thì nói mau!”

Dumbledore thỏa mãn ném vào miệng cái kẹo màu đỏ tươi, chớp chớp miệng, “Oh, thật sự là đáng tiếc, phải biết rằng mấy cái kẹo này thật quá ngon.”

Gân xanh trên trán Snape nhảy lên ầm ầm, “Dumbledore, nếu ông không nói chính sự, thì độc dược chống sâu răng kỳ này tự mình đi nấu!”

Dumbledore lập tức thu liễm, “Oh, oh, không, Severus, thầy không thể khó xử một lão già như tôi vậy được. Được rồi,” biểu tình Dumbledore trở nên nghiêm túc, “Severus, sang năm Harry sẽ đến Hogwarts.”

Snape trong lòng vừa động, con người đen vốn còn mang theo chút tức giận nhất thời trống rỗng, “Thì tính sao?”

“Severus, cậu bé là con của Lily, thầy có biết, ánh mắt của nó giống Lily y như đúc, màu xanh lục xinh đẹp.” Dumbledore nhớ lại nói.

Snape phiền táo mà ngắt lời, “Đủ! Dumbledore, nếu tôi đã đáp ứng bảo vệ Potter chết tiệt kia rồi thì sẽ không nuốt lời, không cần nhắc tới Lily với tôi!”

Lily, là hẳn có lỗi với cô ấy!

Ánh mắt đằng sau cặp kính của Dumbledore lóe lóe, “Đương nhiên, Severus, ta đương nhiên tin thầy.”

Snape đứng lên, ánh mắt lạnh lùng trống rỗng, “Không có chuyện gì thì tôi đi.”

“À, Severus, nghe nói thầy đang giúp đứa nhỏ Hugh kia học phụ đạo?” trước khi Snape rời khỏi phòng hiệu trưởng Dumbledore đúng lúc mở miệng.

Nghe nói? Nghe ai nói? Lí do Hugh đến hầm mọi người đều biết là vì cấm túc. Xì! Những bức tranh treo khắp nơi!

“Tôi nghĩ tôi muốn phụ đạo cho học sinh nào là quyền tự do của tôi. Hogwarts có quy định nào cấm giáo sư phụ đạo ngoại khoá cho học trò sao?” Snape lạnh lùng nói.

Dumbledore cười đến thực hiền lành, “Đương nhiên. Hugh là một đứa nhỏ đáng yêu, không phải sao?”

“Nó đáng yêu hay không thì liên quan gì đến tôi! Dumbledore, ông rốt cuộc muốn nói gì?” Snape không kiên nhẫn.

“Không có gì, Severus, ta nhớ rõ thầy còn tiết dạy lúc nửa phải không? Đọc được năm ba.”

Lão ông mặt chết tiệt!

Snape rất nhanh rời đi, trường bào màu đen tạo thành những đường lượn sóng tuyệt đẹp mà khí thể mười phần. Ánh mắt Dumbledore đằng sau mắt kính sáng quắc dõi theo.

Hơn một tháng nay, Hugh được Snape chỉ đạo, bản thân cũng cố gắng có thêm thiên phú hơn người, cho dù là bùa chú hay là biến hình đều học hành không tồi. Toàn học bằng thần chú không tiếng động, hiệu quả chỉ thua kém một ít phù thuỷ năm năm, Hugh thật vừa lòng với hiệu quả học tập của mình.

Luyện tập xong nội dung hôm nay, Hugh rút lại đũa phép, đi đến trước bàn làm việc.

Đối với chuyện phụ đạo xong mà vẫn không chịu rời đi của cậu, Snape đã quen, cũng không ngẩng đầu lên đã nói: “Cây củ u, hy vọng đôi tay vụng về như quỷ khổng lồ của trò sẽ không đến mức thứ này mà cũng không xử lý được.”

Snape tiếp tục xem xét luận văn viết mà như không hiểu tiếng Anh, mày từ đầu đến cuối chưa hề dãn ra.

Qua ba giây, cảm giác được Hugh vẫn không nhúc nhích đứng ở trước mặt, Snape rốt cục ngẩng đầu, thần sắc lạnh như băng nói: “Trò White, chân trò bị dịch sên dịch sên dính vào không đi được sao? Không nghe ta bảo trò qua bên kia xử lý cây củ u hả?”

Hugh mím mím môi, rất là uất ức.

Chọc thầy ấy mất hứng cũng đâu phải mình, vì cái gì mình bị Snape phun nọc độc công kích luôn vậy?!

Uất ức thì uất ức, Hugh vẫn nhớ rõ mục đích của mình.

Lấy giấy bút viết: “Giáo sư Snape, tâm tình thầy có vẻ không tốt lắm, em thể giúp gì thầy không?”

Snape ánh mắt chợt lóe, sắc mặt vẫn nặng nề như đũa đám, “Cậu White, đây không phải chuyện cậu nên quan tâm. Hiện tại cậu có hai lựa chọn, xử lý nguyên liệu độc được hoặc là lập tức lăn về tháp Ravenclaw.”

Hugh bị nọc độc kích thích đến tâm tình trượt ngã tấp theo cơ số nhân, khuôn mặt tinh xảo cúi gằm xuống, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu, có người thấy còn tưởng rằng Snape làm gì cậu.

Snape lạnh lùng nhìn, không hề động dung vì biểu tình này.

Hugh đột nhiên đi ra cửa, Snape lạnh mặt nhìn, không hề có ý giữ lại.

Hugh mở cửa ra, gió lạnh tiến vào, Hugh thành linh rùng mình, dứt khoát đi ra ngoài, cửa nhẹ nhàng khép lại.

Snape ngồi sau bàn công tác biểu tình âm trầm vẫn trước sau như một, ngay cả lông mi cũng không rung động, cúi đầu hung hăng viết con T thật to lên tấm da dê, nét chữ cứng cáp.

Thời gian trôi từng chút một, đồng da dê trên bàn Snape rốt cục toàn bộ được đặt sang bên trái.

Bụp một cái, một con gia tinh mũi to dài xuất hiện trước mặt hắn. Trên trán nó hơi sưng, hình như vừa tự trừng phạt mình vì chuyện gì đó.

“Martin xin phục vụ cho giáo sư Snape. A! Giáo sư Snape cho gọi Martin, Martin thật sự là rất vinh hạnh!”
Gia tinh vẩy cái tai to đùng, đôi mắt to như trái tennis tràn ngập nước mắt kích động.

Snape xoa xoa mi tâm, “Cho ta một ly cà phê đen.”

“Có ngay, giáo sư Snape!” Merin trong nháy mắt biến mất, lại rất nhanh xuất hiện, trong tay bưng một ly cà phê đen nóng hổi.

Snape nhẹ nhàng nhắm chút cà phê đắng, ánh mắt không tự giác liếc về phía sô pha.

Đứa nhỏ kia mỗi lần đến đều cố định ngồi trên cái sô pha đó, cầm đĩa phép không hề lười biếng mà luyện tập pháp thuật, mỗi lần thành công nho nhỏ đều khiến nhóc cười đến thực vui vẻ, sau đó mình sẽ không chút khách khí mà phun nọc độc.

Trong bóng đêm yên lặng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, Snape nhăn mày, nghĩ không ra ai lại gõ cửa vào lúc muộn như thế này, cẩn thận cảm giác một chút, dao động pháp thuật quen thuộc này...

Đứng lên đi mở cửa, nọc độc không kiêng nể gì mà phun như suối, “Cậu White, là chuyện trọng đại gì có thể khiến cậu bồi hồi bên ngoài cửa phòng của giáo sư độc được đáng thương của mình trong đêm rét lạnh? Có lẽ bộ não dung lượng nhỏ đến đáng thương của cậu không nhớ được đường về tháp Ravenclaw?”

Hugh bưng một cái khay lớn, bên trên để bữa khuya nóng hổi, Hugh thân thể gầy nhỏ trong đêm khuya gió lạnh không chịu được run run, cậu cố gắng ngửa đầu cười lấy lòng với người đàn ông mặt mày u ám bên trên.

Snape phát hiện cậu đang run rẩy, mày mặt nhăn càng chặt, nghiêng người tránh ra, “Tiến vào!”

Hugh nhanh chóng đi vào, sợ hấn đổi ý.

Snape đóng cửa lại, môi mấp máy vài cái, ánh lửa thoáng hiện, lò sưởi âm tường bùng lên ngọn lửa hừng hực, độ ẩm trong hầm lập tức tăng lên rất nhiều.

“Trò tốt cuộc tới làm cái gì?” Snape không kiên nhẫn hỏi.

Hugh không dám chậm trễ, rất nhanh liền viết xong câu trả lời, “Giáo sư, em thấy tâm tình thầy không tốt, bữa tối cũng không thấy thầy đi sảnh đường, em nghĩ nhất định thầy chưa ăn bữa tối, cho nên em làm chút bữa ăn khuya cho thầy. Thầy thường xuyên thức đêm ngao chế độc được, vẫn là ăn một chút mới tốt.”

Snape đem nọc độc vọt bên miệng nuốt trở về, thay đổi giọng điệu có vẻ ôn hòa, “Không cần làm phiền trò, trò White, gia tinh Hogwarts cũng không phải để trang trí.”

Hugh lại viết: “Em cho rằng gia đình làm đồ rất ngấy, không thích hợp làm bữa ăn khuya. Hơn nữa giáo sư, thầy nhiều năm ăn uống thất thường, lại cùng độc được làm bạn, độc tố trong cơ thể khẳng định tích lũy không ít, cần thức ăn ôn hòa giải độc điều dưỡng, những đồ uống kích thích như cà phê vẫn nên uống ít đi thì hơn.”

Snape tao nhã nhếch mày, “Cậu White, cậu đang nghi ngờ thói quen sống của ta? Ai cho cậu cái quyền đó? Nói cho ta biết, hửm?”

Hugh run lên.

Đáng giận! Hắn không biết hắn dùng giọng nói trầm thấp mềm mại như tơ lụa kia nhắc lên âm cuối quá mức quyến rũ hay sao?

“Em chỉ là quan tâm thầy, giáo sư.” Hugh viết, dùng ánh mắt “Thầy không thấy được tâm lòng của người ta, em rất uất ức” nhìn hắn.

Snape co rút khóe miệng, cuối cùng vẫn ngồi xuống bắt đầu hưởng dụng bữa ăn khuya.

Tất nhiên là hắn rất vừa lòng, tay nghề của đầu bếp khách sạn năm sao [1 thời] mà lại.

Cháo trắng đơn giản đi kèm đồ ăn nhẹ dinh dưỡng, ngay cả Snape một kẻ thích ăn thịt cũng không thể phủ nhận chúng rất ngon.

Ăn xong bữa khuya, Snape gọi gia đình đến thu bát đĩa, sau đó không chút khách khí đuổi Hugh về tháp Ravenclaw.

Snape đáng giận, qua sông đoạn cầu!

Hugh đối với con rắn trên cửa hầm nhe răng trợn mắt.

17. Chương 17: Thỏa Hiệp

Halloween sắp đến, không khí trong Hogwarts cũng bởi vậy mà náo nhiệt lên không ít, trên hành lang vẫn có thể nhìn thấy những thiếu niên ngây ngô có chút câu nệ mời những cô gái mình thích làm bạn nhảy vũ hội Halloween.

Nhưng có nơi trong Hogwarts hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự vui vẻ này.

Hầm vẫn âm lạnh như trước, Hugh kiên trì mỗi tuần 2 4 6 đến cấm túc, hai người trong hầm giống như

ngăn cách với thế giới náo nhiệt bên ngoài, căn phòng im lặng.

Hugh ôm hai cuốn sách vĩ đại mượn ở thư viện đi nhanh về phía tháp Ravenclaw, hôm nay cậu đã ngồi ở thư viện lâu quá, chút nữa thì quên còn phải tới hầm cấm túc, mà luận văn Snape giao cho cậu viết lại để ký túc xá.

“White, White, chờ một chút!”

Phía sau truyền đến tiếng gọi làm Hugh dừng bước, xoay người lại, là một cô gái không quen, tóc dài màu vàng cùng ngũ quan xinh đẹp, là một cô nàng khá xinh xắn.

Hugh dùng ánh mắt hỏi cô có chuyện gì, cô gái đứng trước mặt cậu, đỏ mặt, có chút co quắp, “White, tôi là Gryffindor năm hai Weier Clark.”

Hugh trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn lễ phép cười với đối phương.

Weier nhìn cậu tươi cười, mặt càng đỏ hơn, “White, vũ hội Halloween cậu mời ai chưa?”

Hugh lắc đầu.

“Vậy, tôi có thể làm bạn nhảy của cậu không?” Weier có chút khấn trương vuốt vuốt tóc, đôi mắt màu nâu nhìn cậu chăm chú.

Hugh có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lại là lí do này, dù sao thì vẫn chưa có ai mời cậu, cậu cũng không muốn tham gia loại yến hội nhàm chán này.

Thấy Hugh thật lâu vẫn không trả lời, Weier sốt ruột truy hỏi: “White, thế nào? Cậu không đáp ứng sao?”

Hugh lúc này mới hoàn hồn, cười cười, lấy giấy bút viết: “Thực xin lỗi, đàn chị Clark, em không biết nhảy, cũng không muốn tham gia vũ hội Halloween.”

Weier mắt mát rời đi.

Hugh xoay người chuẩn bị chạy lấy người, lại bị đôi song sinh nhà Weasley không biết từ xó nào nhảy ra một trái một phải tóm lấy vai.

“Ây! Nhìn xem ai đây?” George cười hì hì xướng.

“Ôi! Hoàng tử nhỏ nhà Ravenclaw của chúng ta, hoàng tử nhỏ của cả Hogwarts!” Freddy nói tiếp.

“Hoàng tử ơi, chàng thật nhẫn tâm!”

“Một cô gái xinh đẹp thế mà chàng lại!”

“Nhẫn tâm cự tuyệt!” Hợp thanh.

Hugh xem thường, tránh thoát hai anh em nhà này, quay qua nhìn bọn họ.

“Hugh, anh thật không dám tin, Weier chính là mỹ nữ nổi tiếng của Gryffindor đó, thế mà em lại từ chối lời mời của cô ấy.”

“Đúng vậy! Nếu Weier mời anh, Ôi! Thật là may mắn xiết bao!” George hai tay ôm ngực, vẻ mặt khát vọng.

Hugh cười bất đắc dĩ, loại may mắn này cậu không muốn đâu.

“Hey! Người anh em! Nói thật, mỹ nữ như Weier em cũng không muốn, con mắt của em không khỏi quá cao đấy nhé?” Freddy lại lần nữa tóm vai Hugh.

Hugh tránh không ra, đành phải để mặc, đối với câu hỏi trêu đùa này chỉ cười nhẹ đáp lại.

“Hugh White!”

Cái giọng này..... giáo sư Snape!

Thảm! Cẩm túc của cậu!

Hugh quay đầu, quả nhiên thấy Snape mặt đen như mực tàu, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Snape mắt lạnh đảo qua, đôi song sinh nhà Weasley vẫn luôn chột nhả ngay cả thở mạnh cũng không dám, Freddy lặng lẽ thu lại cái tay bám trên vai Hugh.

“Cãi nhau ầm ĩ trên hành lang, Gryffindor trừ 10đ, mỗi đứa!” Snape trực tiếp làm giảm số hồng ngọc nhà Gryffindor, chuyển ánh mắt qua Hugh, “Trò White, trên hành lang đùa giỡn, cẩm túc muộn, Ravenclaw trừ 20đ!”

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Hugh nhất thời biến thành mặt nhăn như mướp đắng.

Ồ cậu còn chưa bị trừ điểm lần nào mà!

Đôi song sinh nhà Gryffindor thực không có nghĩa khí chuồn mất, chỉ còn lại Hugh đáng thương một mình đối mặt với lửa giận của Snape.

Snape hiện giờ đúng là đang giận.

Thời gian cầm tức đã qua hơn mười phút, Hugh vẫn luôn đứng giờ lại chưa xuất hiện, hẳn không hề bận tâm lại không hiểu sao hơi lo lắng.

Nhìn đồng luận văn vớ vẩn của đám quỷ khổng lồ nhỏ này lại phiền lòng, cuối cùng bèn đi ra nhìn xem. Kết quả lại thấy thằng nhóc này đang ôm ôm ấp ấp cười đùa không thôi với đôi song sinh tóc đỏ nhà Gryffindor.

Hugh cọ đi lên vài bước, trợn đôi mắt xinh đẹp màu hổ phách thật to nhìn nam nhân tóc đen sắc mặt khó coi trước mắt.

Snape híp mắt, “Cậu White, ta giả thiết, đôi chân giống quỷ khổng lồ kia của cậu vẫn còn di động được? Không được quên cầm tức của cậu!”

Hugh nhất thời tươi cười, liều mạng gật đầu, đi theo sau áo bào đen tung bay.

Về phần luận văn để ở tháp Ravenclaw, khụ khụ!

Hầm.

Hugh thỉnh thoảng lại giương mắt nhìn Snape sắc mặt âm u, người sau ngay cả liếc cậu một cái cũng không làm, giống như đám được gọi là luận văn kia còn hấp dẫn hơn một đứa nhỏ tinh xảo đáng yêu vậy.

Hugh vẫn kiên chế không được, viết mấy câu lên sổ, thật cẩn thận chìa ra trước mặt Snape.

Snape đầu tiên là lạnh lùng nhìn cậu một cái, Hugh có chút lấy lòng cười cười, Snape thấp mắt thấy cậu viết: “Giáo sư, em không phải cố ý muộn. Vừa rồi có đàn chị Gryffindor mời em làm bạn nhảy Halloween, trì hoãn chút thời gian, thực xin lỗi thầy.”

Snape nở nụ cười ác ý, “Ồ? Cậu White, có vẻ cậu khẩn cấp muốn chứng minh mị lực của mình thì phải. Có lẽ cậu không nên ở trong này cầm tức, mà nên qua sảnh đường Hogwarts mà phân phát nội tiết tố của mình.”

Hugh phồng má. Snape cứ thích vạ vạ ý của cậu.

Hugh trực tiếp vươn tay đến trước mặt hắn, viết ngoáy trên cuốn sổ: “Em không có đáp ứng, cũng không muốn tham gia vũ hội Halloween cái gì cả.”

Snape đẩy sổ ra, “Cậu White, cậu không giải thích cái gì cả, hiện tại trở lại sô pha, nhiệm vụ hôm nay của cậu là Alomohora.”

Hugh ở trong lòng hừ một tiếng, cầm lại sổ, ngoan ngoãn trở lại sô pha chuyên dụng của cậu.

Một quyển sổ nhỏ đưa đến trước mắt, hai tay nhỏ nhắn tinh tế nắm chặt cuốn sổ bìa đen.

Snape không quan tâm cậu viết cái gì, không kiên nhẫn ngẩng đầu, “Cậu White, ta giả thiết cậu đã hoàn thành nhiệm vụ hôm nay? Nếu thế thì ngay lập tức rút khỏi hầm, không cần lãng phí thời gian của ta!”

Hugh bĩu môi, ý bảo hắn xem quyển sổ.

Snape hung tợn trừng cậu, liếc cuốn sổ 1 cái, sau đó nói: “Cậu White, ta nghĩ chuyện ta có tham gia vũ hội Halloween hay không không phải chuyện của cậu. Dùng cái đầu chết tiệt bị quỷ khổng lồ đâm vào của cậu một chút, cậu nên quan tâm thần chú và biến hình của cậu có thông qua khảo nghiệm của ta hay không.”

Hugh méo mào. Đáng ghét! Nói cho cậu một chút thì chết chắc?

Snape rất muốn đá thẳng thẳng nhóc thối không biết trời cao đất rộng này ra ngoài, nhưng hắn chỉ hung hăng nhéo nhéo mi tâm co rút đau đớn, “Cậu White, chẳng lẽ cái đầu nhét đầy cỏ lác của cậu không thể để dành chút không gian chứa thứ gì có ích hơn sao? Hiện tại nói cho ta biết, cậu có muốn tiếp tục luyện tập thần chú mở khoá, sau đó xử lý rễ sô súc bên kia, hay là ngay lập tức rút về hả?”

Hugh dùng ánh mắt đáng thương lên án hắn, uất ức cọ về bên cạnh cái sô pha.

Con quỷ khổng lồ nhỏ chết tiệt này, được voi đòi tiên, hắn nên trực tiếp đá nó ra ngoài mới đúng!

Snape lại vì bản thân không đành lòng đối với Hugh mà tự mắng không thôi.

Chín giờ rưỡi, Hugh xử lý xong chỗ rễ cây sô súc, ngồi trên sô pha chuyên dụng của mình nhìn chằm chằm Snape, ánh mắt không chút nào che dấu thật sự làm Snape không thể giả bộ không phát hiện.

Quần lót Merlin ơi!

Thằng nhóc này không thể để hắn thanh tĩnh trong chốc lát hay sao?

Nhưng một đôi mắt màu hổ phách, mang theo lên án, còn có chút hơi nước xinh đẹp như vậy, mặc cho là ai bị nhìn cũng không thể không động dung, bao gồm cả Snape cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.

Được rồi! Nhóc con chết tiệt này đoán chắc hẳn không có khả năng không nhìn nó!

Xoa trán [A! Từ lúc con quỷ khổng lồ nhỏ đáng giận này xâm nhập hãm, hẳn càng ngày càng thường xuyên làm động tác này], “Chết tiệt! Vũ hội Halloween ta sẽ không đi!”

Nghe được trả lời, ánh mắt Hugh nhất thời sáng ngời như đèn pha, lấy sổ ra viết: “Đến lúc đó em có thể lại đây không?” Đưa qua cho hắn xem.

Snape âm thầm mắng mình vì cái gì lại thỏa hiệp, chỉ biết người này không có chuyện tốt.

“Không được!”

Hugh lại lộ ra biểu tình “Thầy bắt nạt em, em thật đáng thương”, Snape nhìn mà khóe miệng run rẩy.

Tất Merlin hỡi! Rốt cuộc là ai nói thằng nhóc này ôn hòa vô hại, đơn thuần đáng yêu?! Những người đó không phải bị dịch sên dính vào mắt đấy chứ?

“Học trò không thể vắng mặt trong vũ hội Halloween được.” Snape thuận miệng bịa một lý do.

Hugh thực rõ ràng mà khinh bỉ liếc hắn một cái, viết: “Giáo sư Snape, nói dối là không tốt. Em đã hỏi qua đàn anh rồi, tiệc tối cho dù là giáo sư hay học trò đều phải tham gia, mà vũ hội thì không bắt buộc.”

Snape nhịn xuống xúc động muốn quăng lên người cậu một tá ác chú, lại một lần nữa thỏa hiệp, “Được rồi, cậu White, tiệc tối xong cậu có thể lại đây.”

Thành công!

Hugh tuyệt không che dấu bản thân đắc ý cùng vui vẻ, tươi cười chói mắt khiến Snape thiếu chút nữa cho cậu một thần chú hoá đá.

18. Chương 18: Halloween

Đêm trước Halloween.

Hogwarts tràn ngập mùi bí ngô ngọt ngào, sảnh đường vô cùng rộng mở với các đồ trang trí màu mè khắp

nơi, trần nhà lấp lánh ánh sao.

Một ngàn con dơi nhào xuống từ trần nhà vỗ cánh bay tới bay lui, còn có một ngàn đám mây đen đông nghịt bao phủ lễ đường, trên bàn cơm màu vàng đột nhiên xuất hiện thức ăn ngon lành phong phú.

Táo bọc đường, chew ngô, hạt bí rang, bỏng ngô, bánh nhân bí đỏ, bánh qui gừng những món ăn đặc sắc của Halloween bày đầy tràn một bàn, thêm vào đó là đại tiệc hoa quả không thể thiếu.

Hugh vẫn như trước ngồi sau cùng dãy bàn Ravenclaw, không chút để ý nghe Dumbledore phát biểu cảm nghĩ, trong lòng thở dài có lẽ đây sẽ là Halloween bình an nhất của mình ở Hogwarts đây. Sang năm Harry Potter nhập học, hàng năm Halloween đều như bị nguyên rửa vậy, không năm nào không loạn nhào nhào cả lên.

Dumbledore rốt cục đã xong bài cảm khái rộng tuếch của mình, phát lệnh ăn tối.

Đại tiệc ngon lành khiến đám phù thủy nhỏ rất vừa lòng, vừa ăn vừa thảo luận về vũ hội hoá trang lát nữa sẽ tổ chức, ngay cả mấy con rắn nhỏ nhà Slytherin luôn cao ngạo cũng không thoát khỏi không khí hưng phấn này.

Hugh lấy một ít hoa quả về chỗ mình, xoa xoa rồi bỏ vào miệng, nhai nuốt, bỏ vào miệng cắn, nhai nuốt, máy móc ăn như vậy đó.

Phiền quá đi mất, sao còn chưa xong!

Hugh ở trong lòng vụng trộm oán giận, làm bộ như lơ đãng ngắm giáo sư Snape đang ngồi phía trên.

Ừm, Hugh lấy đĩa hoa quả trước mặt đánh cược, nhất định đã hơn ba ngày thầy ấy chưa gọi đầu, toàn đầu thôi, khó trách bọn phù thủy nhỏ sau lưng gọi thầy ấy là lão dơi già đầy đầu.

Snape sắc mặt vô cùng khó coi, so với bình thường còn âm trầm hơn vài phần, Hugh đoán rằng là vì Dumbledore bên cạnh vẫn ôm ý định thuyết phục hắn ném món điểm tâm ngọt đến đáng sợ. Hiển nhiên điều này ảnh hưởng đến khẩu vị của Snape cực kì, Hugh nhìn thấy thức ăn trước mặt hầu như không được động qua.

Vốn là vụng trộm nhìn, không biết làm sao càng ngày càng quang minh chính đại dừng trên người Snape, cho đến khi đối phương hung tợn trừng lại mới ngượng ngùng hạ mắt, chuyên chú nhìn bàn ăn của mình.

Keo kiệt! Cho cậu nhìn lâu một tí thì sao nào?

Hugh cắn giận dùng sức lấy nĩa chọc đống hoa quả vô tội.

Lúc này Hugh hoàn toàn không có ý thức được bản thân luôn quái gở thế quái nào lại không tự giác trẻ con trước mặt Snape, không thích cưỡng cầu vì sao lại năm lần bảy lượt đưa ra những yêu cầu bốc đồng với Snape, cũng không biết vì cái gì ánh mắt của mình luôn lưu luyến trên người đàn ông âm trầm người khác tránh không kịp này.

Tiệc tối phong phú chấm dứt, Dumbledore tuyên bố một giờ sau vũ hội hoá trang Halloween bắt đầu, phù thuỷ nhỏ của bốn học viện đều trở về ký túc xá đổi trang phục.

Hugh tránh mọi người, do dự trong chốc lát trên ngã rẽ hành lang, cuối cùng vẫn xoay người đi về phía con đường thông đến KTX Hufflepuff.

Người chưa ăn no tính tình nhất định sẽ không tốt, cứ làm cho giáo sư Snape no bụng đã, mình đỡ phải đối mặt một ông thầy táo bạo.

Hugh nghĩ như thế đấy.

Nửa tiếng sau, Hugh bưng khay, vụng trộm đi về phía hầm.

Sao trông cậu giống hện hò lén lút với tình nhân thế này? Còn mang theo thức ăn!

Hugh trong óc đột nhiên nhảy ra cái ý nghĩ như vậy, nhất thời hoảng sợ, vội vàng lắc lắc đầu vẫy ý tưởng này văng ra.

Gõ cửa hầm, Hugh cẩn thận nâng cái khay lên, cười khanh khách nhìn Snape sắc mặt tối tăm.

Snape cau mày, nhìn cậu cố hết sức giơ một khay toàn đồ ăn ngon bốc hơi nóng lên cao, duỗi cánh tay dài ra nhận lấy, “Vào đi!”

Hugh vui vẻ theo vào, phía sau môn tự động khép lại.

Snape để khay lên bàn, thoáng chuyển đầu liền thấy Hugh tự động ngồi lên sofa chuyên dụng của nó, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Thằng nhóc này rốt cuộc tới làm gì?!

Hugh vươn tay chỉ chỉ những món ngon cậu tự làm trên khay, lại chỉ chỉ Snape, làm động tác mời ăn.

Snape sắp sửa phun nọc độc không tự chủ được nuốt trở vào.

Mỗi lần thấy Hugh khoa tay múa chân, lại không phát ra được âm thanh nào, cười tủm tỉm nhìn hắn, Snape thật sự rất khó cự tuyệt yêu cầu của nó, hơn nữa yêu cầu này còn là đơn thuần vì thân thể hắn mà suy nghĩ.

Hugh lung lay cái đầu, nhìn Snape tao nhã nhanh chóng ăn cơm, trong lòng có loại cảm giác thoả mãn khó có thể hình dung, tràn đầy đến độ tim cũng có chút phát đau.

Hugh đột nhiên nghĩ ra, lấy bút với sổ, viết: “Giáo sư, về sau bữa tối nào của thầy cũng để em phụ trách nhé?”

Snape lạnh lùng liếc cậu một cái, “Ồ? Chẳng lẽ cậu White không muốn làm phù thủy mà muốn thử nghiệm cuộc sống của gia đình sao?”

Hugh chu miệng, lại viết: “Mới không phải! Em chỉ là cảm thấy giáo sư Snape dạy em nhiều như vậy, em ngại lắm. Hơn nữa giáo sư ngài căn bản không biết tự chăm lo cho bản thân! Thầy xem, tóc thầy vốn rất đẹp, thầy lại chẳng biết quý trọng, sắc mặt cũng thực tái nhợt, còn ố vàng. Thầy trường kỳ không rời vạc độc được nên trong cơ thể độc tố tích tụ không biết bao nhiêu, cứ tiếp tục như vậy.....” Hugh đột nhiên dừng bút, không viết tiếp nữa.

Cứ tiếp tục như vậy, không cần chờ cái con rắn Nagini chết tiệt kia cắn chết, thầy đã tự suy sụp trước.

Sắc mặt Hugh trắng bệch.

Cuộc sống hiện tại quá an nhàn, khiến cậu sắp quên mất rằng thế giới này không an toàn, Giới phù thủy không còn bị bao phủ bởi bóng ma Chúa tể hắc ám, mà người đàn ông trước mặt có thể làm cậu thấy an tâm, rồi sẽ mang theo đau khổ dần vật của mình xuống dưới ba tấc đất.

Snape còn đang vì Hugh chỉ trích thói quen sống của mình mà hờn giận, đang muốn châm chọc vài câu, lại thấy hai má Hugh mất huyết sắc, trở nên tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt còn mang theo lo sợ nghi hoặc.

“.....” Snape mặt nhăn mày nhú, “Chết tiệt! trò làm sao vậy?”

Hugh kinh ngạc hoàn hồn, đại ra nhìn hắn.

Người này, người này sẽ chết sao?

Bảy năm, qua bảy năm nữa, cái người mặt luôn âm trầm, lời nói đều là lạnh lùng châm chọc, tìm đủ loại cớ trừ điểm, nội tâm lại mềm mại đến rồi tình rồi mù này sẽ chết đi, bị chôn dưới mặt đất rét lạnh, không ai dựng lên cho hắn một tấm bia anh hùng, thậm chí rất ít người sẽ nhớ được tên hắn, dù nhớ tới cũng chỉ là “A, giáo sư độc được của Hogwarts, lão dơi già đây đây kia, quả thật quá khủng bố”.

Hugh chưa từng có nghĩ tới phải thay đổi cốt truyện, cậu cũng không giống nhiều người khác đồng tình hoặc kính nể vì Snape ẩn nhẫn, chung tình, dũng cảm, nhiều lắm chỉ là người đàn ông này đạt được sự tín nhiệm của cậu khi tiến vào giới phù thủy cho nên có thể không kiêng kị mà lại gần hần một chút.

Hugh đã từng nói rồi, mỗi người đều nên chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của bản thân, nếu Snape lựa chọn gia nhập Thực Tử Đồ, rồi lại chọn làm gián điệp, bảo vệ cho Harry Potter vậy thì kết cục ra sao, đều là do Snape lựa chọn.

Nhưng hiện tại, cậu lại vì ý nghĩ người đàn ông này sẽ có một ngày nào đó chết trên chiến trường mà cảm thấy ngực đau đớn, khó chịu đến muốn rơi nước mắt.

Thì ra đọc tiểu thuyết và chân thật tiếp xúc luôn có sự khác biệt.

Snape này còn thật sự dạy cậu pháp thuật, cho dù luôn không kiên nhẫn mà phun nọc độc, còn châm chọc mỗi yêu cầu của cậu, nhưng vẫn lần lượt thỏa hiệp, sẽ ăn những món cậu làm, rồi lại khích lệ bằng những câu rất không được tự nhiên.

Cậu thật sự có thể trở mất mà nhìn Snape đi lên con đường không lối về, bị người hiểu lầm, cuối cùng chết dưới nanh rắn mà thờ ơ sao...

Kỳ thật đáp án quá rõ ràng. Hugh không tốt bụng, cũng không muốn cướp vị trí chúa cứu thế của Harry Potter, nhưng cậu không có cách nào nhìn Snape đi theo con đường kịch bản định sẵn của bà cô Rowling.

Người ngoài và người trong cuộc dù sao cũng kém nhau nhiều.

Hugh thở dài.

Snape vì cảm xúc quá mức phức tạp trong đôi mắt màu hổ phách kia mà cảm thấy kinh ngạc, một đứa nhỏ 10t, cho dù trải qua có nhiều bao nhiêu cũng không thể có được ánh mắt tang thương cùng bất đắc dĩ như vậy.

Thấy cậu không tiếng động thở dài, ngực Snape kịch liệt nhảy dựng.

Hugh rốt cục hạ quyết tâm, ánh mắt cũng trong trẻo trở lại, thấy Snape đang cổ quái mà nhìn mình, không khỏi sờ sờ mặt, dùng ánh mắt hỏi mặt mình có dính gì sao.

Snape giấu đi nghi hoặc cùng cảm giác kỳ quái chưa bao giờ có này vào lòng, “Cậu White, ta nghĩ thói quen cuộc sống của ta không cần trò tới nghi ngờ, nếu cậu còn được vui đùa tiên nữ ta sẽ không phiền nhốt cậu ngoài cửa đâu.”

Được rồi được rồi. Hugh nghĩ, đề nghị của cậu xác thực hơi vượt quá mấu chốt của Snape, người đàn ông

có tâm phòng bị rất nặng này không đáp ứng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà, ngẫu nhiên mang bữa khuya qua hẳn là có thể đi?

Sảnh đường Hogwarts.

“Hey! Sao không thấy Hugh?” Avet Milan giả trang thành một quyển sách vỗ vỗ vai Anseair hỏi.

Anseair nhún nhún vai, “Không biết, tiếc tối qua vốn không nhìn thấy cậu ta, chắc là không thích tiếc từng nên trốn vào góc nào rồi.” Anseair giả trang thành một ông lão bác học.

“Ồ, tôi còn muốn xem cậu ta sẽ giả thành cái gì cơ! Hugh giáo hoạt, chạy mất tiêu rồi.” Avet than thở một câu, Anseair đập vai, “Đừng oán giận, còn không đi tìm bạn nhảy sao?”

“Anseair cậu còn không phải cũng thế hay sao, ném bạn nhảy xinh đẹp của mình qua một bên chạy tới nơi này hưởng yên tĩnh.” Avet nói xong, “Chẳng qua Berlina ăn diện lên quả thật chói mắt, người anh em, thật có phúc mà!”

“Nói bừa cái gì đó!” Anseair đập cậu ta một cước, “Cút ngay cho tôi!”

“Chắc chắc! Thẹn quá hoá giận đây mà!” Avet chớp mắt vài cái, không hề lo lắng vì đã chọc giận bạn tốt.

19. Chương 19: Mê Mạng

Cuối tháng 10, trời lạnh hơn, nhiệt độ không khí đã bồi hồi ở ngưỡng 0 độ, trời đã đổ vài trận tuyết to, Hogwarts như chìm đắm trong một tầng tuyết trắng, càng làm đậm thêm vẻ rộng lớn tráng lệ lâu đời của nó.

Tiết mục chạy bộ sáng sớm bị Hugh sợ lạnh trực tiếp bỏ qua, phụ đạo bên hồ Đen lại càng đừng nói, vì thế Snape oán hận mà châm chọc Hugh nghị lực không đủ. Còn Hugh thì lại ở trong lòng tức giận bất bình: Thầy không sợ lạnh đương nhiên nói như vậy! Đứng nói chuyện thất lưng không đau mà!

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, Hugh rốt cục nhịn không được muốn đưa ra yêu cầu học thần chú giữ ấm với Snape.

Snape mím môi nhìn cậu, âm thầm vì mình sợ ỷ mà ảo não. Biết rõ nó sợ lạnh, lại không nghĩ đến vấn đề này, ngay cả thần chú giữ ấm cũng chưa ém cho nó lần nào. Hiển nhiên Snape đã quên mình căn bản không có nghĩa vụ phải làm chuyện này.

Hugh mất năm ngày để học bùa giữ ấm, có thần chú này, rốt cuộc mùa đông với cậu cũng không qua gian nan nữa, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn dạo gần đây luôn tái nhợt không huyết sắc cũng sáng lên không ít.

Tiết đầu buổi sáng là khoá học bay, Hugh không cần học, cuộn tròn trong ổ chăn ấm áp gần một tiếng mới chậm chạp đứng lên rửa mặt.

Sảnh đường hiện giờ chắc cũng không còn bữa sáng, Hugh quyết định tự mình động thủ, cơm no áo ấm.

Ném qua bữa sáng đơn giản mà ngon lành, Hugh ếm thêm cho mình cả tá bùa giữ ấm, lượn lờ xung quanh Hogwarts. Hogwarts có nhiều mật thất thú vị như vậy, cậu cũng có chút tò mò.

Tầng 8.

Hugh đang đứng trước bức hoạ con quỷ khổng lồ ngu ngốc, vươn tay chọc chọc vách tường, cứng như vậy, thật không thể nào nghĩ nổi ngay trong bức tường này lại có Phòng yêu cầu thần kỳ nhất Hogwarts.

Ừm! Hugh trầm tư trong chốc lát, sau đó tới tới lui lui trên hành lang ba lần, một cánh cửa màu xám bạc đóng chặt đột nhiên xuất hiện trên tường.

Hugh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, căn phòng quen thuộc lại như đã cách cả thế hệ làm hốc mắt cậu phát cay.

Bốn bức tường tuyết trắng, giường king-size đủ để cậu lăn qua lộn lại mà không rơi xuống đất, nội thất gỗ thô mà cậu thích nhất, tủ quần áo to kiểu đứng, phong cách đơn giản tươi mát.

Đây là căn phòng khi cậu vẫn còn là An Yên, là một tay cậu sắp xếp, là cấm địa mà ngoài cậu ra không còn ai đặt chân đến nữa, trong căn phòng này cậu vĩnh viễn không cần che giấu bản thân, có thể bữa bãi khóc cười.

Hugh nằm trên giường, chôn đầu vào gối đầu trắng tinh, cái gối đầu này chứ như hôm qua vừa được phơi nắng vậy, xốp mềm, thơm mùi nắng.

Nhớ quá.

Hugh vui cả người vào trong chăn, đè xuống xúc động muốn khóc.

Cái chết đến bất ngờ, cuộc sống linh hồn chán nản vài thập niên, tự dừng lại trọng sinh vào thế giới Harry Potter, cậu nghĩ mình đã thích ứng rất khá, nhưng chỉ vừa nhìn thấy căn phòng quen thuộc giờ lại xa lạ, mới biết, thì ra đều là dối gạt mà thôi.

Cậu không thuộc thế giới này, cho dù nó chân thật hay giả dối, cậu chỉ là một kẻ đến từ bên ngoài.

Hugh vì điều này mà cảm thấy sợ hãi.

Giáo sư Snape!

Hugh đột nhiên xoay người đứng lên, chạy như bay ra khỏi phòng yêu cầu, lịch bạch chạy xuống cầu thang dài.

Muốn gặp hắn, rất muốn gặp hắn!

Hugh biết Snape hiện tại không có lớp, lấy tính cách thầy ấy nhất định là đang chôn mình trong phòng thí nghiệm ngao chế độc được yêu cầu.

“Rầm rầm rầm!” Hugh nắm tay, dùng sức đập cửa, khiến con rắn treo trên cửa xem thường, phun lưỡi rắn phì phì với cậu.

Rất nhanh trong phòng truyền tới tiếng bước chân và tiếng mắng của Snape.

Một chốc cửa mở ra kia, cùng với câu rống giận “Con quỷ khổng lồ nhỏ chết tiệt, mi tốt nhất đã làm tốt việc chuẩn bị thừa nhận lửa giận của ta!” của Snape, Hugh nhảy vào lòng người trước mắt, hai tay cố sống cố chết gắt gao túm chặt lấy trường bào trước ngực.

Thân thể Snape nhất thời cứng đờ nọc độc phun được một nửa phải nuốt vào, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Cứng ngắc trong chốc lát, Snape thấy Hugh còn không có ý thoát khỏi người hắn, nhin không được ác thanh ác khí quát: “Chết tiệt! Hugh White! Lăn ngay khỏi người ta!”

Đầu nhỏ của Hugh cọ trái cọ phải trong lòng hắn, rốt cuộc không nhả ra.

Huyệt thái dương của Snape giật giật, tay kéo lấy áo Hugh, không nhìn cậu phản kháng mà túm cậu bứt ra khỏi người mình, “Hugh White, có chừng mực một chút cho ta!”

Hugh chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần tràn đầy bi thương và bất lực khó nói nên lời, đôi mắt hổ phách như tùy thời có thể rơi lệ.

Ngực Snape nhói một cái, từ trước tới nay hắn chỉ thấy Hugh cười hì hì, Hugh như vậy khiến hắn có chút không biết làm sao.

“Có người bắt nạt trò?” Snape đoán.

Hugh lắc đầu, một bàn tay túm lấy tay áo Snape không chịu buông.

Snape còn chưa từng gặp qua loại tình huống này bao giờ, hẳn cũng không am hiểu an ủi người khác, mà Hugh trong mắt ngập tràn bi thương mê mang cũng khiến hắn không thể như bình thường phun nọc độc không hề kiêng dè. Cuối cùng hắn chỉ có thể ngẫm đồng ý hành vi Hugh lôi kéo tay áo mình, vươn tay phải cứng ngắc sờ sờ mái tóc mềm mại của cậu.

Hành động đông cứng lại ôn nhu này làm cho Hugh cõi lòng tràn đầy kinh hoàng không hiểu sao bình yên trở lại, thần sắc cũng bớt đi bi ai hoảng sợ.

Snape nhìn thầy cảm xúc của cậu đã không nguy như trước nữa, rồi, lại vì hành vi trấn an của mình mà hối hận, không được tự nhiên tránh ánh mắt cậu, thô lỗ rút lại tay áo kéo cậu vào hầm.

Hai người ngồi trên sô pha, Snape đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng sắc bén thường ngày, “Tốt lắm, như vậy trò White, hiện tại trò có thể nói cho giáo sư độc được đáng thương của trò đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Hugh vì hành động vừa rồi của mình mà hơi quẫn bách, bị hỏi như vậy, lại nghĩ tới chuyện không thoải mái này, sắc mặt vừa dịu đi lại ảm đạm xuống.

Snape mím môi, hiếm khi kiên nhẫn mà chờ cậu trả lời, nhưng Hugh chỉ ngồi tại chỗ, cúi đầu, không có hành động gì.

“Trả lời ta!” kiên nhẫn vốn không nhiều của Snape rốt cục bị Hugh bào mòn hết.

Hugh ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt sương mù mờ mịt.

Trả lời? Trả lời cái gì? Cậu có thể nói cái gì? Nói cậu đến từ thế giới khác, hơn nữa trong thế giới của cậu có một quyển truyện giống như đức thế giới này?

Snape sẽ Avada Kavadra cậu mất. Hugh trong khổ tìm vui mà nghĩ.

Cậu cũng không muốn giải thích cái gì, chỉ là người duy nhất được xưng là quen thuộc với cậu ở thế giới này là Snape, cậu cần nhiệt độ cơ thể của Snape để xác định sự tồn tại của chính mình.

Hugh xác định nguyên nhân mình tìm đến Snape, liền nhào qua ôm chặt thắt lưng hắn, Snape không hề phòng bị chút nữa thì chặt vật ngã nhào ra sô pha.

“Chết tiệt, trò làm cái gì?” Snape thẹn quá hoá giận rống.

Hugh đương nhiên sẽ không trả lời hắn, cọ cọ cái đầu lông xù trong ngực Snape không ngừng, giống như

một chú mèo nhỏ thích làm nũng.

Đáng tiếc lão dơi già đầy dầu là ngài Snape sẽ không vì cậu đáng yêu mà buông tha, không quá mười giây, phục hồi lại tinh thần, lại một lần nữa chán ghét xách Hugh ra.

“Hugh White! Ta thấy cậu đang chán sống! Chết tiệt! Ta thực hoài nghi đầu của cậu quả thật là đã bị nước Mandrake ăn mòn hoặc là cậu thật không có cái thứ gọi là não! Hiện tại, ngay lập tức ngay lập tức cút ra ngoài cho ta!” Snape hiển nhiên bị tức đến không nhẹ.

Hugh mím môi, đáng thương nhìn hắn.

Snape đáng ghét, cậu hiện tại mê mang như vậy, thương tâm như vậy, khó chịu như vậy, cũng không ôm cậu an ủi một chút sao? Chỉ biết đuổi cậu đi thôi!

Thực hiển nhiên, cậu White của chúng ta đã hoàn toàn quên cậu chưa từng biểu đạt mê mang, thương tâm, khổ sở, của mình với Snape, hơn nữa Snape cũng căn bản không có nghĩa vụ cùng lập trường ôm cậu an ủi.

Snape lúc này không có bị ánh mắt của cậu nhìn đến mức phải thỏa hiệp, sắc mặt vẫn đen vô cùng, ánh mắt nhìn cậu cứ như kiểu tùy thời sẽ ném cho cậu một tá ác chú vậy.

Hugh nghĩ nghĩ, lấy ra giấy bút viết: “Giáo sư Snape, em rất khó chịu.”

Snape cảm giác thực đau đầu, đau đến muốn nổ, “Cậu White, ta muốn hỏi cậu khó chịu thì liên quan gì đến ta?” Hắn nhớ rõ mình tuyệt đối không làm gì khiến nhóc này khó chịu.

Hugh còn thật sự viết: “Em cần thầy an ủi.”

Snape cảm thấy mình nên đi đập đầu vô tường, không! Hắn là xách đầu Hugh đi đập vào tường!

“Ta không có nghĩa vụ an ủi cậu!” Hắn gầm nhẹ, “Ta tin tưởng Hogwarts có vô số người đang chờ để được an ủi tâm hồn bị thương của cậu.”

Hugh nháy mắt mấy cái, lại viết: “Nhưng em chỉ muốn thầy an ủi thôi!” [Sâu: mời tin tưởng, hiện tại ý nghĩ của Hugh rất thuần khiết!]

Này xem như quanh vinh đặc biệt sao?

Chết tiệt hắn cũng không thêm loại quanh vinh đặc biệt quỷ quái này! [Sâu Thật xin lỗi, chỉ sợ không được. Ngài biết đấy, tiểu thụ nhà ai thì người đấy đi mà giải quyết. Snape: Avada Kavadra!]

Snape rốt cục bị chọc phẫn không chịu nổi, trực tiếp túm áo Hugh, mở cửa, quăng thẳng ra ngoài, một loạt động tác sạch sẽ lưu loát, giống như đã tập cả trăm ngàn lần rồi vậy.

Hugh đáng thương hoặc là nói xúng đáng lại cảm giận mắt to trừng mắt nhỏ với con rắn treo trên cửa.

Kết quả, một chút cảm xúc bị Phòng yêu cầu khơi ra đột nhiên biến mất không thấy nữa.

20. Chương 20: Trận Đấu

Bước vào tháng 11, thời tiết liên tục lạnh hơn, nhưng không khí trong Hogwarts còn nóng hơn cả Halloween.

Quidditch sắp bắt đầu.

Được rồi! Kỳ thật cái này chả có ảnh hưởng gì với câu chuyện của chúng ta, bởi vì hai nhân vật chính không hề có tí tẹo hứng thú nào với cái loại vận động “dã man, thô lỗ” này.

Mà ở chỗ không nóng nhất trong bốn học viện Hogwarts, Ravenclaw, trong một lần thảo luận về Quidditch, Hugh rốt cục nhện không được đưa ra một vấn đề, “Chẳng lẽ các trò không biết là trường kỳ cười chối sảng hưởng, khụ khụ, cái này nọ của nam sinh phát d*c sao?”

Ba giây sau, toàn bộ nam sinh Ravenclaw đen mặt.

Hugh không hề ý thức gì về những gì mình vừa nói, tiếp tục viết: “Con gái cũng không thấy cười chối rất không thực nữ sao?”

Đại bộ phận nữ phù thủy nhỏ nhà Ravenclaw sắc mặt đều trở nên không quá tự nhiên.

Kết quả là, Hugh tò mò nói mấy câu làm cho nhiệt tình của toàn thể Ravenclaw rút xuống độ thấp chưa từng có, mà cái người gây ra vụ này lại chả hay tự biết.

Tuy rằng như thế, khi trận Quidditch đầu tiên bắt đầu, Hugh vẫn lộ mặt.

Ravenclaw vs Hufflepuff.

Hôm nay thời tiết không tồi, không mưa, uy lực của gió lạnh cũng giảm xuống không ít, nói tóm lại thực thích hợp để tiến hành trận đấu, đối với Hugh sợ lạnh lại còn miễn cưỡng lê xác đến xem trận đấu, điều này xem như chuyện lạ thể giới rồi.

Ít nhất đây là điều Hugh nghĩ khi trận đấu chưa bắt đầu.

Khi phu nhân Hooch thổi còi, cầu thủ hai đội nhảy lên chổi, bay lên trời. Phu nhân Hooch thả bóng Quaffle và Snitch, màn truy đuổi kịch liệt bắt đầu.

Giữa không trung hai học viện tranh đấu rất kịch thích, Hugh ngồi trên khán đài Ravenclaw lại cảm thấy càng ngày càng nhàm chán.

Bắt đầu thi đấu năm phút đồng hồ, tầm mắt Hugh dừng trên sân đấu không quá một phút đồng hồ, thời gian còn lại đều không tiêu cự mà nhìn chăm chăm đám mây đen trên trời.

Khi vô tình liếc mắt tới thân ảnh màu đen trên khán đài Slytherin, Hugh không dứt được tầm mắt nữa.

Nhờ vào thị lực 5.2 của mình, Hugh có thể nhìn thấy rõ ràng biểu tình trên mặt nam nhân kia.

Cau mày, sắc mặt tái nhợt không khoẻ mạnh, môi mím chặt, vẻ mặt không kiên nhẫn. Hugh dám khẳng định, hấn xuất hiện trên khán đài này cũng không phải do tự nguyện.

Suy nghĩ của Hugh bắt đầu bay cao bay xa.

Kỳ thật bộ dạng giáo sư Snape thật sự không tồi nha! Chỉ là không biết tự chăm lo cho bản thân. Hơn nữa giọng nói trầm thấp dễ nghe, giống như có ma lực vậy. Cậu dám đánh cam đoan, nếu hấn từng nói hai ba câu tâm tình bên tai Lily Evans bằng chất giọng đó, Lily Evans nhất định sẽ đáp lại, làm gì còn đến lượt James Potter, cái tên sư tử lỗ măng kia nữa. [Sâu: Hugh không ý thức được là đầu phải ai cũng luyến thanh giống cậu ta].

Nếu Lily Evans chọn giáo sư Snape, vậy sẽ chẳng có nhiều chuyện như vậy, Harry Potter sẽ không được sinh ra, không có chúa cứu thế này thì giáo sư không cần lo lắng bảo hộ cho “đứa bé đại nạn không chết”, cũng sẽ không sẽ bị Nagini giết.

Hugh càng nghĩ càng thái quá, hoàn toàn quên mất sự việc cũng không đơn giản như cậu tưởng tượng.

“Cẩn thận!”

“Trời ạ! Hugh! Cẩn thận!”

“Cẩn thận kia!”

Tiếng thét chói tai cùng ồn ào náo động kéo Hugh ra khỏi trạng thái tâm hồn treo ngược cành cây, nghiêng đầu nhìn, một trái Bludger cách cậu hơn mười feet Anh đang lấy tốc độ cao đập về phía cậu.

Chưa cho bất luận kẻ nào thời gian phản ứng, trái Bludger hung hăng đánh vào vai phải cậu. Hugh chỉ cảm thấy vai phải đau nhức một trận, sau đó thân thể nghiêng đi, đầu đập vào khán đài cứng rắn.

Ý thức cuối cùng của Hugh là, không phải bóng Quidditch hay bay vô phía ngài chúa cứu thế xui xẻo sao? Vì cái gì lại biến thành mình?

Bệnh xá.

Nữ vương bệnh xá Pomfrey bảo nổi: “Lại là Quidditch! Lại là Quidditch! Albus Dumbledore! Hugh chỉ là ngồi trên khán đài nhìn thôi mà đã gặp chuyện không may, ta đã sớm nói qua, Quidditch cái thứ vận động nguy hiểm như vậy nên sớm bỏ đi! Thầy còn muốn nhìn thấy bao nhiêu đứa nhỏ đáng thương vì nó mà gặp xui nữa hả!”

Dumbledore đau khổ thực bất đắc dĩ, ông cũng không nghĩ tới Hugh lại xui như vậy, một trái Bludger bị đánh bay lại chuẩn xác đập trúng cậu như vậy.

Bà Pomfrey tức giận chưa tiêu, “Tóm lại, Dumbledore, ta quyết không cho phép nhóc Hugh xuất hiện trên sân bóng một lần nào nữa! Nếu nó còn bị thương bởi Quidditch hoặc là cái gì đó liên quan đến bay, ta sẽ huỷ bỏ hết việc cung ứng thuốc trị sâu răng cho ông!”

Bà chuyển hướng sang Snape sắc mặt âm trầm, “Ta nghĩ Severus, thầy sẽ đồng ý quyết định này đi?”

Snape bình tĩnh mặt gặt đầu, “Ta nghĩ thuốc trị sâu răng, Dumbledore, tự thầy điều chế cũng được chứ nhỉ?”

Giận chó đánh mèo! Đây là trắng trợn giận chó đánh mèo mà!

Dumbledore mặt mặt nhăn thành một bông hoa cúc.

Khi Snape đem độc dược đưa đến bệnh xá, Hugh vừa lúc tỉnh lại.

“Cậu White, xem ra duyên phận của cậu và Quidditch không ít đâu nhỉ!” Snape như cười như không trào phúng.

Hugh nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, nặng nề viết lên giấy: “Em hận Quidditch!”

Snape đặt bảy tám bình độc dược lên bàn, rõ ràng ra lệnh: “Uống!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hugh đã biến thành cái bánh bao, liều mạng lắc đầu.

Cái loại hương vị khủng bố này, cậu tuyệt không muốn thưởng thức thêm lần nữa!

Snape cười lạnh, “Muốn ta ép trò phải không?” Hugh kéo cao chân, vùi đầu vào ổ chăn y như đà điểu, lại không chú ý tới đôi chân trắng nõn bị lộ ra.

Snape bị động tác của cậu chọc cười, tiến lên vài bước, không cần tốn nhiều sức kéo chăn ra, Hugh vụng trộm ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Snape mặt đen đứng ngay phía trên. Hugh vội vàng xả gối đầu che mông, cực lực cuộn tròn người lại.

Snape trực tiếp lấy đi gối đầu, xách áo Hugh xốc người lên.

Hugh vẫn nhắm chặt mắt, tay chân vung vẩy.

“Hugh White!” Snape kêu tên đầy đủ của cậu, lông mi Hugh đáng thương mà run lên, hấp háy mở mắt ra, chu cái miệng nhỏ nhắn, thực vô tội nhìn hắn.

Snape khước miệng co rút, để cậu đứng trên giường bệnh, cầm lấy một lọ độc dược, “Tốt lắm, cậu White bốc đồng, cậu chỉ có hai lựa chọn, tự uống hoặc là ta dốc vào miệng cậu.”

Hugh chậm chạp vươn ra ba ngón tay.

Giọng Snape không cho phép thương lượng, “Không có lựa chọn thứ 3.”

Hugh ủ rũ, sau đó làm vài cái thủ thế.

Snape không học qua thủ ngữ, đương nhiên xem không hiểu, cau mày hỏi: “Có ý tứ gì?”

Hugh quay đầu không để ý tới hắn. Cậu mới không tự tìm phiền toái nói cho hắn mấy động tác kia có nghĩa là “Snape là đồ siêu đáng ghét!”

Đương nhiên, Hugh cũng chỉ dám dùng phương pháp như vậy để bày tỏ bất mãn của mình.

Cuối cùng, khiếp sợ d*ng uy của Snape, Hugh vẫn khuất phục, bịt mũi dốc hết mấy bình độc dược đáng sợ kia vào miệng.

Snape vừa lòng nhìn biểu tình rối rắm của cậu, tâm tình tốt.

Hôm sau, Hugh được phép rời khỏi bệnh xá, tháp Ravenclaw không khí thực quý dị.

Anseair vỗ vỗ bờ vai cậu, lời nói thấm thía: “White, trò đã thành công làm cho toàn thể Ravenclaw đều chán ghét Quidditch.”

Hugh trong lòng bất bình, loại vận động Quidditch này vốn không nên tồn tại!

Chẳng qua Hugh vẫn hám vinh mà hỏi: “Trận đấu thắng không?” Anseair thực rồi rầm nhìn bút kí trước mắt, “Thắng.”

Lúc ấy các cầu thủ Ravenclaw đều nhìn thấy hoàng tử nhỏ của bọn họ bị thương, một đám giống như gà chọi hang máu, liều mạng đánh bóng đuổi bóng, phu nhân Hooch sau trận này phải dùng một tá bùa khôi phục với mấy quả bóng.

Đến lúc này đây, địa vị Quidditch trong mắt Ravenclaw rớt xuống tận đáy vực.

21. Chương 21: Vụn Vặt

Rất nhanh, Giáng sinh sắp tới gần.

Tháp Ravenclaw.

“Hey! Owen, năm nay cậu có về nhà không?”

“Đương nhiên! Chẳng lẽ cậu không muốn gặp lại ba mẹ thân yêu sao?”

“Không, tôi chỉ rất nhớ pho-mát mà mẹ làm cho thôi, chẹp, thật là ngon cực kì! Jim, nếu ngày nghỉ cậu tới nhà tôi, cậu sẽ không thất vọng đâu.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.”

Ở Ravenclaw, hay toàn bộ Hogwarts nơi nơi đều có thể nghe được những đoạn đối thoại tương tự, khác nhau chỉ là cách đặt vấn đề có hàm súc hay không.

Một lần Hugh ở trên hành lang nghe được hai con rắn nhỏ Slytherin bàn chuyện nghỉ lễ Giáng sinh, Hugh khẳng định, cậu hoàn toàn không thể hiểu nổi mấy cách nói lòng vòng của quý tộc.

Trước khi tan học lớp lịch sử pháp thuật 5', cứ như có ước định trước, cả lũ ưng con và lửng con đang tám chuyện, ngủ gật, đọc sách, ngẩn ngơ, bỗng ngồi thẳng người, ánh mắt sáng ngời nhìn giáo sư Binns còn đang lơ lửng trên bục say mê giảng bài.

Thấy cảnh này, Hugh tỏ vẻ giáo sư Binns công lực cường đại, vô cùng có định lực.

Dưới sự chờ đợi của nhóm động vật nhỏ, tiếng chuông rốt cục vang lên, cả đám chen chúc mà ra.

Hugh chậm rãi thu thập đồ đạc, đem chúng nó thu nhỏ lại, cười với giáo sư Binns vẫn chưa rời khỏi bục giảng. Giáo sư Binns nửa trong suốt giống như thẹn thùng, quần bách mà cẩn thận nhìn cậu vài lần, lui về phía sau nhập vào bức tường.

Hugh đi ra khỏi phòng học, Anseair đeo kính mắt viền vàng, cười ôn hoà như cũ đứng ở chỗ rẽ, thoạt nhìn như là đang đợi người. Hugh lễ phép cười với anh ta, đi qua.

Anseair gọi cậu lại, “Hugh!”

Hugh xoay người, nghiêng đầu nhìn anh ta, con ngươi hổ phách sạch sẽ trong sáng, rõ ràng truyền lại ra tin tức: “Có việc sao?”

Anseair đi đến trước mặt cậu, “Anh nghĩ anh có thể gọi em như vậy chứ?” Hugh không sao cả nhún vai, cũng chỉ là vấn đề xưng hô thôi mà, cậu không ngại.

“Giáng sinh em định về nhà sao?” Anseair hỏi, ánh mắt đằng sau thấu kính mang theo một chút chờ mong không rõ ràng.

Hugh cúi đầu nghĩ ngợi, lấy ra giấy bút, viết: “Em không biết, xem tình huống đi.”

Anseair có chút thất vọng, nhưng anh ta che dấu rất khá, cũng không làm Hugh phát hiện, “À, như vậy không có việc gì. Giờ em muốn đi đâu?”

Hugh viết: “Thư viện.” Ngòi bút dừng một chút, xuất phát từ lễ phép, lại thêm một câu: “Anh thì sao?”

Không biết vì cái gì, Hugh cảm thấy giọng điệu của Anseair vui lên nhiều, “Thế hả, anh cũng vậy, không bằng chúng ta đi cùng nhau?”

Hugh không có lý do phản đối, hai người sóng vai nhau đi về phía thư viện.

Thư viện.

Vào cửa thư viện, Hugh mỉm cười gật gật đầu với phụ nhân Pine vẫn luôn quan tâm đến mình, bà hiếm thấy mà cười lại với cậu.

Hugh dựa theo thói quen chọn vị trí gần cửa sổ, Anseair ngồi đối diện.

Hugh là cái loại người mà một khi trong tay cầm quyển sách thì sẽ dễ xem nhẹ xung quanh, cho nên Anseair thật vất vả mới tìm được cơ hội ở chung riêng với Hugh, lại hoa lệ bị lơ đi.

Ánh sáng nhợt nhạt mùa đông xuyên qua khung cửa sổ thư viện, hắt một phần hào quang lên khuôn mặt trắng nõn của Hugh. Cậu hơi mím đôi môi cánh hoa, mắt tiếp buông xuống, nhìn qua im lặng mà tốt đẹp, cõi lòng Anseair giống như hơi lay động.

Từ lúc phân loại, Anseair đã chú ý tới cậu, à, chính xác mà nói phải là toàn bộ Hogwarts đều đang nhìn cậu mới đúng. Cậu im lặng, khiêm tốn, nhưng cố tình lại không ai có thể không nhìn đến sự tồn tại của cậu.

Một cậu trai 11t, ngay cả thiếu niên cũng chưa phải, ngũ quan thanh tú, nhưng lại không phải cái loại nữ tính khiến người ta nhận lầm giới tính. Đôi mắt hổ phách trong suốt, không có một chút tạp chất, khiến người sợ hãi than một tiếng cho đôi mắt không nhiễm bụi trần.

Kinh diễm qua đi, còn lại là đau lòng vì cậu.

Từ nhỏ đã không thể cất tiếng, đối với bọn nhỏ lớn lên ở thế giới phù thủy, đó quả thực là tại nạn không thể tin nổi. Bọn nó đã quen với sự tiện lợi của pháp thuật và độc dược mang lại, đương nhiên sẽ cho là những tàn tật như mất mù, tai điếc, câm đều có thể dễ dàng giải quyết, bọn chúng không thể tưởng tượng nỗi sự đau khổ của mười một năm ròng trầm mặc.

Lại tiếp xúc mới hiểu càng sâu.

Cậu chăm chỉ, hiếu học, nhìn qua ôn hòa lễ phép, nhưng luôn xa cách như có như không, khá đáng yêu giáo hoạt.

Đôi theo lâu dài, không động tâm cũng khó.

Nhưng Anseair hiểu, Hugh chỉ coi mình là bạn bè bình thường, không, có lẽ ngay cả bạn bè cũng chưa được. Tuy rằng giới phù thủy không phản đối hôn nhân đồng tính, nhưng những ví dụ như vậy cũng rất ít.

Anseair là một quý tộc, hơn nữa thế lực không nhỏ, anh ta cũng không thể không lo lắng đến nhân tố gia đình mình. Do dự đã lâu, cuối cùng cảm tình chiến thắng lý trí, anh ta quyết định vì chính bản thân tranh thủ một lần. Như vậy, đầu tiên là phải chiếm lấy một phần nhỏ trong cuộc sống của Hugh.

Nhưng không hề dễ tiếp cận chút nào, cậu hay độc lai độc vãng, duy trì khoảng cách nhất định với tất cả mọi người. Anseair đợi vài ngày mới được một cơ hội này, cùng Hugh đến thư viện. Giờ thì người ta chăm chú đọc sách hoàn toàn không nhìn đến mình.

Anseair lẳng lẳng ngắm Hugh ngồi trước mặt, tuy rằng không chỉ muốn im lặng ngồi với nhau như vậy, nhưng lại không đành lòng phá vỡ thế giới trong sách mà cậu đang đắm chìm.

Ngón tay cậu nhỏ dài, đầu ngón tay óanh nhuận như ngọc, khi nhẹ nhàng xẹt qua trang sách giống như kiệt tác của Merlin, làm Anseair nhìn không được nín thở. Áo chùng cũ kĩ mặc trên người cậu lại hiện ra một loại cảnh đẹp ý vui khác, làm nổi bật lên làn da nhẵn nhụi, khiến người ta khó có thể dời mắt.

Anseair dừng ánh mắt ở phần cổ trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra ngoài áo của Hugh, da cậu không phải tái nhợt thô ráp mà nhẵn nhụi y như đồ sứ thượng hạng.

Trong lòng Anseair có chút xao động.

Hoàng hôn dần buông, Hugh đột nhiên khép sách lại, Anseair đang ngắm cậu không rời bị dọa nhảy dựng.

“Ách — Hugh, em không đọc nữa à?” Anseair cứng lưỡi nói, cố gắng che dấu mình mất tự nhiên.

Hugh có chút mê hoặc khiến anh ta kích động, chỉ chỉ bầu trời ngoài cửa — Không còn sớm.

Anseair trấn định lại, “A, nên ăn bữa tối, chúng ta tới sảnh đường thôi.” Anh ta đứng lên, mỉm cười nhìn Hugh.

Hugh nhìn mặt bàn, lại nhìn anh ta, có chút kỳ quái sao Anseair ngồi ở đây cả buổi chiều, mà chưa lấy ra quyển sách nào vậy. Nhưng cậu cũng không phải người quá hiếu kỳ, tự nhiên cũng sẽ không đặt câu hỏi.

Dọn sách, hai người cùng nhau rời khỏi Thư viện.

Ném qua bữa tối, Hugh theo thường lệ đến hầm cấm túc.

Cậu không cần gõ cửa, bởi vì Hugh thường xuyên đến hầm cấm túc, lại cũng miễn cưỡng được cho là an phận, đương nhiên quan trọng nhất là hắn không muốn chỉ vì đi mở cửa cho Hugh mà gián đoạn ngao chế độc được, vì thế Snape bảo con rắn trên cửa hễ thấy Hugh đến thì trực tiếp mở cửa.

Hugh vào hầm, Snape không ở trong văn phòng, Hugh nhìn khắp nơi, nghĩ không ra hắn sẽ đi chỗ nào.

Mới vừa ngồi vào sô pha, cánh cửa bên trái đã bị giật mở, Hugh suýt nhảy dựng lên, kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên trong.

Snape đứng bên trong, sắc mặt rất khó xem, hung tợn trừng mắt nhìn cậu. Hiển nhiên hắn vừa mới đang tắm rửa, nghe thấy động tĩnh vội vàng đi ra xem xét tình huống. Mái tóc đen ướt sũng còn đang nhỏ nước, bộ áo bào đen rõ ràng là vợ vội phủ lên người, lộ ra cần cổ tái nhợt thon dài và xương quai xanh.

Một giọt nước trượt trên da rớt xuống áo bào trước ngực, Hugh đột nhiên cảm thấy yết hầu hơi khô, nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Chết tiệt!” Snape có chút ảo não, tối hôm qua suốt đêm hắn ngao chế độc dược, sáng sớm uống một lọ độc dược nâng cao tinh thần, ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn đã phải đi dạy cả buổi sáng, sau đó lại trở về tiếp tục ngao độc dược. Mới 10’ trước đi vào tắm rửa, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền mặc đại quần áo đi ra.

Hắn hoàn toàn quên mất hôm nay Hugh phải tới cấm túc!

Snape chú ý tới ánh mắt Hugh nhìn ngực mình chằm chằm, lập tức sắc mặt âm trầm lại đen thêm không ít, “Hugh White! Cất ngay ánh mắt của mi lại! Chẳng lẽ mi được dạy là cứ không biết lễ phép nhìn chằm chằm giáo sư của mình hay sao?”

Hugh thật vất vả dời tầm mắt, thấy sắc mặt Snape khó coi chưa từng có, vội vàng lui lại mấy bước, ý đồ rời xa trung tâm cơn lốc.

Ô ô cậu cũng đâu phải cố ý đâu. Tuy rằng dáng người Snape thoát nhìn không tồi, vừa tắm rửa xong cũng khá là gợi cảm, nhưng cậu thật sự không phải cố ý ngắm tới ngu người luôn mà.

Snape quăng thêm cho cậu một ánh mắt chết chóc rồi mới đóng sập cửa lại thay quần áo.

22. Chương 22: Mộng Tỉnh

Không được bao lâu, Snape quần áo chỉnh tề đi ra, ngay cả nút trên cùng cũng cài chặt, che đầy kĩ càng làn da, Hugh lại thấy kinh ngạc vì bản thân có hơi tiếc nuối.

Chẳng qua hiện tại hiển nhiên không phải lúc chú ý thứ này, bởi vì sắc mặt Snape thật sự âm lãnh, cho dù đã ở chung một khoảng thời gian không ngắn đủ để thích ứng nhưng Hugh cũng nhin không được mà da đầu run lên.

“Well, Cậu White, nói cho ta biết, hằm có phong cảnh xinh đẹp gì mà có thể khiến cậu đến trước thời gian cấm túc vậy, thế nên mới phát sinh một ít, a..... chuyện không thể nào vui cho nổi.” Snape lạnh lùng mở miệng, Hugh bất an hoạt động một chút.

Dưới cái nhìn lạnh như băng của Snape, Hugh chậm chạp lấy ra giấy bút viết: “Giáo sư Snape, thực xin lỗi, em không phải cố ý mạo phạm thầy. Bởi vì chiều nay em đọc sách gặp một ít vấn đề, muốn thỉnh giáo thầy, cho nên mới đến sớm.”

Hugh giải thích làm cho Snape hơi hạ hỏa, “Lần này tha, lần sau ta hi vọng sẽ không có chuyện như thế này lặp lại. Cậu White, ta không có nhiều để mà lãng phí trên người cậu, không cần tự cho là đúng đến

cầm tức sớm.”

Hugh chỉ có thể gật đầu, sợ rằng mình chỉ biểu lộ ra một chút xú ý tứ phản đối thì ngay cả 6h cầm tức mỗi tuần cũng sẽ bị hủy bỏ.

Snape rất vừa lòng khi thấy cậu vâng lời, “Tốt lắm, hiện tại đưa ra vấn đề của cậu mau, có lẽ ta có thể cho cậu một đáp án vừa lòng.”

Hugh lập tức phấn chấn lên, xoát xoát xoát viết một đồng lớn lên giấy, chữ tung bay khiến người xem hoa cả mắt.

Snape rất nhanh đọc qua cả loạt vấn đề, tự hỏi trong chốc lát, sau đó bắt đầu giảng giải.

Hugh là một học trò vĩ đại, điểm ấy cho dù là giáo sư hà khắc như Snape cũng không thể phủ nhận.

Cậu thông minh hơn nữa chăm chỉ, không giới hạn trong tri thức sách vở, có thể suy một ra ba, rất nhiều quan điểm đều mới lạ, dạy Hugh tuyệt đối là một chuyện rất khoái trá.

Thời gian trong lúc hai người trao đổi trôi qua rất nhanh, đợi đến lúc nhận ra thì đã là ba giờ sau.

Snape đã khôi phục lại sắc mặt lạnh lùng, không hề nhìn ra tẹo nào là hấn vừa đắm chìm trong học thuật. Hugh khép lại sách vở, viết lên sổ: “Giáo sư Snape, cảm ơn thầy đã giải đáp thắc mắc của em.”

Snape không để ý đến cậu, vỗ tay một cái, con gia tình mặc khăn trải bàn trà đột ngột xuất hiện.

“Một phần bữa tối.” Snape khô khan hạ lệnh.

Gia tình cúi thắt lưng, chớp mũi thật dài như sắp chạm sàn, “Thưa vâng. giáo sư Snape, Mimi xin được phục vụ cho ngài!”

“Bụp” một tiếng, gia tình biến mất.

Hugh giờ mới ý thức được bởi vì mình đến nên Snape bỏ lỡ bữa tối, điều này làm cho cậu áy náy vô cùng.

“Giáo sư Snape, thực xin lỗi, đều là do em nên thầy đã bỏ lỡ bữa tối.” Snape liếc mắt nhìn quyển sổ cậu đưa tới trước mặt, gương mặt chỉ thấy Hugh cúi đầu, ra vẻ ‘em sai rồi, thầy trừng phạt em đi’.

Snape cau mày, “Không liên quan tới trò, trò White, hiện tại trò cần làm là rời khỏi hầm, trở lại tháp Ravenclaw đi. Đương nhiên, ta không ngại trừ Ravenclaw hai mươi điểm, bởi vì trò lượn đêm.”

Hugh không phản bác gì, chỉ là đầu càng cúi thấp hơn.

Snape xoa xoa mi tâm, “Well, trò White, nói cho ta biết, trò định vì một bữa tối bé nhỏ không đáng kể mà bồi thường cái gì sao?”

Hugh khẽ nâng đầu, bút trong tay vừa chạm lên trang giấy thì gia tinh kêu là Mimi kia lại xuất hiện, trong tay bưng một phần bữa tối khá phong phú.

Snape không hề để ý tới Hugh cố chấp, đi hưởng dụng bữa cơm tối muộn của mình.

Hugh vẫn ngồi ở bên cạnh, không có ý định quấy rầy Snape ăn bữa tối [Sâu: hoặc là bữa ăn khuya?].

Tư thế Snape ăn cơm thực tao nhã, lễ nghi quý tộc rất tiêu chuẩn, nhưng tuyệt không chậm chạp, rất nhanh chóng hẳn đã giải quyết hết đồ ăn, gọi gia tinh tới thu thập sạch sẽ.

Khi Snape đảo tầm mắt qua phía Hugh, hần nhú mày, “Trò White, ta nghĩ trò đã về rồi chứ.”

Hugh căm giận, từ nãy tới giờ thầy vẫn xem nhẹ sự tồn tại của em đó sao?

Snape đối với cái nhìn chăm chăm của cậu chả hề để ý, rõ ràng ra lệnh đuổi khách, “Trò White, hiện tại cách giờ cấm còn 10’, nếu trò đi ngay bây giờ, có lẽ còn kịp.”

Hugh nhảy bật lên, cái gì cũng không quan tâm nữa, ôm sách chạy ra vừa, lại ở cửa khó khăn dừng bước, xoay người chạy vội trở về, viết ngoáy trên sổ: “Giáo sư Snape, Giảng sinh thầy có ở lại trường không?”

Snape chau mày, “Trò White, ta nghĩ cái này không liên quan tới trò thì phải?”

Hugh lại dùng cái loại ánh mắt “Thầy bắt nạt em, em thật đáng thương” nhìn hần, huyết thái dương Snape không tránh khỏi co rút đau đớn, “Cút về đi!”

Hugh bất động, kiên trì phải đợi bằng được đáp án.

Snape dùng thần chú hiển thị thời gian, “Trò White, trò chỉ còn 3’, xem ra không thể về tháp Ravenclaw trước giờ cấm được. Lượn đêm, Ravenclaw trừ 20đ.”

Hugh tuy đau lòng 20đ kia, những vẫn cố chấp đứng tại chỗ, cố gắng ngửa đầu nhìn Snape, chờ đợi đáp án.

Đối diện tới cả 10’, Snape lại lần nữa chịu thua, “Được rồi, White, nếu trò đã kiên trì tới vậy, ta có ở lại trường.”

Chết tiệt! Thằng nhóc này lại lãng phí 10' thời gian hẩn cùng vạc yêu tương thân tương ái!

Khác với Snape ghiền răng nghiến lợi, Hugh nhận được đáp án thì vui vô cùng, nước chân nhẹ nhàng rời khỏi hằm, thân ảnh hơi gầy nhanh chóng dung nhập vào trong bóng đêm nặng nề.

Rời khỏi hằm Hugh vốn đi về phía tháp Ravenclaw, nhưng năm phút đồng hồ sau, lại nghĩ dù sao cũng đã trừ 20đ, nên kiếm một lí do cho vụ lượn đêm nay chứ nhỉ!

Đi qua chỗ rẽ, lên lầu thang, ban đêm cầu thang Hogwarts đã ngủ say, không tùy ý di động giống ban ngày, Hugh rất nhanh đã tới tầng tám.

Hugh vào Phòng yêu cầu, vẫn là bốn vách tường thuần trắng, giường lớn king-size, gia cụ gỗ thô.

Từ sau lần đầu tiên tới đây, cậu vẫn muốn tìm kiếm trong căn phòng chính ý thức mình tạo ra này một loại lòng trung thành, làm cho bản thân không quá bơ vơ như xưa.

Hugh dùng chăn quấn mình thành xác ướp, lăn đi lộn lại trên giường, còn thỉnh thoảng cọ gãi đầu mềm mại.

Nghịch ngợm hơn nửa giờ, Hugh không chống lại cơn buồn ngủ mãnh liệt, cuộn chần chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Hugh bay giữa không trung, đờ đẫn nhìn hình ảnh giống như trong phim suy diễn.

“Look.....at.....me.....”

Đôi mắt đen giống như hắc diệu thạch kia rốt cục đã không còn trống rỗng lạnh lùng, mà là cuộn cuộn vô số cảm xúc phức tạp. Đôi mắt ngọc lục bảo sau kính mắt tràn đầy kinh hoàng cùng vô thức, y nửa ngồi xổm nơi đó, đối với tình cảnh của nam nhân mà bất lực.

Quá khứ từ một thiếu niên trở thành một nam nhân đủ sức chống đỡ một phía lướt qua trong đầu hẩn.

Những vết thương chất chồng ngày thơ ấu, thời thiếu niên u ám, cùng thanh niên hắc ám tuyệt vọng, thật giống như một bộ phim hoang đường đáng sợ.

Cuối cùng nam nhân kia vĩnh viễn nhắm lại đôi mắt đen, rốt cục hẩn đã được giải thoát khỏi sinh mệnh vô vẩn này, cho dù là Chúa tể hắc ám, Dumbledore, hay là Potter, đều rốt cuộc không còn liên quan tới hẩn.

Giống như khi nhìn mình chết, Hugh vẫn không nhúc nhích nhìn tất cả, trong lòng một mảnh hoang vu, không buồn không vui.

Cuối cùng thì cậu vẫn chỉ là kẻ ngoài cuộc.

Chuyện cậu trọng sinh như một trò khôi hài hoang đường, đang sống trong cuộc, lại vẫn chỉ là nhân vật xem diễn mà thôi.

Chúa tể hắc ám vẫn sẽ quay trở về, Cứu thế chủ vẫn sẽ thực hiện chức trách cứu thế của y, tam giác vàng Gryffindor thời gian tôi luyện sẽ ngày càng cứng cỏi, mà nam nhân kia, rồi sẽ chết đi.

Mà cậu thì bất lực.

Hugh tỉnh lại từ trong mộng, biểu tình vẫn trống rỗng.

Cậu đột nhiên cười nhạo một tiếng, cũng không biết là đang cười vận mệnh vô căn cứ này, hay là cười mình từng muốn cứu lấy nam nhân tóc đen mà không biết tự lượng sức mình.

23. Chương 23: Giáng Sinh

Giáng sinh rốt cục đã đến trong sự mong chờ của mọi người.

Hogwarts trở nên lạnh lẽo đi hẳn, không còn tốp năm tốp ba phù thủy nhỏ bừa bãi cười đùa, Hogwarts chỉ còn là một toà thành cổ xưa, mà ko phải là cái nôi pháp thuật của Anh quốc.

Hugh cuối cùng chọn ở lại trường, tháp Ravenclaw chỉ có mình cậu, không gian lớn như vậy lại có hương vị trống vắng.

Sáng sớm Hugh ăn xong bữa sáng không lâu thì chui về phòng ngủ tiếp, mùa đông thật sự quá lạnh, sức hấp dẫn của ổ chăn ấm áp không phải thứ mà Hugh có thể cưỡng lại.

Không ngờ lại ngủ một mạch đến quá chiều, Hugh rửa mặt xong, kiểm kê lại quà tặng một chút, xác định không có sai lầm gì mới vỗ tay gọi điều hâu Gavin qua đây.

Hugh không để cho Gavin ở trong chuồng cú Hogwarts mà để l*ng sắt của nó bên cửa sổ. Gavin có linh tính, không thích ở chung, ăn cơm cũng theo phong cách quý tộc, thật khiến Hugh bất lo mà.

Chỉ là mấy tháng nay Hugh chưa nhờ nó làm điều gì, nó khá là bất mãn, nghe thấy Hugh vỗ tay, giương cánh bay đến đậu trên vai cậu, nhẹ nhàng mổ tay cậu vài cái biểu thị oán hận vì bị lơ là lâu ngày của mình.

Hugh trấn an sờ sờ nó đầu, lấy ra mấy tấm ảnh.

Gavin kêu một tiếng dài, nhấc một chân lên, bộ dáng cao ngạo gọi đòn.

Nhưng Hugh chỉ cười cười, lấy một phần quà tặng cột vào chân nó, chỉ bức ảnh thứ nhất, sau đó chạm chạm vào cái mỏ sắc bén của nó.

Gavin kêu một tiếng ngắn ngủi, giương cánh bay ra khỏi cửa sổ.

Hugh thoáng sửa sang lại phòng ngủ, tiếp theo rời khỏi tháp Ravenclaw, đi về phía KTX Hufflepuff.

Thức ăn Hogwarts không thể nào hợp khẩu vị của cậu cho được, bình thường cậu cũng không thường xuyên nấu ăn, ngày nghỉ Hogwarts vắng người đến đáng thương, cậu kiên quyết sẽ không khiến cái lưỡi của mình chịu khổ thêm nữa.

Hugh luôn không muốn nhìn đến sinh vật ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố lại thích tự ngược làm vui này, vào phòng bếp liền tự động chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, công việc lu bù.

Đáng thương cho mấy con gia tinh, kể từ khi Hugh vừa vào cửa đã động đầu vô tường, vô đầu bứt tai.

Hugh ước lượng con bồ câu đã vạch sạch lông trong tay, tự dưng nhớ tới cái người âm trầm lạnh lùng dưới hầm kia, giật mình, quyết định làm gì đó cho hân.

Phác hoạ một cái nồi hầm trên sổ tay, tìm đến một con gia tinh vẫn còn đang lớn tiếng nức nở ra sức kéo tai mình, chỉ vào bản vẽ ý là cậu cần thứ này.

Thật vất vả mới thấy mình hữu dụng, gia tinh nhất thời không trừng phạt bản thân nữa, dưới ánh mắt ghen tị của đám gia tinh còn lại, đến góc sáng sửa lấy ra một cái nồi hầm tiêu chuẩn.

Hugh hơi kinh ngạc, cậu còn tưởng phòng bếp Hogwarts thuần Tây sẽ không có thứ này, cậu cũng đã chuẩn bị chờ gia tinh sẽ lâm thời mới đi mua. Nghĩ lại, Hogwarts cũng có học trò Hoa kiều, có thể là chuẩn bị vì bọn họ.

Chỉ là cái nồi này, trông thế nào cũng thấy như là cả trăm năm chưa được dùng qua vậy.

Ý bảo gia tinh đem cái nồi này rửa đi, đặt lên bếp. Hugh rạch một khe hở lên bụng con bồ câu trên bếp, sau đó nhồi củi kỹ, đương quy, tây tham mấy thứ được liệu bổ dưỡng [Sâu: đừng hỏi tui sao lại có mấy thứ này, cứ coi như phòng bếp Hogwarts không gì không có đi], để vào nồi hầm, thêm nước, vặn to lửa đợi nước sôi rồi để nhỏ lửa.

Làm xong, Hugh tự mình nấu một nồi cháo hoa, làm nấm hương xào đậu, nộm đu đủ xanh, gà cung bảo, mấy thứ đồ ăn gia đình, giải quyết bữa ăn ngay trong nhà bếp.

Điền no bụng mình rồi, Hugh nhìn nồi hầm, sau đó vén tay áo lên chọn lựa nguyên liệu nấu ăn một lần nữa.

Đợi toàn bộ xong thì đã gần thời gian ăn tối, Hugh phủ tay, vừa đúng lúc!

Kiểm tra bồ câu trong nồi, vẫn chưa đủ độ, ngẫm thấy Gavin cũng đã trở lại, cậu quyết định đi gửi cho hết quà tặng, dù sao quà Giáng sinh cũng cần đưa đến tay người ta trước buổi sáng Giáng sinh.

Trở lại tháp Ravenclaw, Gavin quả nhiên đang vênh vác tự đắc đứng trong l*ng của mình, cái chân cao ngạo khê nâng, trông khá là bề nghệ.

Hugh dứt cho nó miếng thịt vừa làm ở bếp, Gavin dùng tiếng kêu cao v*t tỏ vẻ mình rất thích.

Hugh đem quà tặng còn lại và ảnh chụp phân chia ra, để Gavin lần lượt giao đi. Hugh thu nhỏ quà tặng lại để tiện cho Gavin quắp lấy. Gavin mất chút thời gian mới hiểu được cậu chủ bảo gì, quắp một phần quà lên bay ra ngoài.

Nếu không phải hơi thở giáng sinh ở Hogwarts quá mức nồng đậm, Hugh chưa bao giờ trải qua ngày lễ này đúng thật là không nghĩ ra nên tặng quà.

Ngày mai chính là đêm Giáng sinh, hình như trước đêm Giáng sinh, Hogwarts có bữa tiệc tối, mọi thầy cô và học trò ở trường đều phải tham dự.

Hiện tại mới nhớ ra chuyện này, Hugh nhìn đồng thức ăn đủ sắc đủ vị trên bàn mà trù trừ.

Nói không chừng là làm không công.

Mếu máo, Hugh quyết định đi thử vận may, có lẽ giáo sư Snape còn chưa tới sảnh đường, có lẽ so với tiệc Giáng sinh năm nào cũng giống năm nào ở Hogwarts, hẳn có lẽ càng muốn ném thử tay nghề của mình hơn chăng?

Hugh ôm ý nghĩ như vậy, quay lại phòng bếp, nhìn bồ câu đã hầm gần ba tiếng trên bếp, mềm vừa đủ.

Đặt thức ăn lên khay, Hugh đi về phía hầm.

Đến cửa hầm, con rắn trên cửa xì xì vài tiếng với cậu rồi mở cửa.

Hầu như là trong nháy mắt, tầm mắt lợi hại của Snape chống lại đôi con ngươi hổ phách của Hugh. Tay trái hắn còn đặt trên cửa phòng thí nghiệm, tay phải cầm đũa phép chỉ vào Hugh. Tốt lắm, Hugh lại ngắt quãng Snape nghiên cứu.

Thấy người đến là Hugh, Snape buông lỏng cảnh giác, thay thế bằng phần nộ, “Cậu White, chẳng lẽ đầu óc cậu bị quỷ khổng lồ ăn rồi à? Tôi nghĩ tôi cũng không mời cậu đến thăm văn phòng của tôi.”

Hugh đặt khay lên bàn, vẫy vẫy cánh tay có chút đau nhức, cười với Snape, ánh mắt mang theo chờ đợi thẳng tắp nhìn hấn.

Đối với cặp mắt kia, dù là ai cũng không giận nổi, khóe miệng Snape co giật vài cái, xoay người đi về phòng thí nghiệm xử lý vạc độc được vì Hugh đột nhiên đến mà bị hỏng, tặc cho mình vài cái Scourgify mới đi ra ngoài.

Hugh ngồi trên ghế sofa chuyên dụng, hai chân khép lại, tay đặt quy củ trên đầu gối, ra vẻ mình là trò ngoan.

Gân xanh trên trán Snape thực rõ ràng, vì tránh việc mình nhện không được mà phun nọc độc, Snape đem tầm mắt chuyển hướng đến đồ ăn trên bàn.

“Lại là trò làm?” Snape nhếch một bên mày hỏi. động tác nhỏ trong vô thức của hấn làm cho Hugh trong lòng run rẩy.

Hugh gật đầu.

Miệng Snape giật giật, rốt cục vẫn nuốt nọc độc chầm chọc Hugh là gia tinh trở về.

Mặc kệ nói như thế nào, người được lợi đều là hấn. Ăn nhiều năm tay nghề gia tinh như vậy cũng đã phát ngán, huống chi tay nghề của Hugh so với bọn gia tinh chỉ có hơn.

Hugh nghĩ ngợi, viết: “Tiệc tối Giáng sinh.....” Vừa mới viết được bốn chữ này, Snape đã lạnh lùng nói: “Không cần để ý tới.”

Nếu Snape đã nói như vậy, Hugh tự nhiên thuận theo mà “quên” vụ tiệc tối này luôn.

Snape đối với việc Hugh làm một đồng đồ ăn ngon đã quen rồi, Hugh trượt khỏi sofa, ngồi trên thảm mềm mại, chỉ đồ ăn rồi viết tên vào sổ, giống như đang chỉ cho Snape xem vậy.

Canh hạt sen, cá hấp, sườn xào chua ngọt, thịt xào cay, tỏi giã thịt luộc, thịt hầm.

Hugh biết Snape thích ăn thịt hơn cho nên làm nhiều món theo thói quen của hấn.

Snape cũng không quan tâm đến tên lắm, cầm đũa trực tiếp hưởng dụng.

Nói đến quá trình Snape học tập dùng đũa, Hugh cảm thấy có thể dùng từ đồ mồi hôi sôi nước mắt để hình dung.

Chiếc đũa đối với người không sống ở phương Đông quả thật quá xa lạ, cho dù là Snape cũng vấp phải trắc trở. Thật vất vả mới kẹp được một miếng thịt lại bị rơi xuống, nhìn thấy thế Hugh ghen cười, nọc độc của Snape toàn bộ khai hỏa, dội utor Hugh từ đầu đến đuôi.. Cũng may sau vài lần, Snape rốt cục nắm giữ phương pháp, hiện tại đã dùng quen.

Hugh phát hiện mình rất thích bộ dáng dùng cơm của Snape.

Khi những ngón tay thon dài tái nhợt cầm lấy đôi đũa đen thật quá táo nhả, lúc miệng có thức ăn hần sẽ không bao giờ mở miệng, lúc nhắm nuốt cũng sẽ không khó coi mà khép khép mở mở cái miệng. lúc gắp đồ ngon lông mày sẽ hơi nhích, lúc này Hugh sẽ ghi nhớ món đó, định bụng về sau sẽ làm lại.

Đột nhiên lò sưởi trong tường bùng lên 1 ngọn lửa xanh, Hugh hoảng sợ, cái đầu Dumbledore xuất hiện ở trong lò sưởi, “Severus, tiệc Giáng sinh đã bắt đầu, sao thầy còn.....” ông chợt dừng lại, “Ah! Hugh, thì ra trò ở đây.”

Dumbledore nhìn thoáng qua Snape, “Severus, ta thật vui sướng nhìn thấy thầy và Hugh có quan hệ tốt như vậy.”

Snape đặt đũa xuống khay, hai tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn cái đầu trong lò sưởi, “Dumbledore, mắt ông cũng bị đồ ngọt quỷ dị chiếm mất rồi à? Ông dùng con mắt nào thấy tôi và cậu White quan hệ không tồi?”

Dumbledore không trả lời, cười tủm tỉm chuyển đề tài, “A! Mùi gì thơm vậy! Gia đình Hogwarts tay nghề thật tốt.”

“Dumbledore, tôi nghĩ ông biết hơn ai hết, mấy thứ này là cậu White nhiệt tình thích làm gia đình nấu ra.” Snape liếc mắt nhìn Hugh không có biểu tình gì.

“A, không nghĩ tới tay nghề của Hugh lại tốt như vậy, Severus thầy thực có lộc ăn. Như vậy, xem ra thầy không định tham gia tiệc tối?” Dumbledore giữ nguyên nụ cười.

Bên môi Snape nhích lên một độ cong châm chọc, “Tôi nghĩ điều này đã quá rõ ràng.”

“Ày, tốt thôi, chúc thầy 1 đêm Giáng sinh vui vẻ.” đầu Dumbledore biến mất khỏi lò sưởi.

Snape nhìn Hugh một cái, không nói cái gì nữa, lại cầm đũa lên dùng cơm. Hugh biểu hiện giống như Dumbledore căn bản chưa từng xuất hiện qua vậy, cứ ngơ ngẩn ngẩn nhìn động tác tao nhả của Snape.

Chờ Snape lại buông đũa xuống, Hugh vẫn ngốc ngốc nhìn hần, vẻ mặt cậu hiếm thấy mà đại ra, điều này

làm cho Snape trong lòng tự đứng thấy sung sướng.

Một lát sau, Hugh đột nhiên hoàn hồn, chống lại con người đen mang theo chút trêu tức của Snape, trên mặt không hiểu sao hơi nóng lên. Ý thức được Snape đã ăn xong rồi, cậu cuống quýt đứng lên, đi qua thu dọn bát đĩa.

Hôm nay làm hơi nhiều, Snape không ăn được hết. Hugh yên lặng ghi nhớ những món mà hắn ăn nhiều.

24. Chương 24: Quà Tặng

Sáng sớm hôm sau đêm Giáng sinh, Hugh nhìn thấy một đồng quà tặng bên chân giường, bọc chăn đi xuống dưới xem.

Vài Ravenclaw có quen biết tặng cậu quà, Hugh để sang 1 bên. Có một phần là giáo sư Filius tặng, bà Pomfrey cũng tặng cậu 1 lọ độc dược chữa thương, xem ra bà đã khắc sâu cái ấn tượng là Hugh luôn bị thương rồi.

Hugh bối quà một lúc cũng không thấy quà mình muốn đâu, không khỏi tức giận bĩu môi.

Trong lòng nói thầm: Snape đáng ghét, quỳ hẹp hòi!

Hugh nhận được quà không tính là nhiều, tặng cho người khác còn ít hơn, hơn nữa nghìn bài một điệu đều dùng thư đặt hàng kẹo của tiệm Công Tước Mật. Cậu không để ý nhiều tới vụ này lắm.

Gom hết đồng quà lại, trèo lên giường nằm, lăn từ đầu giường đến cuối giường, rồi lại lăn về đầu giường, càng không ngừng oán thầm tên nam nhân tóc đen nào đó.

Một cậu hôm qua còn hầm nôi canh cho hắn!

Khó chịu lại khó chịu, quay cuồng một giờ, Hugh vẫn nhận mệnh đứng dậy, đánh răng rửa mặt, lấy trong ngăn kéo ra một cái hộp nhỏ được bọc rất xinh đẹp, rời khỏi tháp Ravenclaw đi về phía hầm.

Cửa hầm rộng mở cho cậu, Hugh đi vào, Snape hiếm lắm mới không đang ngao chế độc dược mà thoải mái ngồi trên sofa, cặp chân thon dài chân vắt chéo, trong tay cầm một quyển sách thật dày, tay phải đỡ trên trán, nhìn qua thanh thản mà bình tĩnh.

Có lẽ là cảm giác được dao động pháp thuật quen thuộc của Hugh, hắn cũng không làm ra tư thái cảnh giác nào, thậm chí còn không quay đầu liếc cậu lấy một cái, chỉ cất giọng lạnh nhạt nói: “Cậu White, ta không nhớ rõ là có mời cậu tới hầm làm khách.”

Hugh chu mỏ, đi qua, giơ gói quà trong tay ra trước mặt hắn, nhân tiện còn có viết “Quà Giáng sinh” lên sổ tay.

Snape bỏ chân xuống, nhìn cậu một cái, khắc chế ham muốn quăng một chục cái thần chú kiểm tra đo lường theo thói quen lên cái hộp, nhận lấy chậm rãi mở ra.

Trong hòm là một cái vòng bạc kiểu nam tinh xảo hào phóng.

Snape nhếch mày, “Cậu White, cậu cho rằng ta cần thứ này sao?”

Hugh mím môi, viết lên sổ: “Đây là vòng cổ phòng ngự. Thầy nghiên cứu độc được có tính nguy hiểm nhất định, vòng cổ này có thể chặn được rất nhiều thương tổn.” Chỗ tốt nhất là nó có thể chặn được tất cả các loại ác chú ngoại trừ ba Lời nguyên không thể tha thứ.

Cái vòng này là cậu tìm được trong căn phòng yêu cầu có cất vương miện Ravenclaw. Cậu đương nhiên không phải cái loại không biết tự lượng sức mình mà muốn đi giải quyết Hồn khí gì đó, chỉ là nghĩ chỗ này hẳn sẽ chứa không ít đồ tốt. Hơn nữa cậu có tự tin mình sẽ không bị mảnh hồn trong vương miện dụ dỗ, cậu không muốn trí tuệ, chẳng cần quyền thế, cũng không theo đuổi thứ gì, mảnh hồn đó có thể lấy cái gì mà dụ dỗ cậu đây?

Cậu cố ý không nhìn vào vương miện, tìm vài lần trong căn phòng kia, đào ra được không ít thứ tốt, cái vòng bạc này là một trong số đó, chẳng qua nó coi là thứ tốt nhất.

Nghe cậu nói như vậy, Snape cũng không kháng cự cái vòng nữa, nhưng vẫn không thể không nghi ngờ, “Cậu lấy ở đâu ra?” Một phù thủy Muggle không có bối cảnh lại có được vật phẩm phòng ngự như vậy sao, quá đáng nghi.

Hugh đã sớm đoán được hắn sẽ hỏi như vậy, nhưng cậu quyết định sẽ không nhiều lời, chỉ viết ba phải qua loa: “Cam đoan lai lịch bình thường, thầy không cần lo lắng.”

Snape sao có thể bị vài câu vớ vẩn như vậy lừa được, ánh mắt trở nên đề phòng.

Hugh bĩu môi. Tặng quà còn bị nghi ngờ, thật sự là làm ơn mắc oán mà.

“Thầy không tin em cũng được, dù sao em cũng nhất định muốn tặng nó cho thầy.” Hugh giận dữ viết, dùng sức đến độ suýt làm rách giấy.

Ánh mắt Snape lóe ra vài cái, nắm lấy chiếc vòng trong tay, “Ta tin.”

Hugh cảm thấy nơi ngực trái như có cái gì trướng đến phát đau, có chút ê ẩm, loại cảm giác chưa bao giờ có này khiến cậu suýt không nhận được phải thở dài.

Ta tin.

Chẳng qua là hai từ không thể đơn giản hơn, lại làm cho hốc mắt cậu nóng lên.

Hugh trong nháy mắt cảm giác được Snape có ảnh hưởng quá lớn đối với cậu, điều này làm cho cậu thấy cảm giác nguy cơ. Nhưng cảm giác này chỉ chợt lóe quá, Hugh cũng không suy nghĩ sâu xa, cúi đầu viết: “Giáo sư Snape, quà đáp lễ của em.”

Cậu trừng đôi mắt hổ phách, quang minh chính đại đòi quà.

Snape nhếch đuôi lông mày rõ cao, “Cậu White, cậu đang đòi quà ta đấy à?” Hugh gật đầu thật mạnh.

Snape ném vòng cổ vào túi tiền, đứng dậy đi về phía tủ để độc dược thành phẩm.

Hắn mở ngăn tủ, Hugh thấy bên trong là từng hàng bình thủy tinh độc dược được xếp chỉnh tề, nhìn màu là biết không cái nào không phải cực phẩm.

Snape lấy trên ngăn tủ cao nhất một lọ độc dược màu vàng, Hugh lui về phía sau vài bước, cầm lấy cái chai, trong lòng kinh hãi, là cực phẩm Phúc linh tề!

Tròng mắt sáng quắc của Hugh khiến Snape không được tự nhiên cho lắm, phun ra một câu: “Cậu White, ta chỉ không hy vọng lại phải ngao chế độc dược lành vết thương và độc dược giảm đau cho cậu mà thôi.”

Hugh không hề bị đả kích, đem bình Phúc linh tề như bảo bối bỏ vào trong túi, nhào qua ôm lấy thắt lưng Snape, cái đầu lông xù cọ cọ không ngừng.

Thân thể Snape cứng đờ, bàn tay to không hề lưu tình xách cổ áo cậu, mở cửa, ném ra ngoài, “Thằng quỷ thói tha không biết lớn nhỏ, lăn về tháp Ravenclaw ngay!”

“Sầm!” cửa hầm sập mạnh, liên tục con rắn trông cửa cũng choáng váng cả mặt mày.

Hugh nỗ lực đứng lên, xoa xoa cái mông đau nhức, thè lưỡi với cái cửa đóng chặt.

Tuy rằng ngày nghỉ Giáng sinh đầu tiên bị Snape đá ra khỏi hầm, cậu vẫn thường xuyên tới quấy rầy, có đôi khi sẽ mang theo đồ ăn ngon tự tay làm, có đôi khi sẽ cầm theo một tác phẩm vĩ đại, đương nhiên, ghềnh đón cậu vĩnh viễn đều là bộ mặt đen thui của Snape.

“Hugh White! Đầu mi bị sên ăn luôn rồi à, ngay cả ba giọt dịch cây ngải cũng không biết đếm sao?” Snape nổi giận dùng dùng quát, đưa phép vung lên scorgify cái vạc đã hiện ra màu tím quỷ dị.

Tóc Merlin hời! Thằng nhóc này hôm nay đã lãng phí vô số tài liệu của hần!

Hugh bị rống co rụt đầu lại, lặng lẽ lui về phía sau vài bước.

Snape lại lần nữa day day ấn đường, hạ giọng, “Được rồi, cậu White, nếu cậu chịu nói cho giáo sư độc được hèn mọn của cậu biết, cái gì làm cậu tâm thần không yên như vậy.”

Hugh thật cẩn thận nhìn nhìn hần, xác định sắc mặt hần không quá khó coi, sau đó cúi đầu viết lên sổ: “Giáo sư Snape, cái vòng em tặng thầy, thầy có đeo không?”

Snape cực lực thuyết phục bản thân không cần xúc động mà quăng cho thằng nhóc ngớ ngẩn này một cái ác chú, “Well, cậu White, chỉ vì chút xíu chuyện cón con đấy mà cậu đập hư cả đồng nguyên liệu độc được của ta sao?”

Hugh dưới cái nhìn chăm chăm của hần mà gian nan nuốt ngụm nước miếng, run run nhìn hần, nhẹ nhàng gật đầu.

Snape thật muốn bỏ đầu cậu ra xem có thật là bên trong nhồi toàn sên hay không!

Hugh vẫn dừng mắt trên vật bị cổ áo màu đen che lấp, chỉ muốn cho quần áo của Snape một cái Diffindo.

Snape không được tự nhiên hơi nghiêng người, nuốt xuống lời châm chọc đang trực chờ bên miệng, ngược lại nói: “Như cậu muốn, ta đeo.”

Nghiên cứu độc được xác thực có nguy hiểm tiềm tàng rất lớn, vòng cổ Hugh tặng hần là vật phẩm phòng ngự tốt vô cùng, cho dù là đại quý tộc như nhà Malfoy cũng khó cất giữ được vật phẩm như thế.

Hugh nhất thời sáng mắt lên, khuôn mặt nhỏ như toả hào quang, tay viết nhanh: “Em có thể nhìn xem không?” Snape không nể nang gì mà cự tuyệt, “Không được!”

Hugh quệt mồ, Snape trấn tĩnh, “Còn vô nghĩa nữa thì rút!” Hugh vội vàng cất giấy bút đi, tỏ vẻ mình sẽ không vô nghĩa nữa.

Snape nhẹ nhàng thở ra, dùng thần chú Accio đến một ít nguyên liệu độc được, “Cậu White, hy vọng cậu đừng tái phạm sai lầm cấp thấp nữa. Thuốc ngủ liều cao, hôm nay mà không xong thì, mười inch luận văn.”

Hugh lập tức cúi đầu, lấy rễ thủy tiên tinh tế nghiền thành bột phấn. Snape đứng bên người cậu nhìn, thỉnh thoảng chỉ đạo vài câu, không khí hiếm khi hài hòa.

Lễ Giáng sinh qua đi, các phù thủy nhỏ đều trở lại trường, Hogwarts lại lần nữa khôi phục náo nhiệt.

“Hugh, cảm ơn kẹo của em, ăn ngon lắm.” Tiết học thứ nhất sau Giáng sinh kết thúc, Anseair đuổi theo Hugh đang đi đằng trước, ôn hòa cười nói.

Hugh nở nụ cười ngẩn ngui với anh ta, lắc đầu ý bảo không có gì.

“Biến hình và thần chú đều ở tầng bốn, cùng nhau đi chứ?” Anseair đề nghị, trong mắt mang theo chờ đợi.

Hugh không sao cả nhún vai, hai người cùng nhau đi lên cầu thang.

Trên đường Anseair vẫn muốn bắt chuyện, “Hugh, lễ Giáng sinh của em thế nào?” Hugh lại nhún vai, tỏ vẻ qua loa.

“Nghe nói tiệc đêm giáng sinh ở Hogwarts rất long trọng, em có tham gia không?” Anseair hỏi. Mặc dù anh đã học ở Hogwarts năm năm, nhưng thân là quý tộc, Giáng sinh anh phải về nhà, tham dự đủ loại yến hội, chưa có dịp chứng kiến yến hội Giáng sinh của Hogwarts.

Hugh chậm rãi lắc đầu.

“Vì sao không tham gia? Anh nghe nói tất cả các giáo sư và học trò đều phải tham gia mà.” Anseair tò mò hỏi.

Hugh không để ý tới anh nữa, vì đã đến phòng học. Anseair ở sau lưng nói tạm biệt rồi xoay người đi đến phòng học môn biến hình.

25. Chương 25: Phiên Toái

14.02, Valentine

Hogwarts nơi nơi tản ra hơi thở màu hồng phấn, mùi ngọt đắng của socola lan trong không khí như hương vị của tình yêu, những thủy nhỏ mới biết yêu lần đầu đỏ mặt đem những gói socola được gói bọc tỉ mỉ cho người trong lòng.

“Tặng cho cậu!” Hugh đang cúi đầu bước trên hành lang thì đột nhiên bị đụng, một thứ không rõ bị nhét vào trong tay. Cậu ngẩng đầu, ngó ngán nhìn theo cô gái tóc dài đang chạy phía trước.

Là socola à.

Hugh không nghĩ nhiều, mở giấy gói màu hồng nhạt đẹp dễ ra, lấy socola, cho vào miệng ăn.

Ây, bột ca cao chất lượng không tốt, tỉ lệ đường sữa không chuẩn, vị không đủ mịn. Kết luận: Miến cưỡng nuốt được.

Hugh chuyên nghiệp nhận xét hương vị socola, chẳng qua là đồ người khác tặng không tiện ném đi, ăn nốt số còn lại. Nuốt xuống miếng cuối cùng, nhìn lại tờ giấy gói màu hồng, giờ mới nghĩ ra, đây là socola Valentine sao!

Còn đang rối rắm, trong tay lại bị nhét thêm một miếng socola. Thì ra có rất nhiều người còn do dự, giờ đã có người mở đầu, cả bọn lập tức ủa lên. Đường từ tháp Ravenclaw đến phòng học môn biến hình, cậu đã thu được mấy chục phần socola.

Hugh vẻ mặt bất đắc dĩ rồi rầm ôm một đồng lớn socola đi vào phòng sinh hoạt chung nhà Ravenclaw, Avet ngạc nhiên nhìn cậu, “Hugh, sớm biết em được chào đón nhưng lại không nghĩ sẽ đến mức này. Thế nào? Cảm giác được các cô gái vây quanh không tồi chứ hả?”

Nhắc tới Hugh lại hết chỗ nói. Nữ sinh tặng cậu socola cũng thôi đi, ngay cả nam sinh cũng vô giúp vui là sao, gần một nửa chỗ socola này là do mấy phù thủy nam nhỏ tặng, hơn nữa lại có đủ bốn nhà!

Avet đung đung vai cậu, “Hi! Nhiều socola như vậy em cũng ăn không hết đâu nhỉ, chi bằng chia cho mọi người đi.”

Hugh đảo mắt xem thường, trút toàn bộ socola vào lòng y rồi mới xoay người đi lên lầu.

“Ai! Hugh, em cho anh hết hả?” Avet ở sau lưng cậu hô to, hai tay ôm một đồng socola, nhìn qua rất buồn cười.

Hugh không quay đầu, chỉ phát tay, thân ảnh rất nhanh biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

Avet ôm socola xoay người nhìn mấy người khác trong phòng sinh hoạt chung, bọn họ đều mang theo ý cười bốn cột nhìn y, Avet nhún nhún vai, “Một khi đã như vậy, cùng nhau ăn đi!”

Mọi người nhìn nhau, sau đó nhất trí nhào về phía Avet, cướp đoạt socola trong tay y. Avet quang vinh bị hạ gục, giãy dụa kêu: “Hey! Để lại cho tôi một miếng! Đây chính là socola tình yêu Hugh tặng cho tôi đó!”

Tất cả “Xì!” một tiếng.

Đang lúc các phù thủy nhỏ sung sướng nhắm nháp socola thì Anseair từ bên ngoài đi vào, thấy vậy cảnh tượng này không khỏi tò mò hỏi: “Sao lại tụ tập một chỗ ăn socola thế? Avet, không phải cậu đi đầu khoe ra số socola mình được tặng đấy chứ?”

Avet đi tới ôm lấy vai anh ta, cười nói: “Anse, nghe nè, lợi hại nhất vẫn là hoàng tử nhỏ của Ravenclaw

chúng ta! Socola bọn tôi đang ăn đều là người khác tặng cậu bé, ít nhất có ba mươi khối nhé.”

Anseair nhăn mày, trong lòng có chút không thoải mái. Chút nữa thì anh ta quên mất, người có cảm tình với Hugh không chỉ mình anh ta, đồng socola này đúng là một hồi chuông cảnh báo.

Anseair tránh thoát khỏi Avet, nói: “Tôi qua xem Hugh.” Sau đó tụt lên lầu. Avet đứng sau ngơ ngác: Hugh xảy ra chuyện gì à? Cần anh ta đi xem sao?

Anseair gõ cửa phòng, Hugh ra mở cửa nhìn thấy anh thì nghi hoặc.

Nhìn vào đôi mắt ngạc nhiên của Hugh, Anseair nhất thời cũng không biết nên làm gì. Hiện tại anh và Hugh chỉ là bạn bè bình thường, có lẽ còn chưa đến mức đấy, hiển nhiên không phải là lúc thích hợp để thổ lộ.

Thấy Anseair không nói lời nào, Hugh càng thêm nghi hoặc. Anh ta rốt cuộc tới làm gì thế? Trùng mắt với mình à?

“Khụ khụ!” Anseair ho khan hai tiếng, rốt cục nói: “Ừm, Hugh, nghe nói em nhận được rất nhiều socola.”

Chỉ vì cái này?

Hugh càng mơ hồ, nhưng vẫn gật đầu.

“Thế còn không?” Lời vừa ra khỏi miệng, Anseair cũng rất muốn tát miệng mình hai cái.

Hugh ngẩn người, ánh mắt nhìn anh ta trở nên có chút quý dị, sau đó lắc đầu.

“À không còn thì anh đi nhé.” Anseair nói không ngắt câu rồi xoay người bước đi, chính là tấm lưng kia sao trông giống đang chạy trốn chết thể nhờ.

Hugh chẳng hiểu ra sao, xoay người đóng cửa.

Buổi tối 6h, Hugh tới sảnh đường ăn tối, dọc theo đường đi lại bị nhét cho hơn mười khối socola, còn có hai đàn chị Gryffindor kéo tay cậu thổ lộ khiến cậu phải chật vật chạy trốn.

Thật vất vả mới tới được sảnh đường, lại bị một Slytherin năm ba ngăn cản.

Hugh mờ mịt nhìn bó hoa hồng to trước mặt, dùng một ánh mắt mà cậu không thể hiểu nổi nhìn chăm chăm, [Sâu: kỳ thật đó là ánh mắt chăm chú thâm tình], kéo tay phải cậu, sau đó quì một gối.

“A! Hugh thân yêu, em thật xinh đẹp, thật đáng yêu. Ánh mắt em giống như bầu trời đầy sao lấp lánh, đôi môi em như đoá hoa. Ôi! Khi anh nhìn thấy em lần đầu tiên, anh đã mê say em, từng cử động nhỏ của em đều khắc sâu trong tim anh, anh vì em mà điên cuồng! Cho dù em vĩnh viễn không thể cất tiếng nói, anh vẫn sẵn lòng hiến dâng cho em tất cả. Hugh, anh yêu em, hãy cho phép anh trở thành bờ vai vững chãi mà em có thể dựa vào suốt đời!”

Lời thổ lộ nóng bỏng mà khoa trương khiến Hugh xấu hổ không thôi, hướng chỉ bên cạnh còn có một đồng người vây xem.

Hugh vội vàng rút tay lại, những người này vẫn giữ tư thế quỳ tiến lên vài bước, bám riết không tha muốn bắt lấy tay Hugh, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng.

Hugh đang buồn bực thì một giọng nói trầm thấp mềm mượt mang theo chút châm chọc lạnh băng vang lên, “Gây ách tắc hành lang, ảnh hưởng mọi người dùng cơm, Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff trừ 10đ!”

Snape xuất hiện làm cho lũ chim thú nhỏ đang vây xem tan tác, chỉ còn lại Slytherin vẫn đang cố chấp nắm tay Hugh và Hugh đang vô cùng khó xử xấu hổ.

“Spencer Zabini, cầm tức một tháng, ngày mai đến chỗ thầy Filch điểm danh.” Snape lạnh như băng nói, Spencer Zabini cố gắng vớt vát, “Oh, không, giáo sư Snape, em chỉ muốn thổ lộ với người trong lòng thôi mà, thầy không thể cướp đoạt quyền lợi của em được.”

Snape mắt lạnh nhìn gã, “Hai tháng, cậu Zabini.”

“Oh, không –” Spencer Zabini ảo não kêu, Hugh nhân cơ hội tránh khỏi y, trốn ra sau lưng Snape.

Spencer Zabini dưới tầm mắt chết chóc của Snape thì bại trận, nháy mắt một cái với Hugh, sửa sang lại áo chùng, cầm bó hồng đi vào sảnh đường.

“Cậu White, cậu còn muốn đứng ở đây tiếp tục phóng ra nội tiết tố hấp dẫn mọi người tới hay sao?” Snape xoay người lạnh lùng nhìn Hugh đang tránh phía sau mình.

Cũng đâu phải lỗi của cậu chứ!

Hugh ở trong lòng vụng trộm xem thường hấn một cái, nhanh chóng lắc đầu, đi theo sau lưng hấn vào sảnh đường, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mà ngồi vào chỗ sau cùng trên dãy bàn nhà Ravenclaw.

Hugh thấy anh em nhà Weasley đang nháy mắt với mình từ bên dãy bàn Gryffindor, ái muội cười không ngừng. cậu vội vàng thu hồi tầm mắt, chuyên chú nhìn cái bàn, giống như tự dưng có bông hoa nào đang nở rộ vậy.

“Hugh, nhóc thật là có mị lực, ngay cả quý tộc Slytherin mắt cao hơn đỉnh đầu cũng phải quỳ dưới góc áo chùng của nhóc nha.” Lại là Avet ồn ào, “Đúng không, Anse?” Y dùng khuỷu tay đập thắt lưng Anseair bên cạnh.

Sắc mặt Anseair không tốt lắm, lấy tay đẩy kính, nghiêm túc nói: “Hugh, Spencer Zabini có tiếng trắng hoa, em đừng bị y lừa.”

Hugh sững sốt, tiện đà mỉm cười, lắc đầu.

Sao cậu lại đi thích loại người đó chứ, huống chi bọn họ đều là nam. Hugh chưa bao giờ nghĩ về vấn đề bạn lữ, càng miễn bàn vụ tiếp thu một người đồng tính theo đuổi.

Thấy cậu lắc đầu, Anseair sắc mặt có vẻ dễ coi hơn một chút. Avet tinh tường nhìn thấy biến hóa này, hơi nheo lại mắt.

Ày, có vấn đề nha.

Trải qua Lễ tình nhân hỗn loạn, Hugh ý thức được khuôn mặt mình thật là quá phiền toái, liên tục vài ngày đều ủ rũ không vui, hại tất cả những ai có ý với cậu trong Hogwarts đều đau lòng không thôi, nhất là những cô gái tràn đầy mầu tím, nghiêm nhiên đã quên mất mình cũng chỉ lớn hơn Hugh vài tuổi là cùng, hận không thể ôm lấy cậu an ủi một phen. Mà ai dạn dĩ hơn còn thề sẽ tìm ra cái người chọc Hugh không vui cơ, đáng tiếc bọn họ không thăm dò được rốt cuộc vì sao Hugh tức giận.

Hầm.

“Giáo sư Snape, em muốn chinh dung!” Hugh thực trình trọng viết những lời này vào quyển sổ đặt trước mặt Snape.

Snape giật giật khoé mắt, “Sao nào? Cậu White còn ngại mị lực của mình chưa đủ, muốn chinh dung để khiến cả giới phù thủy phải chao đảo sao?”

Hugh cầm giật viết: “Không! Em muốn chinh thành mặt một người qua đường bình thường!”

“Ồ? Xem ra Cậu White đối với dung mạo mà Merlin ban cho rất là bất mãn?” Snape lại nhếch mày, tim gan Hugh run theo từng đợt.

Thật thật là, chết tiệt tao nhã!

“Khuôn mặt này chỉ biết mang đến phiền toái, em chỉ muốn trải qua bảy năm học bình thản ở Hogwarts rồi sau đó về nhà, không có quan hệ nào với giới phù thủy nữa.” Hugh bình tĩnh chút, chậm rãi viết.

Snape nhìn mà nhú mảy, rất ít có phù thủy Muggle sẽ lựa chọn trở lại thế giới Muggle, bình thường sau khi học bảy năm ở Hogwarts thì đều chọn ở giới phù thủy mưu sinh. Dù sao thì bọn họ nhận được là bằng tốt nghiệp pháp thuật chứ không được nhận nền giáo d*o của Muggle.

Snape nghĩ một chút, nói: “Cậu White, có lẽ có một chú ngữ có thể giúp cậu giải quyết phiền toái nho nhỏ này chẳng.”

Hai mắt Hugh nhất thời sáng lên, Snape chậm rãi nói: “Bùa mê hoặc. Đó có vẻ là 1 bùa chú cao cấp những nếu cậu muốn dung mạo mình bớt thu hút thì chỉ cần một ngày là học được.”

Hugh thể hiện vẻ nhiệt tình trước nay chưa từng có, cần có nửa ngày đã biến dung mạo của mình không còn quá xuất sắc trong mắt người khác nữa.

26. Chương 26: Tế Bái

Tháng ba, Anh quốc mặc dù vẫn trong tiết xuân trời se lạnh nhưng mặt cỏ Hogwarts đã bắt đầu xanh lại, tuyết tan thành nước chảy róc rách, lớp băng cứng rắn trên mặt hồ Đen cũng chỉ còn một tầng mỏng như cánh ve trong suốt.

15.03, thứ 6.

Tan học, Hugh đi lên tầng tám, tới văn phòng của giáo sư Flitwick. Anseair vốn định đi cùng nhưng bị Hugh uyển chuyển cự tuyệt.

Gõ rồi mở cửa, giáo sư Flitwick ngẩng đầu nhìn thấy cậu, cực kì kinh ngạc, “Hugh? A, hoan nghênh! Hiếm lắm mới thấy trò ghé qua văn phòng của ta nhỉ, ta rất vui. Mau vào đây ngồi đi.”

Hugh mỉm cười, đi vào.

“Hugh, trò có chuyện gì sao?” Giáo sư Flitwick hỏi, đưa phép vung lên, biến ra một ly nước táo, “Uống chút nhé.”

Hugh mím môi, không cầm ly nước táo mà lấy ra giấy bút, viết: “GS. Flitwick, em muốn xin phép.”

Giáo sư Flitwick bật dậy, tí nữa thì ngã sấp xuống, “Trò sinh bệnh sao? Hugh, trò nên đi tìm bà Pomfrey xem sao, bà ấy rất quan tâm đến trò đó.”

Hugh lắc đầu, lại viết: “Không phải, giáo sư, em tốt lắm. Cuối tuần này em muốn rời khỏi Hogwarts về nhà một chuyến.”

“Sao thế? Hugh, nhà em xảy ra chuyện gì sao?” Giáo sư Flitwick có chút kỳ quái, trên tư liệu ghi là Hugh không có thân nhân gì mà.

Hugh ánh mắt buồn bã, viết: “Ngày kia là ngày giỗ của mẹ em, em muốn đi tế bái bà ấy, xin thầy cho phép.”

“A, thật đáng tiếc.” Giáo sư Flitwick là một người dễ mềm lòng, trong mắt lấp lánh hơi nước, “Hugh à, tuy rằng thầy rất muốn đồng ý cho trò nhưng chỉ sợ không được. Nếu trò muốn rời khỏi Hogwarts thì phải được hiệu trưởng đồng ý.”

Hugh có chút thất vọng, nhưng vẫn lễ phép nói cảm ơn, xoay người rời đi.

Hugh bồi hồi trước cầu thang, con thú đá canh cửa rất kiên định, khuôn mặt dữ tợn lộ ra một loại kiên nghị.

Nói thực ra, Hugh cũng không muốn giao tiếp với Dumbledore. So với một hiệu trưởng trường học thì ông càng giống một chính trị gia, giỏi về tâm kế, điều này làm cho Hugh 2 kiếp đều sống đơn thuần có chút phản cảm. Hơn nữa khi không ông lại tính kế áp bức bóc lột giáo sư Snape, hiện tại cậu thân cận với giáo sư nên sợ mình sẽ liên lụy đến Snape.

Đang do dự, con thú đá bỗng nhảy sang 1 bên, Hugh ngẩng đầu nhìn đi, Dumbledore cười tủm tỉm như diễn viên tuồng xuất hiện trước mặt khiến Hugh hơi giật mình.

“Hugh, trò đứng ở chỗ này thật lâu, có chuyện gì cần nhờ ta hỗ trợ sao?” Dumbledore rất là hòa ái hỏi.

Nếu đã mặt đối mặt, cũng không có cái gì phải do dự, Hugh tiến lên vài bước, miễn cưỡng cong khoe môi với ông, gật gật đầu.

“Vào đi, con trai.” Dumbledore cười nói, tránh ra một chút, Hugh nhẹ nhàng vuốt cằm, đi vào cầu thang.

Đằng sau con thú đá canh cửa là cầu thang hình ốc, dẫn đến một cánh cửa, Dumbledore mở cửa, Hugh do dự trong chốc lát mới chậm chạp đi vào, phía sau cửa chính là phòng hiệu trưởng.

Hugh vừa vào cửa đã bị một lượng lớn thiết bị bằng bạc bên trong làm cho loá mắt, một hồi lâu mới thích ứng được.

Dumbledore biến ra cái sô pha màu đỏ vàng, mỉm cười mời cậu ngồi xuống. Hugh run rẩy khoe miệng hai cái, chậm chạp ngồi xuống cái sô pha không hề hợp với mắt thẩm mỹ của mình.

Dumbledore ngồi sau bàn công tác, cười đến nỗi khuôn mặt già nua nhăn thành một đóa hoa cúc nở rộ.

Lực chú ý của Hugh bị một con gà tây cao ngạo đứng trên nhánh cây trên bàn hấp dẫn.

Thịt gà tây không tồi, gà tây nướng cũng là rất ngon. Đáng tiếc, Giáng sinh đã qua lâu, lễ giáng sinh tây phương thật không thể thiếu món này.

Chỉ là hình như con gà tây này trông hơi kỳ quái thì phải?

Dumbledore phát hiện cậu vẫn nhìn Fawkes, nụ cười trên mặt mang theo chút kiêu ngạo, “Fawkes là phượng hoàng. Nó là một đứa trẻ ngoan, ta nghĩ trò sẽ thích nó.”

Hugh lúc này mới nhớ tới đến con “gà tây” này chính là thú cưng phượng hoàng của Dumbledore, Fawkes, không khỏi thấy , lại liên tưởng đến hình vẽ phượng hoàng mình từng nhìn thấy ở Trung Quốc, không còn lời gì để nói.

Fawkes thấy Dumbledore đang giới thiệu mình, kiêu ngạo mà kêu to một tiếng, đôi mắt nhỏ lộ ra vẻ đắc ý. Hugh ở trong lòng hung hăng phỉ nhổ nó một phen, nhưng trên mặt vẫn như cũ không tỏ vẻ gì.

“Ăn chút Kẹo gián đôi không?” Dumbledore cầm một con gián râu dài để cữ, trong lòng Hugh chỉ muốn nôn, trên mặt vẫn như cũ trấn định, chậm rãi lắc đầu.

“Ày, thế thì tiếc thật.” Dumbledore nói xong, nhưng ngữ khí không hề có tí tiếc nuối nào. Ông nắm cả vốc gián lên cho vào miệng, con gián mấp máy trong miệng ông, Hugh suýt nữa không nhận được mà chạy ra ngoài điên cuồng nôn.

Dumbledore mang theo vẻ mặt thỏa mãn hỏi: “Như vậy, con trai thân mến, trò có chuyện gì muốn tìm ta vậy?”

Rốt cục cũng vào chính đề, Hugh thở dài một hơi, lấy ra giấy bút, viết: “Hiệu trưởng Dumbledore, ngày kia là ngày giỗ của mẹ em, em muốn xin phép thầy rời khỏi Hogwarts đi tế bái bà, xin thầy đồng ý.”

Đôi mắt xanh biển giấu sau mắt kính lộ ra hào quang, “Hugh, ta rất lấy làm tiếc, người có thể dạy dỗ em thành một đứa trẻ thông minh hiểu chuyện như thế này nhất định là một người mẹ rất vĩ đại.” Dumbledore giống như thật mà cảm thán.

Hugh ở trong lòng cười lạnh, cậu không tin Dumbledore lại không biết mẹ cậu là một vũ nữ lấy bán thân làm kế sinh nhai.

Dumbledore cũng không biết cậu đang nghĩ gì, thông cảm Hugh hiếu thuận, đồng ý, “Tốt, em có thể đi, nhưng phải về Hogwarts vào giữa trưa thứ hai, bỏ qua chương trình học quan trọng không phải lựa chọn sáng suốt.”

Khi chưa đề cập đến cái gọi là “lợi ích càng vĩ đại hơn” thì ông coi như một trưởng giả hiền lành.

Hugh thu thập một chút, sáng sớm cuối tuần rời khỏi Hogwarts.

Trở lại căn nhà hai tầng màu trắng, phòng khách che kín một lớp bụi mỏng, tin tưởng các phòng khác cũng không khác là bao.

Hugh xắn ống tay áo bắt đầu tổng vệ sinh. Đáng tiếc phù thủy vị thành niên không thể sử dụng pháp thuật ở ngoài trường học, nếu không vài cái Scourgify là đã đủ xử lý vấn đề.

Đợi đến khi Hugh đại khái dọn dẹp xong nhà cửa đã là buổi chiều, dạ dày vui vẻ hát vang bài ca không thành kế, co rút hơi khó chịu.

Hugh tùy tiện làm hai món ăn giải quyết vấn đề, vọt đi tắm rửa, thu cái chăn đã phơi nắng hai tiếng lại, nhào lên giường đệm mềm mại, mệt mỏi ngủ say.

Ngủ một giấc thẳng đến sáng hôm sau, Hugh dụi dụi mắt, qua một hồi lâu mới nhớ ra mình xin phép về nhà.

Trong ảnh chụp để đầu giường, Felicia vẫn như cũ cười đến rạng rỡ tùy ý, không hề sợ hãi. Hugh kinh ngạc nhìn hồi lâu, mới hoảng hốt đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó xuống phòng bếp.

Ăn xong bữa sáng, Hugh đi ra chợ gần nhất mua đồ, sau đó bắt đầu làm những bánh trái nhỏ mà lúc sống Felicia thích nhất.

Bánh đậu đỏ, bánh quy xốp (bánh hạt đào), bánh xốp năm màu, bánh ngọt ngàn tầng, mousse hoa quả, Tiramisu, bánh rừng đen, bánh ga tô việt quất (blueberry), bánh ngọt pho mát (cheese cake), pho mát, mỗi thứ đều làm 1 phần. (xem ảnh theo thứ tự)

Felicia được an táng ở ngoại ô Luân Đôn, hướng ra sông Thames, vị trí cũng không tồi. Hugh đã dùng phần lớn gia sản của Felicia để mua cho cô mảnh đất phong thủy tốt này.

Hugh nhẹ nhàng đặt cái giỏ thức ăn xuống, lấy các món bánh bày trên mộ, còn mình thì ngồi bên cạnh mộ, quay đầu ngắm bức ảnh chụp đen trắng của Felicia trên bia.

Kỳ thật cũng không phải rất nhớ cô, chỉ là muốn làm tròn đạo hiếu.

Felicia ở trong sinh mệnh của Hugh chín năm, tuy rằng cô không phải một người mẹ tốt, nhưng Hugh vẫn rất cảm kích, tôn trọng.

Ngắm bức ảnh chụp đen trắng, Felicia mặc quần áo thật đứng đắn, trên mặt cũng không còn vẻ tươi cười quấy rầy táo bạo nữa, nhìn qua rất giống một người phụ nữ gia giáo.

Lúc trước Felicia mặc như vậy đi chụp ảnh có nói là để cho lên bia mộ, Hugh rất là khinh thường. Felicia dùng sức vò rối mái tóc ngắn của cậu, cười nói: “Cho dù là đi gặp Thượng đế hay Quỷ Satan cũng nên ăn mặc chỉnh chu chút thì hơn.”

Khi đó cậu trả lời ra sao nhỉ? Hình như chỉ hừ nhẹ.

Nay nhớ tới ngày đó, chỉ còn lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Tựa đầu vào mộ bia, Hugh nghiêng đầu trông ra phương xa.

Con chim xẹt qua dòng sông Thames xanh thẳm, loài cây không biết tên đang đưa theo gió bên bờ sông, thỉnh thoảng có người đi đường, vui đùa ầm ĩ vài tiếng, hết thảy nhìn qua tốt đẹp như vậy.

Hugh quay đầu nhìn mộ bia, trong lòng nghĩ, nhìn cảnh sắc như vậy, mẹ, mẹ sẽ nghĩ gì đây?

Người đã mất thì làm sao biết được.

Hoàng hôn, ánh chiều tà như máu, Hugh đứng lên, vỗ vỗ quần, cầm lấy giỏ thức ăn trống, xoay người rời đi, không có nửa điểm lưu luyến.

Hogwarts. Hầm.

Snape lại một lần nữa dời tầm mắt khỏi chiếc xô pha nhỏ kia, ảo não thả bút lông chim trong tay xuống.

Cuối tuần này, đứa nhỏ kia vẫn chưa có tới.

Mấy tháng trước nó đã không nghe lời mình, buổi tối nào cũng tìm đủ loại lí do để nán lại, chưa bao giờ có ngoại lệ, mà ngày hôm qua và hôm nay, lại không thấy bóng dáng đâu.

Snape kinh ngạc khi bản thân lại vì điều này mà thấy tâm phiền ý loạn, lại một lần nữa sinh ra cảm giác nguy cơ.

Bọn họ quá gần gũi.

Khoảng cách như vậy đối với hắn mà nói là rất nguy hiểm, đối với đứa nhỏ kia cũng không an toàn.

Sang năm Potter chết tiệt, ngài cứu thế chủ sẽ đến Hogwarts, thằng nhóc kia nhất định cũng giống y chang thằng bố Gryffindor đáng giận, lỗ mãng, xúc động, chỉ biết nơi nơi chọc phiền toái, mà chính mình lại phải bảo hộ nó.

Dấu hiệu hắc ám không biến mất, bóng ma của Người kia vẫn bao phủ giới phù thủy. Mà lúc Người kia trở về, cũng là lúc bình tĩnh bị phá vỡ, hắn sẽ phải chạy giữa hai đầu đen trắng, làm một tên gián điệp tùy thời đều có thể đánh mất sinh mệnh.

Đứa nhỏ kia, không nên gần gũi với hắn nữa, nếu không.....

27. Chương 27: Nghỉ Hè

Gần đến kì thi cuối kỳ, không khí trong Hogwarts trở nên thật khẩn trương, khắp nơi đều có thể nhìn thấy các phù thủy nhỏ cầm sách giáo khoa, vung vẩy đũa phép, châu đầu ghé tai cùng nhau ôn tập, trong đó nhiều nhất là Gryffindor. Bọn nó phần lớn thời gian sau giờ học đều dùng cho thám hiểm và lượn đêm, trước khi thi nước đến chân mới nhảy.

Nhịp điệu cuộc sống của Hugh thì lại không bị cuộc thi quấy rầy, vẫn là tuần 2 4 6 đến hầm học phụ đạo với Snape. Tất nhiên là Snape đã từng bảo cậu nên tập trung vào cuộc thi nhưng Hugh tỏ vẻ không cần. Đối với Hugh ngày thường rất chăm chỉ và kiên trì, Snape đương nhiên là nhìn thấy hết, cho nên cũng chỉ nhắc nhở thể thôi, cũng không bắt ép Hugh không được tới hầm nữa.

Cuộc thi giảng co ba ngày, kết quả công bố khiến toàn bộ học trò và giáo sư Hogwarts phải nhìn Hugh với cặp mắt khác xưa. Thành tích có thể so với năm bảy đối với một phù thủy năm nhất xuất thân Muggle, hơn nữa ngay từ đầu cũng chỉ có thể học pháp thuật không tiếng động yêu cầu cao độ, điều này đã không thể dùng từ thông minh đơn giản để mà tán dương nữa.

Mà khiến Hugh ngoài dự kiến là, Snape thế nhưng lại cho cậu một điểm O, quả thực hiếm như sao Hoả đụng Trái Đất vậy. Cậu còn tưởng Snape sẽ vì lý do “Cho trò không quá kiêu ngạo“, cùng lắm chỉ cho điểm E hoặc A.

Cúp học viện năm nay hay là Slytherin giành được, Dumbledore vung đũa phép lên đổi hết trang trí trong đại sảnh đường thành màu xanh bạc, nhóm rắn nhỏ tao nhã ngạo mạn Slytherin cũng hiếm khi vút bỏ sự rụt rè quý tộc ngày thường mà vỗ tay ăn mừng, trên mặt còn mang theo nụ cười hưng phấn.

Hugh nhìn về Snape đang ngồi trên bàn giáo sư, bên môi y vẫn là nụ cười giả nhưng cũng mang theo vài phần vui vẻ chân thật. Nhìn Snape như vậy, Hugh nhìn không được cong khóe môi.

Đi lên tàu Hogwarts tốc hành, đôi song sinh Weasley cùng Lee Jordan lại sán vào cùng chung một toa xe với Hugh, còn không biết ngại hưởng dụng bánh trái do Hugh tự mình làm, vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Hugh theo chân bọn họ hàn huyên vài câu liền vùi đầu vào quyển ‘Ma chú thế kỷ mười tám’, mặc kệ ba tên nhóc lớn xác vui đùa ầm ĩ.

Vài tiếng sau, xe vào trạm, nhóm phù thủy nhỏ chen chúc nhau xuống xe, nô nức đi về phía người nhà, ôm hôn nhau, sau đó vừa nói kể chuyện líu ríu vừa cùng nhau rời khỏi ga.

Đôi song sinh cùng Percy Weasley, Charles Weasley [Sâu: Charles Weasley năm nay tốt nghiệp, anh được 12 điểm O]. Đến đón bọn họ có Arthur Weasley cùng Molly Weasley, hai tên sinh đôi giới thiệu Hugh cho cha mẹ mình.

Hiển nhiên Molly Weasley trước đó đã biết tình huống của Hugh, tình mẹ bao la nổi lên, đi qua cho Hugh một cái ôm thật chặt, Hugh rất không quen giấy dựa muốn ra, miễn cưỡng tươi cười với bọn họ.

Một nhà Weasley mời Hugh nghỉ hè qua làm khách, Hugh tỏ vẻ nếu mình rảnh sẽ nhất định đến thăm hỏi, nhưng không cam đoan nhất định sẽ đi, đôi song sinh thoát nhìn thất vọng cực kì.

Hugh bắt xe trở về đường Sông Thames, căn nhà hai tầng màu trắng rất bắt mắt. Cậu mất nửa ngày mới dọn dẹp sửa sang lại căn nhà, đi ra ngoài mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn và nhu yếu phẩm.

Tháng sáu mặt trời nắng cực kì chói chang (Miêu: mùa hè nước Anh thường từ 9-180C, cực đoan lắm là 300C, k biết chói chang ra sao nữa =.=), không thể đếm một cái bùa làm mát lên người nên Hugh mệt đến đầu đầy mồ hôi, tóc dính mồ hôi ướt xuống hai bên má, khó chịu cực.

Thật vất vả mới sắp xếp xong mọi thứ, Hugh khẩn cấp trèo lên lầu tắm, sau đó bật quạt, dưới luồng gió mát vù vù mà ngủ mất.

Nghỉ ngơi hai ngày, Hugh bắt đầu kế hoạch kiếm tiền ngày hè. Tuy đã kiếm được không ít từ cửa hàng Trung Hoa ngày trước, nhưng miệng ăn núi lở, cậu cần tìm cách đảm bảo cuộc sống, hơn nữa trong điều kiện cho phép thì Hugh rất là chú ý đến chất lượng cuộc sống của mình.

Sở trường của cậu cũng chỉ là làm cơm, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể đi làm ở nhà hàng, như vậy đương nhiên phải đến chỗ quen rồi.

Hugh qua nhà hàng Trung Hoa trước kia, nhà hàng này đã phát triển rất lớn, mở thêm vài chi nhánh, tuy rằng đồ ăn không ngon được như đồ Hugh làm nhưng cũng không kém nhiều vì đầu bếp phần lớn đều được Hugh chỉ đạo.

Người đàn ông Trung Quốc béo, hoà ái, dễ gần hồi trước nghe Hugh nói ý đồ mình đến thì cười híp cả mắt, liên thanh nói hoan nghênh hoan nghênh.

Tuy chỉ là làm thêm đợt hè nhưng đối với Hugh lại là cái cây hái ra tiền, ông chủ trả lương cao, hơn nữa thời gian tự do, chỉ cần mỗi ngày cung cấp mười hai món là được.

Nhờ ông chủ giúp đỡ nên Hugh không phải mệt nhọc đi kiếm tiền mà xao nhãng việc học, tuy rằng không thể sử dụng pháp thuật nhưng Hugh đọc rất nhiều sách, đối với pháp thuật không tiếng động và pháp thuật cao cấp hiểu biết càng nhiều.

Một ngày giữa tháng bảy, sau khi hoàn thành 12 món ăn ở nhà hàng, đang định rời đi thì bị một gia đình mới vào nhà hàng hấp dẫn lực chú ý.

Thoạt nhìn là một nhà bốn người, nhưng tổ hợp rất kỳ quái. Ông bố béo ục ịch, cổ bị đóng ngấn mỡ che khuất, sắc mặt đỏ hồng, trên mặt có hai bên ria mép, nhìn qua rất buồn cười. Bà mẹ thì vừa cao vừa gầy, cổ rất dài, làm cho Hugh liên tưởng đến con hươu cao cổ. Đi theo bọn họ là một thằng nhóc béo y xì ông bố, vừa nhìn đã biết là được nuông chiều từ bé, mà một đứa khác thì vừa gầy vừa nhỏ, làm cho người ta hoài nghi không biết nó đã từng được ăn no bao giờ hay chưa.

Ừm —

Hugh đột nhiên nheo mắt, lặng lẽ đánh giá đứa bé nhỏ gầy kia, tóc lộn xộn y như cái tổ chim, đeo một cái kính đen xấu xí, đôi mắt đằng sau cặp kính lại là màu xanh lục bảo rất đẹp, giống như phi thủy tốt nhất, nhìn qua khá thanh tú, mặc một bộ quần áo quá dài rộng, tay áo ống quần đều phải xắn lên, nhát gan leo đèo theo sau ba người kia.

Nhìn qua nhìn lại mấy lần, trong đầu hiện ra một suy đoán táo bạo. Còn chưa chờ cậu tự hỏi thì đã nghe thấy người đàn ông béo găm nhẹ với đứa bé nhỏ gầy, “Harry, biết điều lên, biến mau, không cho phép mày đi theo làm bọn tao mất mặt, ra cửa chờ! Nếu dám ở trước mặt người, biểu hiện ra mày, mày là cái đồ... chết tiệt thì bữa tối nay mày đừng mong có gì ăn!”

Quả nhiên! Tai Hugh thính lắm, nghe rõ mồn một.

Một nhà Dursley ba người cùng đứa nhỏ đáng thương chịu ngược đãi, cậu bé cứu thế của giới phù thủy, Harry Potter.

Hugh thấy Harry sợ hãi rụt rè gật đầu, xoay người đi ra khỏi cửa, cậu nghĩ một lúc rồi theo sau. Bước ra khỏi cửa, Hugh nhìn thấy Harry ngồi xổm cách cửa vài bước chéo về bên trái, bàn tay nhỏ bé đặt ở bụng, trong lòng hiểu có lẽ nó đói rồi.

Lương tâm tự nhủ mình không phải một người dễ đồng tình, nhưng nhìn đến Harry Potter dạng này, cho dù cậu biết đứa nhỏ đáng thương hiện nay không lâu sau sẽ biến thành cứu thế chủ vĩ đại của giới phù thủy, người người sùng bái, hơn nữa cậu cũng không thích sự tử Gryffindor lỗ mãng, cậu lại không thể không để ý đến.

Hugh ở trong lòng thầm phỉ nhổ chút lương tâm tự nhiên xuất hiện của mình, đi qua, ngồi xổm xuống trước mặt Harry.

Đứa nhỏ gầy yếu như bị giật mình, trừng đôi mắt xanh ngọc nhìn cậu.

Hôm nay là sinh nhật Dudley, nhưng Vernon cùng dì Petunia muốn dẫn Dudley đi ra ngoài chơi. Bọn họ thực không muốn mang theo Harry ra ngoài, nhưng lại sợ để con quái vật nhỏ này ở nhà thì nhà họ sẽ bị huỷ mất, đành phải miễn cưỡng đem nó theo.

Bọn họ đi công viên trò chơi cùng vườn bách thú, Harry phát hiện mình lại có thể nói chuyện với rắn, nó để con rắn chạy mất, bởi vì rắn nói nó muốn tự do. Một màn này bị Dudley phát hiện nên đã mách lẻo với nhưng Vernon và dì Petunia, bọn họ cực kì tức giận, đi ra khỏi vườn thú, dọc đường đi sắc mặt đều cực kì khó coi. Harry biết về nhà mình sẽ phải nghênh đón một hồi trừng phạt nghiêm khắc.

Tiếp theo bọn họ đi vào một nhà trang hoàng rất đặc biệt, cũng rất dễ nhìn, nhưng Vernon không cho nó vào cửa cùng họ ăn cơm, sợ nó làm mất mặt bọn họ.

Harry ngoan ngoãn ngồi chờ trước cửa, từ trong quán có rất nhiều mùi đồ ăn thơm nức bay ra, cả ngày nó chỉ có một cây kem vào bụng, [Sâu: kem ly là ở công viên trò chơi khi Dudley muốn mua, dì Petunia sợ người ta nói đi ấy bắt công nên cũng mua cho Harry một cái, đây là món ngon nhất mà nó đã từng ăn!] bụng kêu ọt ọt, co rút rất khó chịu.

Sau đó trước mắt tối đen, có người đi đến trước mặt nó, ngồi xuống. Harry hơi bị dọa, đầu đang cúi ngẩng lên.

Nó ngây dại.

Sao lại có người xinh đẹp như thế chứ? Harry không khỏi liên tưởng đến thiên sứ mà cha sứ trong nhà thờ nhắc đến, xinh đẹp lại thánh khiết.

Thiên sứ mỉm cười với nó, Harry không không chế được mà đỏ mặt. Nó hơi bối rối, theo bản năng mà hai tay xoắn vặn lại với nhau.

Đối với Harry mặt đỏ, Hugh thực tự nhiên nghĩ là do tiết trời quá nóng, nghĩ ngợi, lấy giấy bút viết: “Trời nóng như vậy, em theo anh vào nhà hàng tránh nóng nhé.”

Harry còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận vì sao Thiên sứ lại không trực tiếp nói với nó mà muốn dùng chữ viết, nhìn đến những lời này vội vàng lắc đầu, “Không, không được, nhưng Vernon muốn em chờ ở đây.”

Hugh cố duy trì nụ cười trước sau như một, thời tiết oi bức khiến tâm tình cậu hơi táo bạo, “Anh sẽ giải thích với bọn họ, không phải sợ.” Harry vẫn hơi do dự, nhưng nhìn đến nụ cười ôn nhu của Hugh lại dại ra, ngốc nghếch đứng lên, đi theo cậu vào nhà hàng từ cửa sau.

Ông chủ mới từ ngoài sảnh đi vào nhìn thấy Hugh đi từ đằng sau vào, cười chào đón, “Hugh, hiếm lắm mới có dịp cậu làm xong 12 món ăn mà vẫn còn trở lại quán.” Ông chú ý tới Harry đi sau Hugh, hỏi: “Đứa nhỏ này là ai? Trời ạ, thoát nhìn nó thật không xong.”

Hugh lắc đầu với ông ta, sau đó vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Harry, ý bảo nó đi theo mình.

Hugh đưa cậu nhóc vào phòng bếp, để nó ngồi lên ghế, sau đó viết: “Chào em, anh là bếp trưởng nơi này, Hugh White, em tên gì?”

Bếp trưởng?

Harry hơi giật mình. Thiên sứ xinh đẹp, trông chỉ lớn hơn nó một chút này lại là bếp trưởng nhà hàng sao?

Hugh nhìn cậu nhóc, thần sắc ôn hòa. Harry phục hồi tinh thần, mặt hơi đỏ, thưa dạ mà trả lời: “Anh, chào anh ạ, tên em là Harry Potter.”

Trong mắt Hugh mang theo chút thương tiếc, đứa nhỏ này vốn nên sống trong hạnh phúc, có ba mẹ yêu thương, và cuộc sống giống như một hoàng tử nhỏ chân chính, nhưng hiện tại nó lại bởi vì nhiều năm ngược đãi và nhục mạ mà trở nên thật cẩn thận như thế, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Hugh đã xem Harry Potter trong nguyên tác. Harry Potter nhà Gryffindor, lỗ mãng, xúc động, lòng hiếu kỳ quá nặng, hơn nữa còn không có chủ kiến, gặp chuyện liền nóng đầu xông lên, chọc tai hoạ đầy người.

Nhưng Harry trước mắt này lại là một đứa nhỏ giãy dụa lớn lên trong đánh chửi, có chút nhát gan, nhưng vẫn lương thiện hơn nữa cũng là một đứa nhỏ đáng yêu.

Hugh nhin không được lấy tay sờ đầu cậu nhóc, Harry hơi cứng người, từ lúc nó biết nhớ tới giờ còn chưa có ai làm ra động tác vô cùng thân thiết như vậy đối với nó.

Hugh thu tay lại, cúi đầu viết: “Em có thể gọi anh là Hugh, nếu em đồng ý.”

Harry liên tục gật gật, Thiên Sứ cho phép mình kêu tên thánh của anh ấy, Harry kích động vì được yêu thích nên đỏ mặt. Mà mặt nó trắng quá, lúc đỏ mặt rất dễ thấy.

Hugh nhìn thấy thú vị, nở nụ cười một chút, lại viết: “Nếu có vinh hạnh này, anh có thể gọi em là Harry không?” Harry lúc này liềm mạng gật đầu, lại thấy Hugh viết: “Harry, như em thấy đấy, anh không thể nói chuyện, em bằng lòng làm bạn với anh chứ?”

Harry đầu tiên là ngạc nhiên trợn mắt, sau đó đôi mắt giống như phi thủy toát ra vẻ bi thương, “Em đương nhiên là đồng ý, Hu...Hugh, em rất, rất vui lòng,” Harry lấy tay xoa xoa khóe mắt, “Em, em chưa từng có bạn, người chung quanh đều cảm thấy em là quái vật, không chịu chơi với em.”

Hugh cau mày, dưới cái nhìn chăm chú lại sợ hãi của Harry viết: “Em không phải quái vật.”

Một câu trần thuật bình thường nhưng Harry nhìn thấy cậu hơi nhú mày và cong khoé môi, nhìn ra 1 loại cảm giác kiên định, Harry không tự chủ được gật đầu.

Hugh lại cười, viết: “Em đã đói bụng rồi phải không?” Harry co quắp mà “Dạ” một tiếng, bụng phối hợp kêu ầm ĩ, nhất thời khiến nó đỏ bừng cả mặt.

Hugh ở trên vở viết “wait”, sau đó đi đến bên bếp, xắn ống tay áo lên, bắt đầu bận rộn. Ở phòng bếp này, các đầu bếp khác đã tự động để ra một chỗ cho cậu, trong lòng mọi người thì Hugh không phải một đứa trẻ bình thường mà là một bếp trưởng xứng đáng được họ tôn trọng.

Nửa giờ sau, Hugh làm tốt ba món mặn một món canh, trong nồi cơm còn sẵn cơm, đem đến trước mặt Harry, làm một động tác ý là ‘ăn đi’ với nó.

Harry do dự một chút, chung quy vẫn bị mùi thức ăn ngon mê hoặc, đang chuẩn bị ăn lại bị ai phát hiện mình không biết ăn thế nào.

Hai cái que gỗ đen tuyền kia thật khó cầm, vất vả lắm mới kẹp được đồ ăn, còn chưa đưa vào miệng thì thức ăn đã rơi mất, mần mò nửa ngày vẫn chưa ăn được miếng nào.

Hugh âm thầm ảo não mình nghĩ không chu toàn, đổi cho cậu bé đĩa ăn và thìa [Sâu: nhà hàng lo là phần lớn người ngoại quốc không biết dùng thìa nên hầu hết đều bày dụng cụ cơm Tây, thìa chỉ để trang trí mà thôi], Harry ăn như lang như hổ, chưa đến 10’ đã ăn xong mọi thứ trong bát, tốc độ kia khiến Hugh có chút trợn mắt há hốc mồm.

Khi Harry buông cái bát rỗng thì Hugh đã khôi phục lại khỏi sự ngạc nhiên, không làm cho Harry bởi vì chính mình ăn cơm tốc độ mà mặt đỏ.

Lo lắng đến một nhà Dursley, Hugh đi theo Harry quay lại chỗ cửa nhà hàng, cũng may một nhà Dursley còn đang ăn đồ tráng miệng, không phát hiện Harry không thấy đâu.

Khi tách ra Harry có vẻ lưu luyến không rời, cứ hỏi mãi khi nào mới có thể gặp lại Hugh, Hugh cười thần bí, viết: “Rất nhanh thôi.”

28. Chương 28: Bạn Bè

Sau đó thì kì nghỉ hè cũng giống như trước, bình thản lặng lẽ. Không lâu sau thì Hogwarts gửi tới danh sách đồ dùng sách vở năm hai, Hugh đoán chắc ngày Harry được Hagrid dẫn đến Hẻm Xéo mua đồ nên vào ngày đó cũng xuất phát.

Đây là lần đầu tiên Hugh tự mình đi vào Hẻm xéo, năm trước theo Snape đến căn bản không kịp xem cái gì, lần này cậu định chủ yếu là thăm thú con đường phồn hoa này của giới phù thủy.

Hugh trước qua Gringotts đổi một ít Galleon, sau đó đến tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn mua sách học kì sau.

Hugh lo lắng mùa đông rét lạnh, quyết định qua Tiệm áo chùng cho mọi dịp của phu nhân Malkin, định làm hai bộ áo choàng cộng thêm mấy bộ áo chùng thường ngày nữa.

Lúc bước vào tiệm, ánh mắt của Hugh đã nhìn đến đứa nhỏ ngồi trên ghế cao. Mái tóc màu bạch kim ngắn được chải chuốt tỉ mỉ, khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết vẫn đậm chất non nớt, cái cằm khê nhếch hiện ra vẻ cao ngạo của quý tộc, hai hàng lông mày bởi vì cái thước đo háo sắc đang không ngừng quấy rối trên người mà nhăn nhúm.

Draco Malfoy, một thằng nhóc quý tộc đáng ghét lại chết tiệt rất đáng yêu. Hugh cảm thấy tay mình hơi bị ngứa, cực kì muốn xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính non nớt của quý tộc nhónày.

A, được rồi, kỳ thật Hugh có một nhược điểm rất dọa người, đối với mọi thứ đáng yêu cậu đều không có lực miễn dịch.

Dra chú ý tới Hugh, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, có chút hưng phấn, lại vẫn áp chế được, cố ý dùng giọng điệu quý tộc chậm rãi nói: “Xin chào, cậu là học sinh mới của Hogwarts sao?”

Hugh chỉnh lý lại giấy bút, lại nghe phu nhân Malkin vui sướng hô lên: “Hugh, ôi, đã lâu không thấy, ta vẫn rất nhớ cháu.” phu nhân Malkin đi tới ôm cậu một chút, “Nào, vào trong quán xem mấy kiểu dáng mới đi, xem có thích không.”

Hugh mỉm cười, chỉ chỉ Draco Malfoy trên mặt đang lộ vẻ không vui. Phu nhân Makin hiểu, cười tủm tỉm nói: “Được rồi, hai đứa tán gẫu, ta đi lấy vải.”

Chờ phu nhân Malkin rời đi rồi, Hugh gật đầu cười với Draco Malfoy, lấy ra sổ và bút máy cậu quen dùng để “nói chuyện”, viết: “Xin chào, tôi là Hugh White, năm nay sắp trở thành học sinh năm hai của Hogwarts. Tôi nghĩ tôi đã gặp phụ thân của cậu, cậu biết đấy, trong ‘Lịch sử quý tộc giới phù thủy có nhắc tới, dấu hiệu nhận biết của gia tộc Malfoy cao quý chính là mái tóc bạch kim.’”

Draco nhìn quyển sổ cậu đưa qua, có chút kinh ngạc, nhưng cậu ta không biểu hiện quá rõ ràng, vẫn dùng cái giọng điệu khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Ồ, xin chào, tôi là Draco Malfoy. Tôi biết anh, phụ thân đã đề cập qua một lần, người dẫn đường của anh là giáo sư Snape.” Cậu ta cũng không ngờ lại có thể đây gặp được một phù thủy cầm bầm sinh duy nhất trong lịch sử phù thủy. [Sâu: trước kia cũng không phải là không có phù thủy cầm điếc, nhưng đều do các loại tổn thương vĩnh cửu do pháp thuật gây ra, không tính là bầm sinh mà trị không được].

Hugh gật đầu, cười khê, Draco vốn vì biết Hugh là cái loại Máu bùn lại còn bị cầm mà khinh bỉ, khinh thường lập tức bay cao v*t đến tận chín tầng mây, nhưng vì nụ cười của Hugh quá mức sạch sẽ thuần túy, không ai có thể chân chính chán ghét cậu.

Draco dù sao vẫn còn là một phù thủy nhỏ mới 11t, chưa thật sự học được điều bộ quý tộc, một thoáng liền nhin không được hỏi: “Anh thật sự không thể nói chuyện sao?” Cậu ta tận lực muốn làm cho giọng điệu mình không lộ liễu quá, nhưng hiển nhiên là không thành công.

Hugh không để ý, mỉm cười gật đầu. Cậu là người câm, chuyện này cậu lúc nào cũng rõ ràng, nhưng chưa bao giờ vì thế mà cảm thấy tự ti hoặc là hổ thẹn.

Lúc này một thằng nhóc có mái đầu rối, thần sắc khấn trương đi vào quán, Hugh cười cười ra vẻ thâm ý, Draco ngồi trên ghế không hiểu gì.

Đột nhiên thằng nhỏ trừng lớn mắt, vui sướng kêu lên: “Hugh!”

Hugh cười gật đầu, sờ sờ đầu Harry vừa nhảy đến trước mặt mình, tóc Harry tuy loạn nhưng rất mềm, sờ vào không tồi.

Harry còn đang trong trạng thái giật mình, một hồi lâu sau mới xoay người lại, hỏi: “Hugh, anh cũng là phù thủy?” Hugh gật đầu. Harry mở to hai mắt, lên án nói: “Anh nhìn thấy em mà chẳng kinh ngạc gì cả, có phải anh đã sớm biết em là phù thủy?”

Hugh không chút nào phủ nhận, Harry buồn bực chu miệng, ánh mắt ngọc lục bảo đông đầy uỷ khuất.

Hugh viết trên giấy: “Anh cảm giác được dao động ma lực trên người em, biết em cũng là phù thủy, chẳng quá lúc ấy thời gian cấp bách, anh nghĩ dù sao không lâu sau em cũng biết nên cũng không nhiều lời.”

Harry vốn cũng không phải giận dữ thật, cậu vừa giải thích liền cười như hoa.

Hugh chỉ Draco bị bỏ qua một bên, Harry lập tức xoay người, tâm tình tốt lắm cười nói: “Chào cậu, mình là Harry Potter.”

Harry Potter.

Lúc này Draco không cách nào che dấu kinh ngạc của mình, trừng lớn đôi mắt màu xám bạc, miệng hơi hơi mở ra, thoát nhìn càng đáng yêu. Hugh cảm giác ngứa tay cực kì.

“Cậu là Harry Potter?” Draco kinh dị hỏi lại, nhưng nó rất nhanh ý thức được mình không lễ phép, hai gò má tái nhợt phấp hồng, cầm nâng lên, làm ra biểu tình cao ngạo. Nhưng bởi vì cậu ta có thể là bạn của Hugh nên Harry cũng không giống nguyên tác bài xích phương thức ngạo mạn của quý tộc.

“Đúng vậy, có thể nói cho mình biết tên của cậu không?” Harry hỏi.

“Được rồi. Tôi gọi là Draco Malfoy.” Draco chậm rãi nói, dùng khoe mắt đánh giá Harry.

Harry nhìn Hugh, lại quay lại, chớp mắt hỏi: “Cậu là bạn của Hugh sao?”

Bạn bè? Bọn họ mới lần đầu tiên gặp mặt, thậm chí nói còn chưa nói được mấy câu, đương nhiên không phải. Phụ thân cũng sẽ không đồng ý cậu bé làm bạn với một Muggle bị câm.

Cậu ta đang muốn mở miệng, Hugh lại đột nhiên nháy mắt với cậu, gật đầu. Draco dừng một chút, miệng không tự giác mà phun ra một chữ, “Đúng.”

Hugh vừa lòng nở nụ cười, mặt Harry lại sáng lên, làm cho khuôn mặt vốn bị kính đen che mất bảy phần trở nên thật chói mắt.

Draco không khỏi đỏ mặt, mà Hugh lại vui vẻ vì hình ảnh hai động vật nhỏ đứng cùng nhau rất đáng yêu.

Hugh đứng bên cạnh, xem Draco cùng Harry bắt đầu khoái trá nói chuyện với nhau. Draco giới thiệu đủ thứ chuyện về giới phù thủy cho Harry, còn Harry thì mắt vẫn sáng lập lòe suốt.

Cái thước đo háo sắc kia rốt cuộc cũng bò xuống khỏi người Draco, phu nhân Malkin không biết từ lúc nào đi ra đã để nó lên người Hugh, Hugh cố nén xúc động muốn ném cho nó một cái Diffindo.

Draco có vài phần vui sướng khi người gặp họa, Harry lại hơi lo lắng, bởi vì Hugh thoát nhìn thực không thoải mái.

“Draco, Hugh thoát nhìn không tốt lắm, cái thước kia có vấn đề gì sao?” mới chỉ trong chốc lát, hai vật nhỏ đã phát triển đến độ gọi tên thánh của nhau.

Draco giải thích nói: “Harry, không cần lo lắng. Cái thước đo kia háo sắc cực kì thích quấy rầy người khác, lát nữa cậu cũng phải như vậy.”

Harry khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhúm lại.

Thật vất vả ba người đều đo xong, Hagrid ở ngoài cửa kêu, giọng bác thật to, Hugh cảm thấy cả cái quán quần áo cũng phát run lên theo.

“Harry, cháu xong chưa?”

Harry giờ mới nhớ ra Hagrid, vội vàng cao giọng kêu: “Sắp xong rồi ạ, Hagrid, bác chờ cháu một chút.”

Nó quay đầu nhìn Hugh cùng Draco, “Thực xin lỗi, em phải đi rồi, Hagrid đang gọi em. Draco, thật vui được biết cậu, chúng mình là bạn rồi đúng không?”

Draco nhếch miệng, gật đầu, “Đương nhiên. Tôi, Draco Malfoy thừa nhận cậu là bạn của tôi.”

Harry thoát nhìn vui vẻ lắm, nhào qua ôm lấy Draco, khiến cậu ta không phòng bị tí nữa thì ngã lăn ra. Thật vất vả mới đứng vững, Harry đã buông cậu ta ra, chuyển qua ôm Hugh, ánh mắt có chút hồng, “Thật sự là quá tốt, em có hai người bạn. Tạm biệt!”

Nó nói xong xoay người chạy ra ngoài, dừng lại trước mặt người khổng lồ lai kia, sau đó cùng bác rời đi.

Hugh buồn cười nhìn Draco vẫn ngóng theo Harry, viết lên sổ: “Khỏi nhìn nữa, người ta đi rồi.”

Draco nhìn quyển sổ trước mặt, đỏ mặt, không có khí thế gì mà trừng mắt.

Hugh cười đến là giảo hoạt, bỏ luôn cái nhìn chằm chằm của cậu ta.

“Dra, sao con vẫn còn ở đây? Narcissa đang ở tiệm đưa phép chờ con thật lâu.” Mái tóc dài màu bạch kim đập vào mắt, sau đó là khuôn mặt xinh đẹp cao ngạo của Lucius Malfoy.

“Phụ thân.” Draco đi qua, “Con xin lỗi, để người phải chờ lâu. Phụ thân, con muốn giới thiệu cậu bạn mới của con với người, Hugh White.”

Hugh ngửa đầu cười với Lucius.

Lucius híp đôi mắt phượng màu xám bạc, “À, cậu White, chúng ta từng gặp mặt một lần. Thật cao hứng được gặp lại cậu.”

Hugh lễ phép gật đầu.

“Tốt lắm, Dra, tạm biệt bạn con đi, chúng ta nên đi mua đĩa phép.” Lucius dời tầm mắt, lạnh lùng nói.

Draco chào tạm biệt Hugh, cùng phụ thân rời khỏi tiệm áo chùng.

“Draco, con thật sự quyết định cùng cậu White trở thành bạn bè, lấy thân phận của một Malfoy?” thanh âm của Lucius thực động lòng người, mang theo mỉa mai hoặc vô ý, nhất là khi nâng cao cuối câu hỏi lại càng khiến lòng người mơ màng.

“Đúng vậy, phụ thân.” Draco kiên định trả lời, “Phụ thân, vừa rồi con còn quen biết Harry Potter.”

Lucius dừng bước chân, nhếch mày, “Cậu bé cứu thế? Các con ở chung thấy ra sao?”

“Vô cùng vui vẻ. Phụ thân, con quyết định cùng Harry làm bạn bè.” Draco không chút nào lùi bước ngửa đầu nhìn phụ thân cao ngạo mà tao nhã của mình, tấm gương mà từ nhỏ cậu ta đã sùng bái.

Lucius vuốt ve gậy rần của mình, một lát sau mới trả lời, “Đương nhiên có thể, nếu đây là ý nguyện của con. Draco, con biết là ba sẽ luôn đứng bên cạnh con đúng không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Draco rất là nghiêm túc, “Con biết, phụ thân.”

“Đi thôi.” Lucius không nói thêm nữa, bước về phía trước, Draco đi theo phía sau, hai mỹ nhân một lớn một nhỏ khiến rất nhiều người chú ý.

Hugh cũng không có tiếp tục đợi ở quán áo chùng nữa mà đi dạo quanh Hẻm xéo, nhìn ngắm các khu nhà quanh đó.

Đột nhiên một thân ảnh cao lớn màu đen xuất hiện ở cách đó không xa, ánh mắt Hugh nhất thời sáng lên, ngay cả tươi cười cũng rạng rỡ hơn nhiều.

Ba bước thành hai bước, Hugh chạy về phía Snape, còn chưa tiến vào phạm vi năm bước hắn đã xoay người, đưa phép nắm trong tay, đôi mắt đen tràn đầy cảnh giới.

Hugh dừng lại, Snape nhìn thấy là cậu, rút đi cảnh giác, biến thành lạnh lùng, “Cậu White, chẳng lẽ toàn bộ nghĩ hè cậu chỉ học được việc đâm loạn khắp nơi giống bọn quỷ khổng lồ tứ chi phát triển thôi à?”

Hugh chu miệng, bao nhiêu ngày không gặp như thế mà vừa thấy mình đã phun nọc độc, thực thương tâm mà.

Snape đứng khoanh tay, từ trên cao nhìn xuống Hugh đang hơi bực mình, khóe miệng bị kéo lên một chút độ cong sung sướng.

Hugh cuối cùng vẫn lựa chọn xem nhẹ giọng điệu trào phúng của Snape, tiến lên vài bước, lấy tay túm lấy áo choàng của hắn, đôi mắt hổ phách to tròn ngập ngược tội nghiệp, Snape nhìn mà chẳng tức nổi.

“Well, cậu White, thu hồi ngay cái biểu tình này đi, có chuyện gì nói thẳng, ta không có thời gian phí phạm trên đường với cậu.”

Hugh biết hắn lại một lần nữa thỏa hiệp với mình, nở một nụ cười thật tươi, làm gì còn bộ dạng đáng thương nữa.

“Giáo sư Snape, em rất nhớ thầy.” Hugh viết, Snape nhìn chăm chăm vào quyển sổ thấy cậu viết ra những lời này, nơi mềm mại trong lòng ngực như bị kim đâm. Hugh tiếp tục viết: “Thầy nhìn qua có vẻ không tốt lắm, nghĩ hè nhất định lại không ăn không ngủ đi ngao chế độc được đúng không?”

Snape miễn cưỡng bản thân bỏ qua sự khác thường nảy lên trong ngực, lạnh như băng nói: “Ta nghĩ, cậu White, chuyện này cũng không liên quan gì đến cậu, chẳng nhẽ cậu thật sự thấy làm gia đình còn tốt hơn phù thủy?”

Hugh mím môi, bất mãn trừng mắt.

“Giáo sư Snape, xin thầy đừng có vụn vặt ý tứ của em có được không. Thầy biết rõ là em chỉ quan tâm thầy mà thôi.” Hugh phi thường trình trọng viết, đôi mắt to nhìn thẳng vào hắn.

Ngực Snape nhói mạnh, không khỏi lui về phía sau nửa bước, thần sắc không hiểu nhìn đứa nhỏ xinh đẹp lại quật cường trước mắt này.

Quan tâm không hề tạp chất như vậy, hắn nhất thời nghĩ không ra là mình cũng từng nhận được thứ như vậy rồi mất đi hay vốn chưa nhận được bao giờ.

Đôi mắt màu hổ phách sạch sẽ lại trong sáng như thế, kiên định mà nhìn hắn, Snape cảm giác trong lòng có thanh âm đang kêu gào: Rời khỏi cậu ta! Mau rời khỏi cậu ta!

Hắn lựa chọn phục tùng giọng nói kia, bỏ lại một câu: “Cậu White, nếu đầu óc cậu vẫn còn tí não thì nên quay trở về đi!” Sau đó vội vàng rời đi, Hugh thậm chí còn không kịp nói một câu tạm biệt.

29. Chương 29: Sân Ga

01.09, nhà ga Ngã tư Vua.

Trong lúc Hugh kéo theo rương hành lý nhẹ nhàng đứng chờ giữa sân ga 9 và 10 đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chú mục vào dung nhan của cậu, ngay cả người qua đường vội vàng cũng nhìn không được ghé mắt đôi ba lần.

Hugh giống như không thấy gì, yên lặng đứng ở nơi đó, thần sắc hờ hững, nếu không phải tay áo bị gió thổi qua nhẹ bay thì sẽ khiến người ra nghĩ lầm là một bức tượng sáp mất.

10h15’.

“Hugh!” đứa nhỏ còn chưa vỡ giọng thanh âm vẫn rất non nớt, mang theo ngạo khí cổ hữu, còn có vui mừng rất rõ ràng.

Hugh xoay người, đập vào mắt là hai mái đầu bạch kim, cậu dần rút đi vẻ mặt lạnh băng, khôi phục lại vẻ ôn hoà dễ gần.

Gia chủ Malfoy và người thừa kế của ông, còn có phu nhân Malfoy, một người phụ nữ cao quý mà xinh đẹp.

Hugh mỉm cười lễ phép với bọn họ, gật đầu thăm hỏi.

Lucius Malfoy hơi ngưỡng cái cằm duyên dáng, dùng khóe mắt nhìn cậu, cái bộ dạng quý tộc cao ngạo này thật khiến làm cho Hugh ngứa tay. Nhưng lần này không phải bởi vì đáng yêu muốn xoa bóp, mà là muốn đấm cho một phát.

“Cậu White, thật vui khi lại nhìn thấy cậu.” Lucius dùng giọng điệu muôn thuở của quý tộc chậm rãi nói, “Vị này là phu nhân của ta, Narcissa Malfoy.”

Narcissa vẫn dùng ánh mắt đánh giá để nhìn Hugh, điều này làm cho Hugh không quá thoải mái, nhưng cậu vẫn không mất lễ tiết mỉm cười với bà.

“Chào cậu, cậu White.” Narcissa nói xong, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng lại khiến người ta không thể bỏ qua quý khí của bà.

Draco đứng bên có chút lo lắng, thái độ của phụ thân mẫu thân thật sự không coi là tốt, từ nhỏ đã bị bắt học cách sát ngôn quan sắc, cậu ta cũng nhìn ra được tính cách Hugh không hề ôn hoà giống như biểu hiện bên ngoài, cậu ta không hy vọng mất đi người bạn này.

Hugh chú ý tới cậu ta hơi nhăn mi, không dấu vết nháy mắt mấy cái, ý bảo cậu ta an tâm chớ buồn phiền. Hugh tựa như có một loại sức mạnh có thể dễ dàng làm cho Draco bình tĩnh trở lại.

Lucius không bỏ sót một màn này, đôi mắt phượng màu xám bạc hiện lên một tia ý tứ hàm xúc khó hiểu.

Vợ chồng Malfoy lại dặn dò Draco vài câu, sau đó cáo biệt rời đi.

Draco đi lên trước vài bước, có chút quần bách nói với Hugh: “Hugh, thực xin lỗi, thái độ của phụ thân cùng mẫu thân tôi.....” quý tộc nhỏ bị kẹp giữa ba mẹ và bạn bè rất khó chịu. Cậu ta vẫn còn là một đứa nhỏ 11t, khát vọng có bạn bè là đương nhiên.

Hugh cười lắc đầu với cậu ta, lấy giấy bút từ trong túi tiền ra, viết: “Không sao, điều này thực bình thường. Draco, tôi có thể gọi cậu như vậy không?” Draco rất muốn bảo trì quý tộc tao nhã, nhưng tần suất cậu ta gật đầu lại nhanh hơn bình thường không ít. Hugh cười nhẹ, tiếp tục viết: “Tôi rất hiểu, quý tộc giới phù thủy đối với phù thủy Muggle và phù thủy máu lai luôn mang theo thành kiến, việc này cũng không trách cậu.”

Draco cẩn thận nhìn sắc mặt cậu, xác định cậu thật sự không hề để ý mới khôi phục lại bộ dáng quý tộc cao ngạo, khiến Hugh không nhận được lại ngựa tay.

“Như vậy, Hugh, anh có thể nói cho tôi biết nơi này có cái gì hấp dẫn anh, khiến anh không lên tàu tốc hành Hogwarts trước, mà lại ở nơi này để bọn dơ bẩn... Khụ! Muggle xem xét?” Lo lắng Hugh xuất thân từ Muggle, Draco cứng nhắc sửa miệng.

Hugh lại không hề để ý, quay qua trả lời vấn đề của Draco, “Tôi đang đợi Harry. Hai ngày trước bọn tôi đã viết thư, ước định ở chỗ này chờ đối phương.”

Kỳ thật này ước định là Hugh đề xuất, cậu cũng không hy vọng tình hữu nghị mà Harry cùng Draco vừa thành lập lên lại bị Ron Weasley nói hai ba câu phá hủy. Harry hiện tại rất dễ dàng bị ảnh hưởng, tin chắc là Hagrid đã giáo huấn cho Harry rằng Gryffindor đều là những đứa trẻ ngoan, Slytherin không tốt, Dumbledore vĩ đại ra làm sao, nếu lại còn có Ron quá mức nhiệt tình, người bạn cùng tuổi sùng bái Dumbledore châm ngòi vài câu, lại thêm Draco phát huy cái tính không được tự nhiên của mình, phỏng tình hữu nghị cậu thật vất vả dựng lên cho bọn nhỏ liền xong đời.

Draco xem xong lời Hugh, mắt sáng rực lên, nói: “Vì tránh cho anh quá cô đơn, tôi chờ cùng anh vậy.”

Hugh nhìn mà buồn cười, rõ ràng là bản thân muốn sớm nhìn thấy Harry, lại còn cố tình làm ra vẻ “Tôi chỉ là tốt bụng đứng cùng anh mà thôi”, thật sự là không được tự nhiên đến đáng yêu mà.

Hugh rất cục nịnh không được tiểu ác ma trong đầu quấy phá, lấy tay nhéo hai má còn mang theo vẻ trẻ con phì phì của Draco. Draco giống như mèo con bị dẫm phải đuôi, lui về phía sau hai bước, mặt đỏ lên hỏi: “Hugh, anh làm cái gì?!”

Hugh cười tủm tỉm, viết: “Mặt Draco nhéo vui lắm.” Cậu viết như thật, giọng điệu cứ như viết luận văn nghiêm túc vậy.

Draco khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại bị nhéo đỏ, nhưng càng nhiều là tức giận và xấu hổ, “Anh!”

Hugh đột nhiên vỗ vỗ bờ vai cậu ta, sau đó chỉ ra phía sau. Draco quay đầu, chỉ thấy hình như là một nhà ba người đang đi về bên này, mà Harry kéo rương hành lý, chậm chạp đi ở phía sau.

Chờ gần chút, còn có thể thấy ba người phía trước miệng khépkhép mở mở, thay phiên nói gì đó với Harry, Harry thoạt nhìn rất sợ hãi.

Hugh cùng Draco nhất trí nhắm mi lại.

“Tốt lắm, đến rồi, thẳng ranh. Sân ga 9— sân ga 10. Sân ga của mày hẳn là đâu đó giữa hai cái này đi, có vẻ như còn chưa xây xong ấy nhỉ.”

Bọn họ nghe thấy người đàn ông to lớn mập mạp kia cười đến nham hiểm, Harry có chút kích động mà nhìn xung quanh, ý đồ tìm ra sân ga 9 ¾ mà Hagrid nói, sau đó nó thấy được hai người bạn của mình.

“Hugh! Draco!” Harry bắt chặp cả nhà Dursley sắc mặt khó coi, nhanh chân chạy về phía bạn mình.

Hugh mỉm cười, hai tay Draco miễn cưỡng chống đỡ bả vai Harry không phanh lại kịp, cau mày lẩm bẩm một câu: “Ồ, hành vi chết tiệt của Gryffindor!”

Harry ổn định thân mình, lộ ra một nụ cười tươi như ánh mặt trời, “Em rất nhớ mọi người đó! Draco, cậu không viết thư cho mình, chỉ có Hugh là tốt nhất!”

Draco ho khan hai tiếng, không có mặt mũi nào nói là mình bận chếp năm mươi lần gia quy nhà Malfoy. Tuy rằng Lucius cho cậu ta làm bạn với Hugh và Harry, nhưng vì để cho cậu ta nhớ kỹ trách nhiệm của mình, ông bắt chếp năm mươi lần gia quy, còn không được dùng phép thuật, tay cậu cũng sắp đứt lìa, đêm qua vừa mới chếp xong, làm gì có thời gian viết thư cho Harry.

Đằng sau, Vernon Dursley vứt hành lý của Harry qua đây, tốt bụng đột biến mà nói, “Thằng ranh, chúc mày một học kì may mắn.” Sau lưng gã, Dudley nhe răng trợn mắt mà nở nụ cười tràn ngập ác ý.

Cả nhà Dursley rời khỏi nhà ga, Draco cau mày hỏi: “Harry, đó là người nhà của cậu sao? Bọn họ thoát nhìn có vẻ...” Cậu ta cố chọn 1 từ có vẻ trung tính, “Không quá thích cậu.”

Harry như là nghĩ đến chuyện gì không thoải mái, hơi co rúm lại, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Không có gì, không cần để ý đến bọn họ.” Nó rất nhanh chóng chuyển đề tài, “Đúng rồi, sân ga 9 ¾ ở đâu thế? Mình tìm khắp mà không thấy.”

Draco dùng một ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn nó, nhưng không có truy hỏi. Làm một Slytherin vĩ đại [Sâu: sắp sửa], cậu ta tôn trọng riêng tư của bạn bè.

Hugh chỉ vỗ vai Harry, sau đó chỉ vào cây cột sừng sững giữa hai cổng soát vé số 9 và 10.

Draco giải thích: “Chỉ cần đi thẳng vào cây cột kia là được.”

“Đi thẳng vào?” Harry kinh ngạc trừng mắt nhìn cây cột trông có vẻ rất chắc chắn kia, tưởng tượng cái đầu mình mà đập vô sẽ nổi bao nhiêu u trên trán, run run.

Hugh cười cười, không giải thích nhiều, cầm theo hành lý đi về phía cây cột, cuối cùng chạy vào bước, dưới cái nhìn chăm chú vô cùng bất ngờ của Harry mà đi vào cây cột, không có bóng dáng.

Draco vỗ vỗ vai nó, “Harry, cậu đi vào trước.” Harry nhìn nó, lại nhìn cây cột kia, nuốt nước miếng, xách hành lý tiến lên.

Nó chỉ cảm thấy thân thể giống bị cái gì đè ép, sau đó mở mắt ra, liền thấy một cái xe lửa hơi nước màu đỏ rực, trên thân xe viết: Tàu tốc hành Hogwarts, 11 thì. Harry nhìn lại, chỗ vốn là nơi kiểm phiếu đã biến thành thanh chắn đường ray viết, sân ga 9 ¾.

Hugh đứng ở cách đó không xa mỉm cười với nó, Harry đang muốn đi qua đó, trên lưng bị người đụng phải, quay đầu, gặp Draco ôm trán, cau mày, “Harry, sao cậu lại đứng ở đây?”

Harry xin lỗi cười cười, cùng Draco đi qua phía Hugh, ba người cùng lên tàu tốc hành Hogwarts.

30. Chương 30: Xe Lửa

Lên xe, Hugh cùng Harry vào một khoang ghế hẻo lánh, Draco chào bọn họ, nói là qua khoang ghế nhà Malfoy rồi mới đến tìm bọn họ.

Harry nhìn bóng dáng Draco rời đi, quay đầu nhìn Hugh, muốn nói lại thôi.

Hugh trong lòng hiểu rõ, cầm giấy bút viết: “Harry, có phải Hagrid đã nói gì với em không?” Harry có chút kinh ngạc vì cậu sâu sắc, ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ. Bác ấy nói ba mẹ em bị Chúa tể hắc ám giết chết, ở Hẻm xéo khi Hagrid thấy em nói chuyện phiếm với Draco, bác ấy khuyên em không nên đến gần Draco, nói nhà bọn họ đều là tuý tùng trung thành của Chúa tể hắc ám, là Thực Tử Đồ – Thực Tử đồ tà ác.”

Hugh lắc đầu, viết: “Harry, em cho là Draco tà ác sao?” Harry vội vàng lắc đầu, “Đương nhiên không! Tuy rằng Draco luôn lấy cảm nhìn người, nhưng em biết cậu ta thật tình muốn làm bạn với em.” Ở hoàn cảnh nhà Dursley, Harry đã sớm có thể nhận biết được cảm xúc cơ bản của đối phương.

“Như vậy thì không cần dễ dàng hoài nghi bạn của mình, Harry, người khác nói cũng không nhất định là đúng. Em phải biết rằng, cho dù em nhìn thấy tận mắt cũng có thể là sai.” Hugh viết, nét chữ thiếu đi vẻ phiêu dật bình thường mà thêm vài phần trịnh trọng, “Anh hy vọng em có thể biết cách tự hỏi bản thân, mà không phải bảo sao hay vậy.”

Harry nhìn những con chữ sâu sắc này, tuy vẫn cái hiểu cái không nhưng trong lòng đã bồn chồn ghi nhớ mình phải tự hỏi lại ý nghĩa của chúng.

Thấy Harry có chút hiểu lại có vẻ hoang mang, Hugh cười cười. Chỉ điểm thế thôi, Harry là một đứa trẻ thông minh, tin rằng không lâu thì nó sẽ hiểu.

Chuyển đề tài: “Harry, anh nghĩ em ở nhà đi còn chưa xem qua sách giáo khoa phải không?” Harry gật đầu, “Dạ, đi Pentunia khoá lại hết rồi, sáng nay em mới lấy được.”

Sắc mặt Hugh trở nên đứng đắn, “Thế còn không lấy ra mà chuẩn bị bài đi?” Harry hé ra khuôn mặt nhăn nhó, nói: “Hugh, không cần nghiêm trọng vậy chứ?”

“Harry, là một học sinh, điều em nên làm là học tập. Anh nghĩ em đã biết, tất cả mọi người coi em là Cứu thế chủ, tuy rằng anh thấy việc cả thế giới phù thủy đem hy vọng ký thác trên người một đứa nhỏ như em thật buồn cười, nhưng từng cử động của em đều được người ta xem ở trong mắt, chẳng lẽ em muốn để người ta nhạo báng Cứu thế chủ thành tích kém sao?” Hugh viết xong một câu thật dài, cảm thấy tay hơi mỏi.

“Em, em biết rồi.” Harry bị Hugh thao thao bất tuyệt dọa, vội vàng lấy sách giáo khoa được Hagrid thu nhỏ lại trong rương hành lí ra. Harry có chút buồn rầu mà nhìn quyển sách bé như cái hộp diêm, “Hugh, phải làm sao bây giờ?”

Hugh lấy ra đĩa phép vung lên, một thần chú phóng to, sách giáo khoa khôi phục lại kích cỡ ban đầu. Harry hoàn toàn bị chiêu thức ấy làm cho ngơ ngẩn, đôi mắt sùng bái lập loè nhìn Hugh.

Hugh hơi buồn cười, an ủi viết: “Cái này không là gì, rất nhanh em cũng học được.” Đúng thật, Harry làm cứu thế chủ tiềm lực rất cao, hơn nữa không giống cậu ngay từ đầu chỉ có thể học thần chú không tiếng động, thần chú phóng to này chỉ cần chăm chỉ, tuyệt đối thành thạo.

Harry mở quyển sách gần nhất ra, vừa vặn chính là quyển ‘Thần chú tiêu chuẩn, sơ cấp’, vừa đọc thì đám pháp thuật thần kì trong đó rất nhanh đã khiến nó chuyển chủ.

Không quá bao lâu, một thằng nhỏ tóc đỏ, trên mặt toàn tàn nhang đi đến, “Xin hỏi, nơi này có người không?” Nó chỉ vào chỗ bên cạnh Harry hỏi. Harry lắc đầu, “Không có.” Thằng bé kia ngồi xuống đó.

Đôi song sinh nhà Weasley thò đầu vào, đang muốn nói cái gì, đột nhiên ánh mắt nhất tề sáng ngời, “Hugh!”

“Ôi, Hugh, em thực làm bọn anh đau đớn.” Freddy ôm ngực làm bộ ai oán.

“Cả kì nghỉ hè bọn anh vẫn,” George nói tiếp.

“Chờ em tới chơi.”

“Cửa nhà tàn tạ mở rộng cho em, mà em lại,”

“Không thấy bóng dáng.”

“Ôi, trái tim của bọn anh bị em làm tổn thương mất rồi!” Hợp thanh.

Hugh mỉm cười nhìn bọn họ đùa giỡn, đối với việc bọn họ lên án hoàn toàn vào tai này ra tai kia.

Đôi song sinh bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Được rồi. Hugh, em trai nhỏ đáng yêu này là ai vậy?”

Hugh liếc mắt nhìn Harry đang choáng váng vì một màn đôi song sinh nói như hát trước đó, Harry vội vàng đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng, “Chào các anh, em là Harry Potter.”

“Harry Potter?!” Ba người đồng thời kêu to, Hugh nhin không được ôm tai.

Đôi song sinh tuy có kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền cười rộ lên, “Thật vui được gặp em, anh là George Weasley, đây là em trai song sinh của anh, Freddy. Bọn anh có thể gọi em là Harry không?” Harry liếc nhìn Hugh một cái, không đợi được cậu đáp lại, đành phải quay qua, gật đầu.

Đôi song sinh nhăm nháy nhau, nói: “Hugh, Harry, đây là em trai nhỏ của bọn anh, Ron, nếu có thể thì giúp bọn anh để mắt tới nó một chút, Lee Jordan có 1 con nhện.”

Hai người nói xong rời khỏi khoang ghế, Hugh cúi đầu tiếp tục đọc sách, mà Harry thì đang do dự có nên tiếp chuyện với Ron cho cậu nhóc đỡ cô đơn không, cuối cùng khi nó quyết định đọc sách của mình thì Ron co quắp mở miệng, “Ừm, cậu thật là Harry Potter sao?”

Harry gật đầu.

Ron chữa chữa trán nó, “Vậy cậu thật sao..... cậu có biết.....”

Harry vén tóc mái lên, để lộ ra vết sẹo hình tia chớp. Ron mở to hai mắt nhìn.

“Đây là do Người Thần Bí làm?”

“Đúng vậy.” Harry nói, ánh mắt nhìn về phía Hugh đối diện, anh ấy đang đọc 1 quyển sách thật dày, không hề bị cuộc nói chuyện của họ hấp dẫn, “Nhưng mà tôi chả nhớ gì cả.”

Ron vội vàng hỏi: “Thật sự không nhớ được gì sao?”

Harry hơi nhúu mày, vì câu hỏi không đủ thoả đáng của cậu nhóc mà thấy hơi không thoải mái, “Tôi nghĩ đúng vậy. Tôi chỉ nhớ có rất nhiều tia sáng xanh, còn về ông ta thì không nhớ gì.” Ngón tay cậu vuốt vuốt quyển sách, mặt mũi biểu đạt ý tưởng không muốn tiếp tục tán gẫu trong đầu.

Ron gờm mới thấy mình hỏi hơi quá đáng, sắc mặt đỏ hồng y như màu tóc, “Thật, thật xin lỗi.” Cậu nhóc cúi đầu, không thêm nhắc lại. Harry lại nhìn cậu nhóc một cái, sau đó đem tâm tư quay lại quyển sách của mình.

Trong xe thực yên tĩnh, chỉ có Hugh cùng Harry ngẫu nhiên lật sách mà thôi.

Một lát sau, Draco mở cửa khoang ghế đi tới, phía sau là hai cậu nhóc béo ục ịch, “Hugh, Harry.....” Draco

dừng một chút, nhíu mày: “Tóc đỏ, nhà Weasley, nuôi không nổi con.”

“Malfoy! Tên Thực Tử đồ con tà ác!” Ron nhảy dựng lên, trừng mắt với Draco rống lên.

Draco muốn cãi lại, đã thấy Hugh lắc đầu với cậu ta, ý bảo không cần so đo, sau đó ánh mắt liếc sang vị trí bên người. Draco hừ một tiếng, đi qua ngồi cạnh Hugh.

“Hugh, Harry, sao hai người lại ngồi cùng khoang ghế với tóc đỏ Weasley.” Cậu ta nói xong, nhìn về phía Harry. Harry khó xử nhìn Ron một cái, “Draco, khoang ghế này đầu phải của bọn mình.” Ngụ ý là bọn họ cũng không có biện pháp từ chối người khác vào ngồi.

“Theo tôi sang khoang ghế nhà Malfoy đi, vừa yên tĩnh lại có rất nhiều đồ ăn ngon.” Draco đề nghị.

Hugh lắc đầu, nghiêng người về phía trước, viết: “Không cần, Draco, cậu không giới thiệu bạn của mình cho chúng tôi sao?” Cậu nhìn thoáng hai thằng bé to như ngọn núi nhỡ cửa.

Draco giờ mới nhớ tới, giới thiệu nói: “Bên trái là Crabbe, bên phải là Goyle.” Cậu ta quay đầu lại, “Hai người thật sự không đi sao?”

Hugh vẫn lắc đầu, Harry nhìn Draco vẻ mặt chờ đợi, lại nhìn Hugh, rốt cục vẫn lắc đầu.

Hugh ngửa tay nhéo má Draco, đứng dậy lấy từ bao hành lí raba hộp bánh đã được thu nhỏ ra, phục hồi nguyên dạng, đặt lên bàn, viết lên giấy: “Tôi tự tay làm, ném thử đi.”

Draco có chút do dự, mà Harry đã từng hưởng qua tay nghề của Hugh thì khấn cấp ra tay, mỗi tay một miếng, cắn một ngụm, hàm hồ nói: “Ăn ngon, ăn ngon thật!”

Draco nhìn bộ dáng thoả mãn của nó, nhìn Hugh đang mỉm cười, cũng cầm một khối, nhẹ nhàng cắn một ngụm, đôi mắt màu xám xinh đẹp nhất thời toả ra hào quang, hai ba miếng ăn sạch khối Tiramisu trong tay, lại cầm một khối khác, mắt thấy Harry đã sắp diệt sạch đĩa điểm tâm liền nóng nảy, vứt bỏ hình tượng quý tộc cùng Harry tranh đoạt. Trên đường có nhân viên tàu bán đồ ăn vặt nhưng Harry và Draco đang ăn như lang như hổ không để ý tới.

Hugh nhìn Ron ngồi một bên vừa hâm mộ vừa tức giận, nghĩ ngợi, đem mấy khối bánh ngọt việt quất (blueberry) may mắn còn sót lại để trước mặt cậu nhóc. Ron nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ôn hoà của Hugh, muốn vươn tay lấy, lại thấy Draco ngạo mạn tà nghệ trước mặt, nặng nề hừ một tiếng, kéo cửa toa xe, đi ra ngoài.

Harry vẫn luôn coi Hugh là người bạn quan trọng nhất vốn đã không có ấn tượng tốt với Ron giờ không thích cậu nhóc luôn. Draco lầu bầu một câu: “Đồ chồn con không giáo dục!”

Hugh bắt đầu dĩ nhún nhún vai, kéo đĩa lại, đưa cho hai thằng nhóc ăn luôn. Ăn xong bánh ngọt mỹ vị, Hugh lại đọc sách, Draco chiếm cứ vị trí của Ron, nói chuyện phiếm với Harry, cuối cùng lại thành giảng giải lý luận ma pháp cơ bản cho Harry.

Ba người đang đắm chìm trong ma pháp ảo diệu nghe thấy tiếng đập cửa, ngẩng đầu thấy một cậu bé mặt tròn tròn đi tới, trong mắt ngấn nước: “Thực xin lỗi,” cậu bé nói, “Tôi muốn hỏi một chút, có ai thấy con cóc của tôi đâu không?” Ba người nhìn chăm chú làm cho đứa nhỏ hơi khấn trương.

Hugh cùng Harry lắc đầu, Draco nhanh chóng bày ra bộ mặt quý tộc cao ngạo. Cậu bé khóc lớn lên, “Tôi lại làm mất nó rồi! Nó cứ chạy trốn khỏi tôi là sao!” “Nó sẽ về thôi mà.” Harry không quá nhẩn tâm, an ủi nói.

“Đúng vậy,” Đứa nhỏ thương tâm nói, “Như vậy, nếu có ai thấy.....”

Cậu bé ly khai, toa xe khôi phục im lặng chốc lát, nhưng rất nhanh cậu bé kia đã quay lại, chính là lần này có thêm một cô bé đi cùng. “Mọi người có ai thấy con cóc mà Neville làm mất không.” Cô bé nói, ngữ khí có vẻ tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Cô bé có một mái tóc màu rậm nắng đậm cùng đôi răng thỏ.

Hugh cùng Harry lắc đầu, Draco nhú mày, miễn cưỡng trả lời cô bé kiêu ngạo đến quá đáng này, “Chúng tôi đã nói với cậu ta là không biết.”

Nhưng cô bé không để ý tới nó, mà nhìn Hugh cùng Harry, “Hai người đang đọc sách sao? Tôi thích nhất là sách. Tôi đã đọc hết SGK năm nhất, còn một ít sách ngoại khoá nữa. Nhà tôi không có biết pháp thuật, nên khi tôi nhận được thư mời nhập học, tôi rất giật mình, nhưng lại vô cùng vui vẻ, bởi vì, ý tôi là, theo tôi được biết, đây là trường dạy pháp thuật ưu tú nhất, — sách giáo khoa tôi đều mang theo hết, đương nhiên, tôi chỉ hy vọng những thứ này có tác dụng — tôi gọi là Hermione Granger, thuận tiện hỏi một câu, mấy người tên gọi là gì?”

Harry gật đầu với cô bé, “Tôi là Harry Potter.”

Hermione kinh dị không thôi, “Cậu chính là Harry Potter? Chuyện của cậu tôi đều biết hết. Đương nhiên — tôi đã mua thêm mấy quyển sách tham khảo, ‘Lịch sử hiện đại của pháp thuật’, ‘Hưng suy của hắc ma pháp’, ‘Những sự kiện pháp thuật quan trọng của thế kỷ 20’, trong mấy quyển này đều có nhắc tới cậu.”

Cô bé nói liên thanh xong, Harry dùng một cái gật đầu đáp lại. Nó không quá thích cô bé có khẩu khí ngạo mạn này.

Hermione không phát hiện nó không vui, chuyển hướng nhìn về phía Hugh, “Như vậy cậu tên gì?”

Hugh dùng giấy bút đặt trên bàn vẫn chưa lấy về viết: “Chào trò, Granger, tôi là Hugh White.”

Hermione dùng ánh mắt kinh dị nhìn Hugh, xuất thân Muggle khiến cô bé rất nhanh hiểu được Hugh

không thể nói chuyện. “Anh là bị câm?”

Hugh thần nhiên gật đầu, mà Harry và Draco lại rất tức giận. Draco đứng lên, “Máu.....” Cậu ta cứng ngắt dừng lại, “Granger, mời cô biết tôn trọng một chút!” Harry cũng trợn mắt nhìn cô bé, ngược lại, Hugh rất ung dung, không hề có vẻ không vui.

Hermione mặt trắng đến đỏ bừng, lại không hạ mặt giải thích được, hếch cằm ngạo mạn nói: “Mấy người tốt nhất là thay áo chùng đi, sắp tới nơi rồi.” Sau đó rất nhanh rời đi, thuận tiện đóng cửa lại.

“Thật sự là một cô gái đáng ghét.” Harry than thở nói, ngồi xuống. Draco vẫn hơi tức, Hugh viết mấy câu an ủi bọn họ, sau đó để Draco qua khoang ghế nhà Malfoy thay quần áo.

31. Chương 31: Bắt Đầu

Xe lửa đến trạm, xuống xe, Hugh cùng Harry, Draco chia tay, đi theo học trò năm trên lên một con đường ghồ ghề lầy lội, cuối đường có rất nhiều xe ngựa đậu ở chỗ này.

Tới gần, Hugh thấy trước mỗi xe ngựa đều có một sinh vật đen tuyền, gầy trơ xương, cùng loại với ngựa nhưng so với ngựa thì xấu xí hơn nhiều lắm.

Đó là Vong Mã, chỉ có người chân chính gặp qua tử vong mới có thể thấy chúng nó. Hugh nhìn Vong Mã sững sờ, có lẽ đại khái là do mình đã chính mắt chứng kiến bản thân tử vong đi.

Thật sự là quỷ dị, không phải sao?

Lúc này Avet đẩy đám người ra đi về phía cậu, vỗ vai cậu, “Hey! Hugh, em đang nhìn cái gì thế?” trong mắt người khác, Hugh đang nhìn chằm chằm không khí mà sững sờ.

Hugh nhẹ nhàng lắc đầu, vấn đề đen tối như vậy cậu không có cách nào trả lời. Avet đại khái cũng nghĩ tới điều này, gãi gãi đầu, “Thật xin lỗi, Hugh.”

Hugh cười cười trong bóng đêm với y, kéo tay áo rồi cùng y lên một chiếc xe ngựa.

Sảnh đường Hogwarts bố trí không khác lễ khai giảng năm ngoái, Hugh ngồi ở vị trí quen thuộc của mình ở cuối dãy bàn. Qua không lâu, giáo sư McGonagall mang theo học trò mới đi đến. Harry cùng bọn học trò mới đứng chung một chỗ, bắt gặp ánh mắt của Draco thì mỉm cười.

Harry vào Hogwarts, kịch tình bắt đầu, nhưng do cậu chen chân nên vốn Harry phải cùng Draco đối nghịch giờ lại thành bạn, vận mệnh đến cùng sẽ rẽ sang hướng nào, cậu không thể nào biết được.

Cậu nhìn về phía dãy bàn giáo sư, ánh mắt Snape trống rỗng, mang theo oán hận cùng ác ý nhìn chăm chăm Harry, Harry như là cảm ứng được, quay đầu nhìn qua, sau đó nó đột nhiên che cái trán, Draco vội vàng cúi đầu nói gì đó, lấy tay giúp nó xoa xoa vết sẹo hình tia chớp.

Hugh lại quay đầu, một người thanh niên vẻ mặt nhất gan, sợ hãi rụt rè, trên đầu quấn cái khăn trùm đầu thật dày ngồi bên cạnh Snape vừa lúc quay cái ót về phía Harry.

Lễ phân viện bắt đầu.

Từng cái tên theo lời gọi của giáo sư McGonagall, những phù thủy nhỏ mang theo khăn trương cùng hưng phấn lục tục bị phân đến học viện định mệnh của mình. Hermione không biết vì sao lại không giống nguyên tác vào nhà Gryffindor, mà thành một Ravenclaw. Nón phân viện vừa đựng tới tóc Draco liền khẩn cấp hô to: “Slytherin!”

Draco mang theo tươi cười kiêu ngạo thông dong mà tao nhã đi về phía bàn dài của Slytherin, những Slytherin khác để dành chỗ cho cậu ta, việc nhân đức không nhường ai nên cậu ta ngồi xuống. Cách đám người cậu ta nở nụ cười chân chính với Harry, Harry cảm thấy trái tim đang đập thành thịch tự dưng yên tĩnh một cách kì diệu.

Rốt cục đến phiên Harry, khi tên nó được đọc lên, toàn bộ mọi người đều nhìn nó. Harry bất an nhìn về phía Hugh, Hugh cười trấn an với nó. Sau đó nó lại nhìn nhìn Draco, cậu ta cũng dùng nụ cười cổ vũ nhìn lại.

Harry tự cổ vũ mình, đi lên cầm cái mũ bần thủ rách rưới kia đội lên đầu, ngồi ổn trên ghế.

“Ừm,” Nó nghe được 1 giọng nói rất nhỏ bên tai, “Khó. Vô cùng khó. Nhìn ra được rất dũng cảm. Lòng dạ cũng không xấu. Có thiên phú, ôi, trời đất ơi, không sai — nhóc vô cùng nóng lòng muốn chứng minh bản thân, như vậy, rất thú vị..... Ta nên phân nhóc vào nơi nào đây” [nguyên tác]

Harry ở trong óc liệu mạng nghĩ: “Vào Slytherin, vào Slytherin.”

Nó muốn đến học viện có bạn mình, nhưng ở Ravenclaw có cô gái cao ngạo không lẽ phép kia, nó quyết định cùng Draco qua Slytherin.

“À, đúng vậy. Slytherin có thể giúp nhóc đi tới quang vinh.” Nón phân viện nói xong, Harry nhẹ nhàng thở ra, rồi lại nghe thấy mũ nói tiếp, “Nhóc thật sự không nghĩ lại 1 chút sao? Kỳ thật Gryffindor cũng rất thích hợp với nhóc. Bọn trẻ nơi đó nhiệt tình dũng cảm, nhóc ở nơi đó cũng sẽ có tình hữu nghị.”

Harry xiết chặt vành nón, kiên trì quyết định của chính mình, “Tôi muốn vào Slytherin!” Nón phân loại vẫn do dự, Harry khẽ cắn môi, “Ông nón phân viện, nếu ông không cho tôi vào Slytherin, tôi sẽ cắt ông thành mảnh nhỏ!”

Nón phân viện thất thanh kêu to: “Mi dám uy hiếp ta?! Ta là nón phân viện vĩ đại! Bốn nhà sáng lập Hogwarts cho cho ta trí tuệ, đem chuyện phân viện quan trọng như thế giao cho ta. Thế mà mi dám uy hiếp ta! Slytherin! Con rắn nhỏ giả dối này!”

Toàn trường yên tĩnh!

Cậu bé cứu thế uy hiếp nón phân viện đã đủ kinh sợ, cậu bé cứu thế là một Slytherin chứng minh trên thế giới này không có điều kinh sợ nhất, chỉ có kinh sợ hơn!

Nhận được kết quả vừa lòng, Harry vui vẻ mà cười rộ lên, bước chân nhẹ nhàng đi về phía bàn dài nhà Slytherin, nói đúng ra là đi về phía Draco. Draco nhích người ra một vị trí, để cho Harry ngồi xuống, sau đó quét mắt khắp Slytherin một lần, cảnh cáo mọi người, Harry là người cậu ta che chở, ai muốn động vào đều phải suy nghĩ thực lực của mình.

Xem ra đêm nay vùng trời Hogwarts nhất định sẽ không yên rồi.

Harry không biết mấy thứ này, càng không biết mình vào Slytherin rốt cuộc là chuyện oanh động ra sao, còn lồi kéo tay Draco, cười hì hì chớp mắt với Hugh ngồi bên dãy bàn dài Ravenclaw.

Trên bàn giáo sư, phần lớn mọi người đều kinh ngạc, không thể tin, Snape thì gắt gao cau mày, nhìn hành vi thân mật của Harry và Draco trên dãy bàn nhà Slytherin.

Đôi mắt sau cặp kính nửa vàng trắng của Dumbledore sáng lấp lánh. Harry thế mà lại là một Slytherin, hơn nữa thoát nhìn còn có quan hệ rất tốt với người thừa kế của gia tộc Malfoy. Ông không nghĩ sẽ có chuyện ngoài ý muốn này, xem ra có chuyện gì đó đã thoát khỏi bàn tay ông, có lẽ còn cần quan sát một chút.

Toàn bộ tiệc tối có vẻ thực không bình tĩnh, động vật nhỏ bốn học viện vừa khe khẽ nói nhỏ vừa nhìn lên Harry đang cầm đầu ăn bên dãy bàn Slytherin. Harry cũng không phải không có cảm giác, nhưng nó lựa chọn không thềm để ý.

Một ánh mắt tràn ngập phần nộ giống như muốn tổn thương Harry, Harry nuốt xuống một miếng đầy thức ăn, giật nhẹ tay áo Draco, ý bảo cậu ta nhìn Ron Weasley bên dãy bàn Gryffindor gắt gao nắm chặt dao nĩa, đang nhìn bọn họ bên này, cái loại ánh mắt giống như Harry đã phạm phải tội lỗi tày trời gì đó vậy.

Draco khinh bỉ nhìn Ron một cái, cúi đầu nói với Harry: “Harry, không cần để ý đến tên đó.” Harry ngoan ngoãn gật đầu, tiếp tục ăn bữa tối.

Sau khi kết thúc tiệc tối nửa tiếng, Hugh chuồn ra khỏi tháp Ravenclaw, tjem cho mình một cái Quietus, tránh đi một ít động vật nhỏ còn đang xem xét, bước nhanh về phía hầm.

Hugh dừng lại trước cửa, con rắn canh cửa lười biếng liếc cậu một cái, không giống như mọi khi mở cửa ra. Hugh cảm thấy kỳ quái, dán lỗ tai lên cửa lắng nghe, không có động tĩnh gì, cậu nghĩ có lẽ Snape còn chưa

có trở về.

Hugh không muốn nghĩ nhiều vì sao con rắn kia lại không mở cửa cho cậu, đứng dựa vào tường, mắt nhìn về phía trước, Snape trở về.

Đợi trong chốc lát, thân ảnh của Snape như sắp nhập vào màn đêm xuất hiện trong tầm nhìn, Hugh vội vàng đứng thẳng, đi lên trước vài bước, trên mặt nở nụ cười.

Snape ngồi trên bàn giáo sư, hờ hững nhìn giáo sư McGonagall mang theo tân sinh năm nay đi vào lễ đường. Cơ hồ là đầu tiên, ánh mắt hắn gặp phải đôi con người ngọc lục bảo kia.

Harry Potter!

Đứa nhỏ của người hắn yêu nhất và hận nhất. Mỗi lần nhớ tới đứa nhỏ này tồn tại đều hận không thể ném cho nó một tá Crucio.

Đứa bé mang dòng họ Potter vạn ác, ánh sáng cứu chuộc duy nhất trong sinh mệnh của hắn đã vì thằng nhỏ này mà hi sinh bản thân, hắn rất hận! Nhưng cố tình đứa nhỏ này lại di truyền cặp mắt ngọc lục bảo xinh đẹp kia, cho dù đó là chỗ duy nhất trên cả khuôn mặt của nó giống Lily.

Hắn sắp phải bảo hộ đứa nhỏ này, lấy tính mạng của chính mình! Snape nói với bản thân, mi bảo hộ không phải Potter giống quỷ khổng lồ mà là ánh mắt xanh lục kia.

Cặp mắt kia, là hắn đắc tội!

Snape nhăn mi đến độ có thể kẹp chết một con ruồi. Quần lót của Merlin! Hắn nhìn thấy gì? Tên Potter chết tiệt kia thoát nhìn cùng nhóc khổng tước con nhà Malfoy, con đồ đầu của hắn thân mật như thế! Bọn chúng rốt cuộc là quen nhau lúc nào? Ở lúc hắn không biết!

Còn có, vì cái gì nhóc quỷ khổng lồ Harry lại quen với thằng nhóc thối Ravenclaw Hugh White? Bọn chúng còn cười với nhau!

Càng kỳ quái hơn là, cái nón phân viện rách nát hồ đồ kia lại ném Harry Potter vào đàn rắn độc!

Một Potter, cậu bé cứu thế của giới phù thủy, lại vào Slytherin, đoàn quân dự bị cho Thực Tử Đồ?!

Ha! Merlin, ngài bị vua Arthur làm đến độ không còn năng lực tự hỏi luôn rồi sao?

Tiệc tối kết thúc, Snape theo thường lệ đến KTX Slytherin phát biểu, nhắc nhở đám quỷ khổng lồ nhỏ không biết trời cao đất rộng là gì phải tuân nghiêm ngặt theo quy tắc Slytherin, vừa hung hăng đục khoét

cái ánh mắt xanh lục của Potter chết tiệt vài lần, sau đó xoay người rời đi, để lại đám rắn nhỏ bị khí thể của viện trưởng bị dọa cho đứng hình ở đằng sau.

Đi đến cửa hầm, lại thấy Hugh chờ ở cửa, thân hình quá mức tiêm gầy trong bóng đêm nặng nề có vẻ cô đơn, khiến cho hắn trong lòng lại căng thẳng.

Merlin chết tiệt!

Tên nhóc quỷ khổng lồ này không thể yên tĩnh một chút sao? Vì sao nó không biết đường thu hồi cái nụ cười sáng lạn kia?!

Thở sâu, Snape áp chế phiền táo trong lòng, lạnh lùng nói: “Cậu White, tôi nghĩ hiện tại cậu hẳn phải ở tháp Ravenclaw chứ, cậu có thể giải thích một chút vì sao cậu lại xuất hiện ở cửa hầm?”

Hugh mím môi, lấy tay chọc chọc con rắn nhỏ quấn quanh cửa, khiến nó liếc mắt xem thường một cái.

Snape ý thức được Hugh muốn vào, ý nghĩ này khiến sắc mặt hắn lại khó coi vài phần.

Đi đến trước cửa, con rắn nhỏ trườn ra, cửa lập tức được mở, “Tiến vào.”

Hai người ngồi trên sofa, Hugh lấy ra giấy bút trả lời câu hỏi của Snape, “Giáo sư Snape, em đến giải thích cho thầy.”

Snape không kiên nhẫn mà nhíu mày, “Cậu White, ta không nhớ rõ cậu đã làm gì phải giải thích với ta.”

“Ngày đó ở Hẻm Xéo, lúc thầy rời đi rất tức giận, em nghĩ nhất định là em đã nói gì đó làm cho thầy thấy không vui. Giáo sư Snape, em rất xin lỗi vì đã làm thầy giận, xin thầy tha thứ cho em.” Hugh viết rất thành khẩn, khiến cho Snape cũng không phát hỏa nổi.

“Cậu White, cậu không cần giải thích với ta, đó cũng không phải lỗi của cậu.” Snape nói, hắn như là nghĩ tới cái gì, mày mặt nhăn càng nhanh, “Nếu không có việc gì thì cậu cần phải đi.”

Hugh không nhúc nhích, mà viết tiếp: “Giáo sư Snape, học kỳ này em còn có thể đến chỗ thầy cảm túc không ạ?”

“Nếu cậu khiến ta tìm được lý do cảm túc thì đương nhiên ta sẽ không dễ dàng buông tha.” Snape cứng nhắc nói. Hugh cũng nhíu mày, “Không, giáo sư, thầy biết rõ ý em là tiếp tục đến trường kì phụ đạo.”

Snape lạnh lùng nhìn cậu: “Cậu White, ta nghĩ ta không có nghĩa vụ nhất định phải phụ đạo cho cậu. Phải biết rằng, ngoại trừ việc dạy học thì thời gian còn lại là thời gian riêng tư của ta.”

Ý tứ này không phải là hắn sẽ không phụ đạo cho mình nữa sao?

Hugh trên mặt rất bình tĩnh, không cười, càng không hề giận dữ. Cậu lặng lẽ ngồi hai ba phút, sau đó hơi hơi nghiêng người viết: “Giáo sư Snape, thực xin lỗi đã mang đến rắc rối cho thầy, cảm ơn thầy đã trường kì phụ đạo cho em, điều này đã giúp ích cho em rất nhiều. Em đi trước, thầy ngủ ngon.”

Hugh để cho hắn xem xong mấy chữ này, đứng lên cung kính cúi người 90 độ, sau đó rời khỏi hầm.

Tiếng cửa mở trong đêm yên tĩnh có vẻ rất rõ ràng, như một cái chùy nện vào ngực Snape, sầm muện sinh đau.

Ngoài cửa Hugh đối với cánh cửa đóng chặt, nâng tay phải, đặt lên miệng rồi hạ xuống.

Cảm ơn!

32. Chương 32: Cảm Mạo

Hugh rời khỏi hầm, chậm rãi lê bước về tháp Ravenclaw, dọc theo đường đi luôn tự hỏi vì sao Snape lại nói sẽ không phụ đạo cho cậu nữa, chính mình lại có dung khí phản bác hắn, thậm chí còn xúc động thỉnh cầu hắn thay đổi quyết định.

Đây xem ra đã là chuyện rất khó tin.

Hugh vẫn cho rằng mình là người biết đủ. Cậu không ham làm giàu, không cần quyền thế, cũng không dám nghĩ tới mấy thứ xa hoa như tình thân, tình bạn, tình yêu. Cậu không thích cưỡng cầu gì cả, đương nhiên lại càng không miễn cưỡng người khác làm gì. Có đôi khi tiêu chuẩn của cậu hạ thấp đến độ đủ sống là tốt.

Cậu sống hơn ba mươi năm [Sâu: đương nhiên, cả tuổi linh hồn], chưa từng có lúc xúc động. Cậu có thể nói không muốn vô cầu, nhằm chán thì thỉnh thoảng định cho mình 1 mục tiêu nho nhỏ, chăm chăm tiến tới mục tiêu này, cho dù không đạt tới cũng không sao. Coi trọng cái gì, cũng chỉ đi tranh thủ trong phạm vi cho phép, sẽ không cưỡng cầu.

Loại chuyện giống như việc Snape không phụ đạo cho mình nữa, phản ứng bình thường của cậu hắn là bình tĩnh tiếp nhận, mà không phải kịch liệt kháng nghị từ đáy lòng, ầm ĩ đến khi hắn đáp ứng tiếp tục phụ đạo ngoại khoá cho mình mới thôi.

Điều này không bình thường!

Hugh nghĩ, cậu tận lực khiến bản thân tập trung tinh lực để hiểu rõ sự khác thường là từ đâu mà đến. Nhưng theo thói quen, loại tâm tình kịch liệt này chỉ là cảm xúc thoáng qua, cậu sẽ không có tâm tư đi

theo đuổi đáp án tại sao.

Hugh thả mình vào bồn tắm lớn, nhắm mắt lại, thả lỏng chính mình. Sau đó cậu nghe thấy trong đầu có một giọng nói nhỏ nhỏ đang kháng nghị cậu bỏ qua nó.

“Không phải, mày không phải vì thói quen mà không nghĩ tiếp, chỉ vì mày cảm giác được đáp án kia sẽ khiến vẻ ngoài bình tĩnh của mày vỡ vụn, sẽ làm mày rơi vào vực sâu không lối thoát, mày đang sợ hãi!”

Đúng vậy, mình đang sợ hãi, nhưng mình đang sợ cái gì?

Hugh hỗn loạn suy nghĩ, ý thức dần dần mơ hồ. Cậu ngủ quên trong bồn tắm.

Ngày hôm sau, Hugh bị cảm.

Đại khái là hậu quả của việc ngủ trong bồn tắm, mới sáng sớm đứng lên khỏi bồn nước lạnh, hắt xì một cái rõ to, cảm thấy có chút choáng váng.

Day day cái mũi đang ngứa, lơ mơ rửa xong cái mặt, cầm sách giáo khoa tính ra ngoài chạy bộ. Chạy chưa được hai bước liền cảm thấy choáng không chịu được, đành dừng lại, ngồi ven bờ hồ Đen, cũng không đọc sách, chỉ nửa khép mắt ngẩn người.

Snape từ rừng Cấm đi ra, dọc theo con đường hẹp quanh co đi vào cửa Hogwarts. Không ngoài dự kiến, hơi chút nghiêng đầu đã thấy bên hồ có một thân ảnh nhỏ nhỏ.

Hắn nhớ tới năm trước đại khái cũng là thời gian này, hắn cùng thiếu niên này ngồi trên mặt cỏ, hắn dạy thiếu niên pháp thuật nhập môn, biểu tình chuyên chú của thiếu niên đến nay hắn vẫn còn có thể tưởng tượng chi tiết trong đầu.

Snape liền đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhìn Hugh chống thân cây đứng lên, chậm chạp đi vào Hogwarts, cuối cùng biến mất trong tầm mắt.

Quả nhiên cách hắn xa một chút mới tốt, lực ảnh hưởng của cậu bé này đối với hắn đã vượt qua giới hạn, điều này đối với một gián điệp hai mặt quả thực là điểm yếu trí mạng.

Slytherin sẽ không trốn tránh.

Snape biết ý nghĩ của Hugh đối với mình rất không bình thường, tuy rằng trước mắt còn chưa biết rốt cuộc là sao lại không bình thường, không bình thường ở đâu, lại đã đến độ nào, nhưng hắn biết điều này sẽ chỉ khiến cả hai đều lâm vào hiểm cảnh, cho nên hắn lựa chọn bất hòa.

Harry Potter xuất hiện biểu thị nguy cơ đã đến, Dấu hiệu hắc ám trên cánh tay lần nữa nhắc nhở hắc Chúa tể hắc ám chưa chết, mà chỉ ẩn núp từ một nơi bí mật gần đó chờ thời cơ hành động, tùy thời đều có thể ngóc đầu trở lại, đến lúc đó tình cảnh của hắc sẽ vô cùng nguy hiểm, cho dù là ai, quá mức tiếp cận hắc cũng không sẽ có điều gì tốt.

Tiết đầu là môn Thảo dược, học ở nhà kính sau Hogwarts.

Giáo sư Sprout dạy họ thay chậu cho Mandrake. Mandrake trưởng thành có tiếng khóc gây trí mạng, bọn họ chăm sóc cho Mandrake non, tiếng khóc của chúng nó sẽ không trí mạng, nhưng sẽ làm người ta khó chịu, thậm chí ngất xỉu.

Giáo sư Sprout kêu bọn họ đeo máy trợ thính, nhổ Mandrake khỏi chậu, sau đó nhanh chóng bỏ vào chậu khác rồi lấp đất vào. Điều này không khó, nhưng bình thường sẽ có vài học trò nghịch ngợm hoặc nhát gan làm không tốt, gặp phải sự cố.

Đại khái là hơi thở trên người Hugh rất bình thản nên được thực vật yêu thích, thảo dược cậu chăm sóc chưa bao giờ đối nghịch quá đáng với cậu cả, thành thích môn này của cậu luôn là O.

Hugh rất nhanh đã đổi chậu cho Mandrake xong, giáo sư Sprout cộng thêm cho Ravenclaw 10đ, vì cậu biểu hiện xuất sắc. Bọn ứng non và lững con cùng học đã quen Hugh vĩ đại, ngay cả sợ hãi than một tiếng cũng lười làm.

Không có chuyện gì làm nữa, Hugh kiểm cái ghế dài sau nhà kính ngồi xuống, lưng dựa tường, nhắm mắt dưỡng thần.

“Bà Pomfrey, Hugh thế nào rồi ạ?” Giọng nói rất mềm nhẹ, nhưng nghe ra trong đó có sự lo lắng.

“Trò Orland, không cần lo lắng, Hugh chỉ bị cảm vặt thôi, chờ cậu bé tỉnh lại uống thuốc là có thể về.” Là giọng từ ái của bà Pomfrey.

“Cảm ơn bà.”

“Đây là trách nhiệm của ta. À, trò Orland, trò nên trở về học, tan học hãy đến thăm Hugh.”

“Được, bà Pomfrey, hẹn gặp lại.”

“Tạm biệt, trò Orland.”

Có chút thanh âm mơ hồ khiến cho Hugh đang ngủ say tỉnh lại, ý thức còn hơi hỗn độn, cậu chống giường nửa ngồi dậy, nhìn bốn phía, bất đắc dĩ phát hiện mình lại vào bệnh xá.

“Hugh, con tỉnh.” Bà Pomfrey vén rèm đi vào, Hugh cười nhợt nhạt với bà.

Bà Pomfrey cho cậu một thần chú kiểm tra, sau đó cho cậu uống độc được cảm mạo, độc được nâng cao tinh thần và nước thuốc dinh dưỡng. Lỗi tai Hugh phun ra khói trắng, điều này khiến cậu khó chịu cực kì, cũng may loại phản ứng này chỉ giằng co trong chốc lát.

Hugh muốn lấy giấy bút viết câu cảm ơn nhưng không tìm được vở đâu, nghĩ chắc là rơi ở nhà kính, cũng đành thôi vậy.

Bà Pomfrey thương tiếc sờ sờ tóc cậu, “Hugh, con phải học chăm lo cho bản thân, tuy ta rất quý con nhưng không hề hi vọng thấy con ở bệnh xá đâu.”

Hugh khước miệng cong lên, gật gật đầu.

“Con ngủ quên ở nhà kính, giáo sư Sprout phát hiện con sốt nên đem con tới bệnh xá.” Bà Pomfrey nói, “Trò Orland có đến thăm con vừa xong, cậu bé rất quan tâm tới con đó.”

Thì ra giọng nói kia là của Anseair.

Hugh gật gật đầu, chỉ chỉ cửa bệnh xá. Bà Pomfrey dịu hòa nói: “Không, Hugh, con nên nghỉ ngơi thêm chút nữa, lúc chàng vạng mới được rời đi.”

Không ai có thể bỏ bệnh xá phản bác lại bà Pomfrey. Hugh ngoan ngoãn nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt làm ra vẻ nghỉ ngơi. Bà Pomfrey nhìn cậu trong chốc lát, sau đó tránh đi.

“Hugh!” con rắn nhỏ mắt xanh lục hấp tấp vọt vào bệnh xá, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng, phía sau đi theo con rồng nhỏ bạch kim.

Hugh đang dựa vào đầu giường đọc sách cười cười với bọn họ, Harry vội vàng hỏi: “Anh sao rồi? Còn khó chịu ở đâu không?”

Hugh lắc đầu, để Harry đem sách bút mà bà Pomfrey mới lấy lại đặt trên bàn cạnh giường qua, mất một phen công phu trấn an hai động vật nhỏ.

Khó khăn lắm mới làm an lòng chú rắn nhỏ thì Anseair đi đến, trên trán anh ta còn tích một tầng mồ hôi mỏng, nhìn ra là vội vàng chạy tới.

“Hugh, em không có việc gì chứ?” Anseair hỏi, trong mắt tràn đầy thân thiết. Hugh có chút kỳ quái khi nào thì quan hệ bọn họ đã tốt đến trình độ này, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu ý bảo mình tốt lắm.

Anseair nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Mùa này sao lại bị cảm chứ? Thật là không cẩn thận mà.”

Hugh then thùng cười, đương nhiên là ngại nói thẳng mình ngu quên trong bồn tắm nên mới bị cảm.

Hừ! Nói đến nói đi đều do giáo sư Snape, hại cậu suy nghĩ nghĩ đến ngủ quên!

Hugh ở trong lòng cảm tức giận chó đánh mèo.

Draco đứng một bên nhìn Anseair, lại nhìn Hugh, sao cứ cảm thấy không quá thích hợp nhỉ.

Được bà Pomfrey phê chuẩn, Hugh rốt cục rời khỏi bệnh xá, bị một đám ưng nhỏ hỏi han ân cần hồi lâu mới có thể thoát thân, trở lại phòng mình.

Cậu cảm thấy mệt chết đi, không phải thân thể mệt mỏi – cậu vừa mới uống nước thuốc thể lực mà, chính là cảm giác uể oải tự tận đáy lòng.

Hugh ngã xuống giường ngủ, vừa ngủ đã thì luôn một ngày, thứ ba một tiết cậu cũng không học. Ngủ nhiều lắm, cảm giác như say, tắm rửa qua loa, lau tóc khô được một nửa đã đi kiếm ăn.

Đã là buổi tối tám giờ, Hugh đi phòng bếp, nấu ít mì, ăn sạch sẽ. Tiếp theo thực không tiền đồ mà nhớ tới người đàn ông áo đen trong căn hầm lạnh lẽo kia, rối rắm trong chốc lát, nhận mệnh xắn tay áo lên làm hai món ăn khuya, bưng về phía hầm.

Dọc theo đường đi cậu luôn tự lấy cớ cho hành động của mình, cuối cùng “Thầy ấy dạy mình nhiều như vậy, báo đáp là nên làm”, lí do này cậu thấy khá là an ủi.

Snape mở ra cửa, sắc mặt đen như mực nước, Hugh hoài nghi chắc lúc đó thầy ấy chỉ muốn cho mình một cái Evanesco.

Snape căn bản không nghĩ tới Hugh lại đến nữa, cảm giác được dao động pháp lực của cậu còn tưởng mình nhầm, chân chính thấy nhóc ấy lại bưng bữa ăn khuya đứng ở cửa, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn mình, lúc đó thật không biết cảm giác ra sao.

Ai ngờ thằng quỷ nhỏ này thừa dịp hấn giết mình đã lách người trốn vào, vô cùng tự nhiên mà ngồi trên sofa chuyên dụng, ý cười trong suốt.

Snape tức không có chỗ xả, liền nói ngay: “Cậu White, ta nhớ rõ ta đã nói không cần lại đến đây, hiện tại xem ra là cái tai cậu chỉ để trang trí cho đẹp, giá trị ngay cả cổ lác còn không bằng đúng không?”

Hugh cầm giấy bút viết “Giáo sư, thầy nói là không cần đến cảm tức, em cũng đâu đến cảm tức đâu. Em

là vội tới đưa đồ ăn khuya cho thầy mà.”

Snape hung hăng nhú mồm, nói: “Xem ra cậu White cảm thấy gia đình là một công việc vô cùng khá, có lẽ Dumbledore sẽ vô cùng sung sướng mà thuê một phù thủy làm gia đình.”

Hugh cau mày, viết, “Hừ! Giáo sư, tin em đi, Hogwarts không thuê được em đâu. Phải biết là, ở giới Muggle em chính là đầu bếp, một ngày chỉ cần làm mười hai món ăn, một tháng tiền lương là 12000 bảng Anh.” Số tiền này ở Anh thời bấy giờ đã là không nhỏ.

Snape lại nhú mồm, “Cậu White, cậu là đang nhắc ta trước khi ăn gì đó phải trả tiền hửm? Có lẽ ngay cả giá cậu cũng tính tốt rồi?”

Lại vắn vẹo ý tứ của cậu!

Hugh không tranh cãi với hắn nữa, viết luôn: “Mời thầy ăn đi, em đi trước, chúc thầy ngủ ngon.”

Hugh đứng dậy muốn đi, Snape mở miệng, thanh âm khô khan, giống như là bị ai bức bách: “Trò đã khỏi cảm chưa?”

Đây là đang quan tâm cậu?

Hugh lập tức tươi cười, dùng sức gật đầu. Snape bởi vì tươi cười xinh đẹp này mà giật mình nhận ra mình vừa hỏi cái gì, hơi bực, cả giọng nói: “Nếu cái đầu nhồi đầy cỏ lác của cậu vẫn còn miễn cưỡng dùng được thì nên biết mang đến phiền toái cho người khác là chuyện không xong cỡ nào, ta nghĩ bà Pomfrey cũng không thể nào vui nổi khi nhìn thấy cậu ở bệnh xá. Nhóc con, giờ thì động đậy đôi chân giống quỷ khổng lồ của cậu, ra khỏi chỗ này.”

Hugh biết cái tính không được tự nhiên của hắn, không hề kích thích thêm, cười gật gật đầu, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa, một tiếng “cách” kia như gõ vào ngực Snape.

Hắn quay đầu nhìn đồ ăn khuya trên bàn. Rất đơn giản, chỉ có ba món mà thôi. Canh đậu hũ hải sản, salad rau ngợ cùng đầu hành ngâm xào thịt băm. Phi thường thích hợp làm đồ khuya.

Snape ngồi xuống, chậm rãi ăn.

Ngực trái ầm ập, giống bị cái gì đó mềm mại bao lấy, cảm giác nói không nên lời.

33. Chương 33: Bị Thương

Những ngày này thực bình tĩnh, tuy rằng không hề tới hầm tìm Snape phụ đạo, nhưng thời gian này cậu đã có Phòng yêu cầu để luyện tập. Có đôi khi nhìn khắp phòng toàn sách hoặc nguyên liệu độc được, Hugh sẽ cảm thán Phòng yêu cầu thật sự là một bảo bối ăn gian tốt mà!

Cậu không nói sự tồn tại của Phòng yêu cầu cho bất luận kẻ nào, bao gồm cả Harry cùng Draco. Cậu hy vọng trước khi Harry tự phát hiện ra nơi này có thể đem nó thành căn cứ bí mật của mình, đây là chút tư tâm của cậu.

Cứ việc không có cố ý đi chú ý, nhưng một cứu thế chủ Slytherin, hơn nữa còn giao thiệp thân thiết với người thừa kế nhà Malfoy, thật sự là chọc người nghị luận. Hugh căn bản không cần hỏi thăm cũng biết đại khái hướng đi của Harry cùng Draco, huống chi Harry luôn lải nhải với cậu, ước gì đem hết chuyện hôm nay mình ăn gì, đi WC mấy bạn nói hết cho cậu.

Draco thành Thủ tịch năm nhất, ngày đầu tiên liền nói rõ Harry là người bạn cậu ta thừa nhận, áp chế tất cả rục rịch, muốn giúp Harry cho họ một đòn phủ đầu.

Giáo sư môn độc được Snape vẫn tìm Harry gây phiền toái, nhưng bởi vì bị Hugh ảnh hưởng nên có chuẩn bị bài, Harry thuận lợi trả lời được, điều này khiến sắc mặt Snape đen không ít, nhưng xét thấy Harry là một Slytherin, hẳn không hề buông tha cơ hội thêm điểm cho học viện nhà mình.

Harry oán giận với Hugh là giáo sư Snape không hề che giấu chán ghét đối với nó, thậm chí là oán hận, Hugh không giải thích gì, chỉ kiên định nói cho nó, giáo sư Snape là người đáng được tôn kính, tuyệt đối sẽ không thương tổn đến học trò.

Thứ sáu Hagrid vẫn đưa thư mời cho Harry, Harry đi, đương nhiên Draco sẽ không cho nó đi một mình đối mặt với người bán khổng lồ đáng sợ, thô lỗ, dơ bẩn kia.

Hagrid mở cửa nhìn thấy Draco thì sững sốt hồi lâu, bác vẫn không quá chấp nhận được chuyện Harry là một Slytherin. Kể tiếp Harry giống như trong sách thấy được tin tức Gringotts bị xâm nhập, Hagrid hàm hồ cho qua việc này, hai con rắn nhỏ đều phát giác có chuyện không thích hợp.

Tiết học bay đầu tiên, Draco vẫn như cũ cầm quả cầu ghi nhớ của Neville, nói hai ba câu chọc giận lũ sư tử con nhà Gryffindor. Lúc này không có Harry ngăn cản, lại có Ron đứng ra, đầu tiên là khuyên bảo Harry không cần bị lũ rắn độc Slytherin lừa gạt, bị Harry một lời phản bác rồi thì thẹn quá thành giận mà chửi ầm lên.

Điều này làm Draco tức giận không nhẹ, cầm quả cầu của Neville, sải bước ngồi lên chổi bay lên trời, khiêu khích, khiến Ron không nghĩ gì mà cười một cái chổi khác đuổi theo. Đáng tiếc nó không có thiên phú của Harry, không đuổi theo được lại còn làm tay trái mình bị ngã gãy, bị giáo sư McGonagall đứng bên cửa sổ nhìn thấy chạy tới đưa đi bệnh xá.

Lần này Harry không có cơ hội phát huy thiên phú Tầm thủ của mình, tất nhiên cũng không có chuyện mới

năm nhất đã gia nhập đội Quidditch, danh hiệu Tầm thủ trẻ tuổi nhất cũng không rơi trên đầu nó nữa. Đương nhiên, cho dù nó có biểu hiện ra thì giáo sư Snape rất ghét Potter biết bay cũng tuyệt không cho nó trở thành Tầm thủ.

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy trôi qua, ai ngờ hai ngày sau Ron ra bệnh xá không bao lâu, đã chặn đường Harry cùng Draco, ước định đêm khuya ở phòng trưng bày cúp quyết đấu. Ron kéo Neville làm trợ thủ, trợ thủ của Draco tất nhiên là Harry.

Chuyện kể tiếp cùng nguyên tác không khác lắm, tuy rằng không có Hermione tham dự, nhưng bọn nó vẫn vì bị thầy giám thị Filch phát hiện tung tích mà đi nhầm vào tầng ba cấm, phát hiện ra con chó ba đầu Fluffy.

Harry cùng Draco kinh sợ nhưng an toàn trở về ký túc xá, Draco thay thế Hermione trong nguyên tác, chỉ ra hình như con chó ba đầu kia đang đứng trên một cánh cửa, giống như đang bảo vệ cho cái gì đó, cũng căn cứ tới chuyện cái bọc nhỏ mà Hagrid lấy từ Gringotts theo lời Harry kể, liên hệ chuyện này với chuyện Gringotts mất trộm.

Nhưng bản năng Slytherin lợi đến hại tránh khiến cậu ta không thèm nhìn đến, cũng lặp lại nhiều lần cảnh báo không cho Harry đặc biệt có tính cách nóng nảy nhà Gryffindor đi tra xét chỉ vì tò mò.

Harry mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn hứa hẹn sẽ không tự đi mạo hiểm, dù sao thì nó cũng không phải con sư tử Gryffindor xúc động lỗ mãng trong nguyên tác, mà là một con rắn nhỏ nhà Slytherin.

Đêm trước Halloween.

Sảnh đường của Hogwarts bố trí rất tráng lệ, một ngàn con dơi cùng một ngàn đám mây đen treo trần nhà, đám phù thủy nhỏ năm nhất đều há to miệng ngửa đầu mà nhìn.

Tiệc tối bắt đầu chưa được vài phút, giáo sư Quirrel liền vọt vào, chạy đến trước mặt Dumbledore, thở phì phò, “Quý khổng lồ — quý khổng lồ dưới tầng hầm — tôi, tôi muốn nói cho mọi người biết —” Sau đó lăn ra ngất.

Cả sảnh đường nhất thời xôn xao lên, Dumbledore dùng thanh âm vang dội phân phó các học trò đều về ký túc xá của học viện mình, không thể tự tiện hành động.

Hugh ngay từ đầu vốn không có động đũa, dù sao thì đại tiệc Halloween này bọn họ ăn không nổi. Cậu nhìn lướt qua bàn dài, phát hiện Hermione không thấy, hỏi người ta mới biết được vài phút trước cô bé vừa đi WC.

Hugh không kịp cảm thán kịch tình không thể nghịch chuyển, qua loa viết lại tình trạng của Hermione, ngăn lại giáo sư Flitwick cùng giáo sư McGonagall đưa giấy cho họ. Hai vị giáo sư sắc mặt rất khó coi, lập tức chạy qua đó.

Hugh đi theo đội ngũ Ravenclaw đi ra khỏi sảnh đường, nửa đường thì lặng lẽ rời khỏi hàng, vội vàng lên lầu ba.

Khi Hugh đuổi tới khu cấm lầu ba, Snape vừa lúc bị chó ba đầu Fluffy cắn một miếng lên chân. Snape quảng cho Fluffy một cái Sectumsempra, Fluffy kêu thảm thiết một tiếng buông lỏng miệng.

Hugh liếc đến thân ảnh ẩn trong bóng tối trong góc, đầu nhọn đưa phép lộ ra trong tay, ánh mắt nghiêm khắc, trước khi người kia phóng ra thần chú đã ném thần chú Incarcerous về phía đối phương, người nọ dễ dàng né tránh, nhưng cũng ý thức được hành tung đã bại lộ, nhanh chóng chạy thoát.

“Ai?!” Hugh nghe thấy tiếng Snape thấp giọng quát một tiếng, vội vàng đi ra ngoài. Snape thấy là cậu, mày mặt nhăn lại, “Cậu White, cậu nó nên giải thích một chút, vì sao lại xuất hiện trong này không? Nếu cậu không có lý do thoả đáng, ta rất vui về trừ Ravenclaw 20đ, vì tội cậu không nghe lời.”

Hugh không để ý tới lời hắt, ngồi xổm xuống bên chân hắn, lấy tay vén trường bào lên, ngón tay bị thấm ướt. Snape giống như bị phỏng, nhanh chóng lùi lại từng bước, gầm nhẹ: “Cậu đang làm cái gì?!”

Hugh không hờn giận mà mím môi, duỗi thẳng rãnh tay, chạm chạm vào chân hắn. Snape thành linh hít một hơi, miệng của chó ba đầu cũng không phải chỉ đơn giản là bị cắn một miếng, nghiêm trọng có thể mất mạng.

“Trị thương!” Hugh lấy giấy bút, viết hai chữ này rất to, trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Snape mặt nhăn mày nhú, quăng lên bắp chân mình hai thần chú trị liệu, sau đó nói: “Well, cậu White, cậu nên trở về tháp Ravenclaw, nếu không ta không ngại vì hành vi bốc đồng của cậu mà trừ 50đ.” Hắn nói xong, bước nhanh rời đi.

Hugh biết hắn sẽ không nghe lời mình mà lập tức trị thương lúc về hầm, chỉ có thể dày mặt bám theo sau, đỡ lấy cánh tay phải của Snape, để cho hắn thoải mái một chút. Snape muốn hất tay cậu ra, nhưng Hugh dị thường cố chấp, hắn không có thời gian so đo, tùy cậu đi theo.

WC nữ hành lang đã bị tàn phá nghiêm trọng, lúc Snape cùng Hugh đuổi tới thì chiến đấu đã chấm dứt, nằm trên đất là con quỷ khổng lồ chừng 12 feet Anh (3.6m), trên hành lang mùi hôi ngất trời.

Giáo sư Flitwick vẽ mặt kinh hãi, trông cứ như muốn ngất, mà giáo sư McGonagall thì sắc mặt xanh mét, tay còn hơi run, không biết là tức giận hay nôn nóng. Harry cùng Draco đỡ lấy nhau đứng ở cửa, vẽ mặt kinh hồn chưa định, Hermione thì ngã ngồi trên mặt đất, nhất thời còn hồi không được hồn.

Giáo sư McGonagall phần nộ nói: “Mấy trò đùa cái gì vậy? Cậu Potter, cậu Malfoy, ta nghĩ hai cậu đã về phòng nghỉ Slytherin rồi chứ.”

Harry vừa muốn biện giải, liền thấy Hugh đứng sau lưng Snape dùng ánh mắt lạnh như băng khác hẳn ánh mắt ôn hoà ngày thường nhìn bọn nó, nhất thời ngay cả một câu cũng không dám nói.

“Xin đừng như vậy, giáo sư McGonagall –“ Hermione thở phò nói.

“Trò Granger.”

Hermione giãy dụa trước đứng lên, “Thực thật có lỗi, giáo sư McGonagall. Không nên trách bọn họ, Potter cùng Malfoy đã cứu em. Em vào WC, lúc ra thì gặp quỷ khổng lồ. Bọn họ nghe thấy tiếng của em nên mới tốt bụng đến giúp.”

Giáo sư McGonagall có chút kinh ngạc, sau đó nói: “Tốt, vì trò Potter cùng Malfoy cứu trò Granger, Slytherin thêm hai mươi điểm, mỗi người.”

Harry dựa vào Draco, vẻ mặt đau khổ. So với hai mươi điểm, nó càng để ý đến việc hình như Hugh rất tức giận đó!

Harry cùng Draco bị đuổi về phòng nghỉ Slytherin, Hugh không để ý Snape phản đối đi theo hắn trở lại hầm.

Snape bị Hugh nghiêm mặt bắt ngồi lên ghế sofa, nhìn cậu ngồi xồm xuống, từng chút một chậm rãi kéo ống quần nhiễm máu lên, lộ ra vết thương đáng sợ.

Răng nanh chó ba đầu không chỉ sắc bén còn mang theo độc tính nhất định, da thịt bên ngoài miệng vết thương của Snape không liền, hơn nữa còn hiện màu xanh đen, thoát nhìn vô cùng nghiêm trọng.

Hugh chỉ chỉ tủ thuốc bên tường, Snape dùng một thần chú không đưa phép mở nó ra, Hugh nhanh chóng lấy ra thuốc tẩy trùng vết thương, thuốc giải độc, bạch tiên, thuốc bổ máu. Cũng may tủ độc được thành phẩm của Snape đều có dán nhãn, nếu không Hugh sẽ phải phí sức một hồi.

Hugh ngồi xồm xuống rửa sạch miệng vết thương, Snape lại tránh đi tay cậu, nói: “Cậu White, ta sẽ tự xử lý, cậu cần phải trở về.” Không có trào phúng mà là bình tĩnh hiếm thấy.

Hugh mặt nhăn nhú mày, trừng hắn — còn cậu mạnh nữa em cho thầy thương càng thêm thương!

Kỳ diệu làm sao, Snape mơ hồ hiểu được ý tức cậu truyền lại qua ánh mắt, môi mím lại, nhưng không cự tuyệt Hugh giúp đỡ nữa.

Hugh để Snape uống thuốc giải độc, sau đó dùng thuốc tẩy trùng vết thương tinh tế làm sạch vết thương, trên đó nhỏ ba giọt bạch tiên, khói xanh lá bốc lên, miệng vết thương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khép lại. Hugh cuối cùng cho hắn uống vài bình thuốc bổ máu, sau đó đem bình thu dọn lại.

Snape trầm mặc nhìn cậu bận rộn, cảm giác khác thường nơi ngực trái càng thêm mãnh liệt. Hắn tựa hồ cảm giác được cái gì đó, nghĩ lại lại thấy mê mang.

Hugh đưa quyển sổ tới trong tay hắn, trên đó viết: “Giáo sư Snape, em đi làm chút đồ ăn, thầy đi tắm rửa một cái, trên đùi dính không ít máu đâu.”

Snape không phản bác cậu an bài, đứng lên đi vào phòng ngủ, bước chân còn có chút mất tự nhiên. Hugh hạ mi mắt, dùng Scourgify làm sạch vài giọt máu trên thảm, sau đó ra khỏi hầm đi phòng bếp.

Có ma pháp trợ giúp, Hugh làm xong bốn món một canh trong vòng một tiếng, còn nấu canh cá, mùi thơm bốn phía. Lo lắng Snape bị thương, đồ ăn cậu làm đều rất nhẹ, đối với sự khôi phục của miệng vết thương mới có lợi.

Cho tới nay cậu đều làm cơm Tàu cho Snape, bởi vì cậu cho rằng thân thể Snape nhiều năm tích lũy độc tố, cơm Tây thịt cá sẽ khiến hắn càng không xong. Mà cơm Tàu có vẻ dưỡng thân, cậu cũng thường thường làm được thiện cho Snape uống.

Snape nhìn một bộ bát đĩa trên bàn, chọn mi: “Trò đã ăn?”

Hugh giờ mới nhớ tới buổi tối mình cũng chưa ăn gì, xoa xoa bụng nhỏ, lắc đầu. Snape nhíu mày, “Có lẽ ngày mai nhật báo Tiên tri sẽ có đầu đề là ‘Hogwarts ngược đãi học trò, đến nỗi một học trò năm nhất Ravenclaw đã bị đối chết’”

Nào có khoa trương như vậy? Hugh bĩu môi.

Snape vỗ tay một cái, gọi gia tinh chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa đến, sau đó phun ra một chữ, ‘Ăn.’

Hugh vô cùng vui vẻ, đứng lên múc cho Snape bát canh móng heo hầm củ kỷ [Sâu: ăn gì bổ nấy, Hugh làm riêng], sau đó sung sướng cầm bát đĩa lên, bắt đầu ăn.

Snape vừa ăn canh vừa rối rắm, vốn hắn muốn bắt hòa với đứa bé này, sao hiện tại xem ra là càng ngày càng gần lại? Chẳng lẽ hắn thoát nhìn rất hoà ái dễ thân, cho nên thằng nhóc này không sợ hắn? [Sâu: giáo sư, ngài suy nghĩ nhiều quá là Hugh có dây thần kinh không giống người thường thôi]

34. Chương 34: Ma Kính

Bởi vì sự kiện quỷ khổng lồ lễ Halloween, quan hệ của Harry, Draco cùng Hermione có điều cải thiện, Hugh ở cùng học viện tất nhiên là thân cận với cô bé hơn một chút. Draco thì vẫn còn rối rắm về chuyện Hermione là Máu bùn, nhưng vì có tiền lệ là Hugh, hơn nữa trừ bỏ cái giọng điệu cao ngạo kia thì Hermione thật sự là một cô gái thông minh tốt tính, Draco cũng không quá bài xích cô bé.

Mà thân là một chú ửng nhỏ nhà Ravenclaw trung lập, thành kiến của Hermione đối với Slytherin không quá lớn, cho nên bình thường chỉ cần Draco không ác khẩu ác ngữ thì Hermione vẫn có thể cùng cậu ta hòa bình ở chung.

Ở chung gần một tháng, Harry đã sớm quên chuyện Hermione trên tàu tốc hành Hogwarts ngạo mạn cùng khiến người chán ghét, hai chú ửng nhỏ và hai con rắn con ở chung rất là hòa hợp.

Hagrid khi tìm kiếm về sách nuôi dạy rồng ở thư viện, Hugh cùng Harry, Draco, Hermione vừa vặn ở chung cùng học tập. Hugh không lay chuyển được bọn họ thỉnh cầu [Sâu: Draco vừa nghe chữ ‘Rồng’ đã hưng phấn không khác gì thằng nhóc Gryffindor không nào], nên cùng nhau theo dõi Hagrid, phát hiện bác có một quả trứng rồng.

Sau khi rồng ấp nở, dù là Hagrid hay là Harry cùng Draco đều yêu không rời tay, không chịu bắt nó rời đi chỗ khác, cuối cùng hay là Hugh cùng Hermione phân tích lợi hại mới đáp ứng đem Norbert [Sâu: Hagrid đặt tên cho con rồng] tiến bước. Nhưng đưa đi kiểu gì lại là một vấn đề, không có Ron tham gia, tất nhiên cũng không thể dựa vào quan hệ mà nhờ Charles Weasley đưa nó đi Romania.

Cũng may Draco nghĩ đến gia tộc Malfoy có một trang viên hẻo lánh, diện tích cực lớn, dùng để nuôi rồng là quá thích hợp. Viết thư được Lucius đồng ý, đem Norbert đưa đến trang viên kia. Bởi vì Norbert sinh ra ngày thứ ba đã đưa đi nên hình thể của nó còn rất nhỏ, cũng không có Draco mật báo như trong nguyên tác nên việc đưa nó đi rất thuận lợi.

Trận đấu Quidditch bởi vì Harry không có trở thành Tầm thủ, hơn nữa nó ngồi cách giáo sư Snape không xa cho nên chuyện Quirrel niệm ác chú cũng không có phát sinh.

Giáng sinh sắp đến, thời tiết vô cùng lạnh lẽo, cả Hogwarts bị bao trùm trong tuyết trắng, trên cửa sổ đều có băng với những hình dạng khác nhau.

Hugh vẫn lựa chọn ở lại trường, mùa đông cậu không muốn trở về thế giới Muggle nơi không thể sử dụng ma pháp, Harry không muốn quay về nhà Dursley, cũng ở lại. Draco thì không có khả năng này, Giáng sinh còn có vô số yến hội chờ cậu ta đi ứng phó.

Hugh theo danh sách năm trước kêu Gavin đi đặt kẹo ở tiệm Công Tước Mật, quà cho Harry cùng Draco thì là mấy món bánh kẹo nhỏ tự làm, của Hermione là một quyển ‘Chân tướng ẩn sau lịch sử’.

Đưa xong hết quà tặng, Hugh cầm một cái hộp nhỏ hình chữ nhật đi về hướng hầm. Cậu đã sớm hỏi thăm, lẽ Giáng sinh cơ bản Snape không trở về nhà.

Hugh không phải quý tộc gì mà tùy tay có thể lấy ra nhiều vật phẩm ma pháp sang quý như vậy. Cái vòng cổ phòng ngự năm trước kia là thứ tốt nhất trong gia sản của cậu, năm nay quà tặng mà cậu chuẩn bị là một đôi bao tay lông Độc giác thú mà cậu đau khổ tìm thật lâu mới mua được.

Thứ này rất khó mua được. Hugh tìm mất rất nhiều thời gian, lật nát cả sổ tay thư đặt hàng, để cho Gavin

bôn ba mấy chục lần đến Hẻm Xéo, mới có một ông chủ xem trọng phần thành tâm này mà đem đôi bao tay của ông tư tàng bán cho cậu. Đương nhiên đối phương cũng chém thẳng tay, Hugh không có cách nào thương lượng, mất 1000 Galleon.

Khi Hugh tặng quà cho Snape, Snape lại kinh ngạc.

Lông Độc Giác Thú chính là có ma lực, nếu không cũng không thể làm lõi đũa phép. Như vậy một đôi bao tay lông Độc Giác Thú lại chỉ có thể gặp mà không thể cầu, phần lớn mọi người đều tích trữ cho riêng mình.

“Trò White, ta không thể không thừa nhận rằng phần quà tặng này làm cho ta cảm thấy ngạc nhiên vui sướng, nhưng ta nghĩ có lẽ trò không ngại nói cho ta biết, một phù thủy Muggle không hề có bối cảnh tại sao lại có thứ đồ này?” Snape hỏi.

Hugh cười tủm tỉm viết: “Mua.” Snape nhếch cao đuôi lông mày, hiển nhiên không tin.

“Thật đó!” Hugh cường điệu, cậu muốn đối phương tin tưởng mình mà lực viết ấn hơi mạnh.

Snape nhẹ nhàng vỗ về lớp lông mềm mại nhẹ nhàng trên bao tay, nói: “Thứ ta nói thẳng, trò White. Một đôi bao tay như vậy, cho dù là gia tộc Malfoy cũng sẽ không hào phóng như vậy mà lấy ra. Nói cho ta biết, rốt cục là trò làm sao có được.”

Ý cảnh giác rất rõ ràng, Hugh không thể cười nổi nữa.

Sắc mặt cậu trắng bệch, ngay cả bàn tay cũng nhẹ nhàng run, đôi mắt hổ phách nhìn chăm chăm người đàn ông mặc hắc bào phía trước.

Vì cái gì mà quà tặng trăm cay ngàn đắng mới tìm được, hớn hỏ lại đây tặng cho hắn? Chẳng lẽ là để nhận lấy hoài nghi và đề phòng hay sao?

Hugh White, mày chừng nào thì rẻ rúng như vậy?

Hugh càng nghĩ càng giận, vừa hận Snape giẫm lên ý tốt của cậu, vừa hận bản thân ngu ngốc đưa đến tận cửa cho người ta nhục nhã.

Bờ vai của cậu hơi hơi run, ánh mắt càng ngày càng sáng.

Hugh đột nhiên giơ tay giật lấy đôi bao tay trắng trong tay Snape, dùng sức đẩy hắn một phen, xoay người chạy ra khỏi hầm.

Snape thì mang vẻ mặt phức tạp mà nhìn cánh cửa hầm không đóng, thật lâu cũng không hề động đậy.

Hắn đương nhiên nhìn ra được Hugh đối đãi với hắn không giống bình thường, nhưng loại không bình thường này đối với kẻ như hắn mà nói, thường có nghĩa là nguy cơ tứ phía.

Phần lớn thời điểm hắn đều nguyện ý tin tưởng Hugh thân cận hắn là không hề có mục đích, nhưng tính cảnh giác của gián điệp lại luôn nhắc nhở hắn, không ai sẽ vô duyên vô cớ đối tốt như vậy với một lão dơi già đầy dầu lại độc ác cả.

Quên đi, như vậy cũng tốt. Cách hắn xa một chút với cả hai đều tốt.

Harry chuồn đến KTX Ravenclaw, thần thần bí bí mà nói cho Hugh rằng nó thu được một quà tặng khó lường. Hugh khó chịu mất cả đêm căn bản không có tâm tình ứng phó nó, dù sao không cần nghĩ cũng biết đó là Áo tàng hình.

Quả nhiên, Harry chống đỡ không được vài phút đã lấy áo tàng hình ra, giống như hiến vật quý đưa cho Hugh. Hugh không nhận, chỉ kêu nó dùng cho tốt, nhớ kỹ bản thân nó là một Slytherin cẩn thận, không cần ý vào áo tàng hình mà nơi nơi gây chuyện.

Harry thuận theo gật đầu, phát hiện sắc mặt cậu kém vô cùng, hốt hoảng, “Hugh, sắc mặt anh khó coi quá! Có phải bị bệnh rồi hay không? Em đưa anh đi bệnh xá tìm bà Pomfrey nhé!”

Hugh lắc đầu, viết: “Anh chỉ là ngủ không ngon thôi. Harry, em đi về trước đi, anh đi nằm thêm một lát.” Cậu thầm nghĩ muốn ở một mình.

Harry nhìn sắc mặt cậu trắng bệch, đôi mắt xanh phấp phấp lo lắng, lại không đành lòng làm trái ý cậu, đành phải dặn vài câu, cẩn thận từng bước rời khỏi tháp Ravenclaw.

Hugh nằm ở trên giường, trần trọc. Thân thể không ngừng truyền ra cảm giác mệt mỏi, ý thức lại tỉnh táo đến đáng sợ.

Cậu ghét nhất cái dạng này của bản thân!

Hugh mạnh xốc chăn, đứng lên, mặt cũng không rửa, tùy tay túm lấy áo choàng đầu giường, ra khỏi KTX.

Hogwarts vào lễ Giáng sinh không hề huyền ảo, trên hành lang chỉ có tiếng bước chân của Hugh quanh quẩn, càng thấy lạnh lẽo.

Hugh rẽ qua một chỗ, vừa lúc thấy một cái áo choàng màu sắc rực rỡ xẹt qua, nháy mắt biến mất vô tung.

Dumbledore?

Hugh mặt nhăn mày nhú, đi qua, chỉ thấy cánh cửa trước mặt theo gió phấp phật mà phát ra tiếng vang kéo kẹt. Hugh hồi tưởng một chút kịch tình, đẩy cửa đi vào.

Nơi này thoạt nhìn là một phòng học bỏ hoang, phía trước có đặt một chiếc gương cao đến trần nhà, viền gương màu vàng hoa lệ, phía dưới là hai móng vuốt hình chân chống đỡ. Trên đỉnh gương khắc một hàng chữ: ta chỉ ra không phải khuôn mặt người mà là mong muốn sâu nhất trong tâm hồn

Quả nhiên là ma kính Erised.

Hugh đứng ở cạnh cửa nhìn tấm gương thần kỳ kia, do dự có nên đi nhìn khát vọng chân chính trong nội tâm của mình là gì không.

Cậu không nghĩ ra mình khát vọng cái gì.

À, có lẽ chỉ có mình cậu đứng trong gương chẳng. Cậu đoán vậy.

Hugh chậm rãi đi qua, cậu cảm thấy bản thân hình như đang tiếp cận một nơi tràn ngập nguy hiểm, dự hoặc.

Trong lòng có giọng nói đang vội vàng khuyên bảo cậu: “Đừng đi qua! Không nên nhìn! Nó sẽ khiến mày lâm vào hoàn cảnh không đường thối lui!” Nhưng lại có một giọng nói khác đang dõ dỏi nói nhỏ: “Đi xem đi! Chỉ liếc mắt một cái thôi, chẳng lẽ mày không muốn biết bản thân đến tột cùng muốn cái gì sao?”

Hugh rốt cục đứng trước ma kính, cậu nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó trợn mắt.

Mặt gương giống như nước rung động, sau đó chậm rãi hiện ra hai bóng người.

Hugh kinh ngạc nhìn, ánh mắt mở rất lớn, giống như nhìn thấy hình ảnh nào khiến người ta không dám tin.

Theo động tác của hai người trong gương, ánh mắt Hugh càng trừng càng lớn, tay cậu vô ý thức nâng lên che miệng, đổ mồ hôi lan đến hai tai, cuối cùng cứ nhiên ngay cả căn cổ tuyết trắng cũng hồng thắm.

Đột nhiên, như là bị động tác của người trong gương dọa sợ, Hugh mạnh hoàn hồn, xoay người bỏ chạy.

Hugh một đường chạy về tháp Ravenclaw, giật cửa phòng mình, chôn người vào trong chăn mềm mại, lại vẫn lộ ra đôi tai đỏ như xuất huyết.

Merlin! Tại sao có thể như vậy?!

Hugh ở trong lòng khóc thét.

Cậu cậu cậu — cứ nhiên trong ma kính Erised nhìn thấy, nhìn thấy bản thân cùng Snape!

Snape đứng sau lưng cậu có nửa bước chân, tay đặt trên lưng cậu. Sau đó, chậm rãi kéo cả người cậu vào trong lòng, cậu ngẩng đầu lên, Snape cúi đầu, môi bọn họ chạm vào nhau.

Ôi! Merlin! Bọn họ đang hôn môi!

Hugh đem mặt chôn vào chần càng sâu.

Nụ hôn phút kia càng ngày càng sâu sắc, phát triển thành môi lưỡi giao nhau. Hồi lâu hai người mới lưu luyến tách ra, đôi mắt đen tuyền của Snape nhìn cậu, đáy mắt không hề trống rỗng lạnh lùng, mà là dịu dàng thần nhiên lưu chuyển.

Hugh chính là bị ánh mắt hoàn toàn không phù hợp với hình tượng này của Snape dọa sợ tới mức hoàn hồn.

Merlin hỡi!

Chẳng lẽ khát vọng của cậu là Snape? Có nghĩa là – cậu thích Snape?!!

Hugh liều mạng bứt tóc, cự tuyệt khả năng tin tưởng ý nghĩ đáng sợ này.

Được rồi! Snape rất tốt. Diện mạo tốt thân thể cường tráng, là loại hình cậu thưởng thức, trầm ổn, nội liêm, bác học, tuy rằng miệng độc một tí, thói quen vệ sinh kém một chút, nhưng trên cơ bản không có khuyết điểm gì [Sâu: chắc chứ con trai?]. Nhưng vấn đề là! Snape căn bản không có khả năng thích cậu đâu!

Hugh nắm cái gối đầu úp vào mặt mình, ý đồ dim chế cái ý đồ này để trốn tránh chuyện này.

Nếu là những người khác, cậu còn có khả năng đi tranh thủ, nhưng Snape thì khác. Tình yêu của hắn tất cả đều đã cho cô gái tóc đỏ mắt xanh lục kia rồi, khi cô gái chết đi thì tình yêu của hắn cũng bị mai táng theo dưới lớp đất lạnh băng.

Người sống vĩnh viễn không so được với người chết, bởi vì người chết đi thì vẫn còn sống mãi.

Trong trí nhớ của Snape, Lily Evans, không hẳn là Lily Potter, tươi cười của cô, dung nhan của cô vĩnh

viễn xinh đẹp, cho nên tình yêu đôi với cô cũng bất tử.

Hugh không khỏi cười khở.

Có lẽ cậu thật sự đã đắc tội một vị thần tiên trong lúc vô ý nào đó, làm chuyện tốt chết đi, biến thành du hồn, đầu thai lại hay là một đứa câm trị không được, người đầu tiên thích trong hai đời lại là vô vọng tới gần.

35. Chương 35: Thích

Hugh lẩn lộn liên tục trên giường, không lúc nào không tự hỏi mình sao lại đi thích cái người đàn ông không khiến ai thích nổi kia.

Không tốt, lời nói ác độc, lạnh lùng, vạ năm hắc bào, tóc đầy dầu, đây là Severus Snape trong mắt mọi người, một chút cũng không có chỗ nào khiến người ta thích.

Hugh nghĩ, ánh mắt nhìn chăm chú vào bức tường.

Nhưng hắc bác học, nội liễm, nghiêm cẩn, có trách nhiệm, hơn nữa thâm tình, ngẫu nhiên lơ đãng biểu hiện ra ngoài sự dịu dàng làm cho người ta khó có thể kháng cự.

Hugh mặt có chút hồng, cậu không tự chủ được mà nghĩ đến lúc Snape nhếch mày, cái loại tao nhã gợi cảm không nói nên lời này, cùng một lần nhìn thoáng qua kia, cổ cùng xương quai xanh tái nhợt, lộ ra một sức mạnh thuần nam tính.

Merlin ơi!

Hugh ảo não phát hiện mình cũng không bài xích việc thích Snape, mà đang dây dưa việc tại sao lại thích.

Sáng ngày hôm sau, rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được, Hugh bị Harry lay tỉnh, trợn mắt chỉ thấy Harry vẽ mặt hưng phấn, đôi mắt xanh lục sáng trông suốt.

“Hugh, anh không tin được đâu, đêm qua em nhìn thấy ba mẹ em đó!” Harry có chút không chế không được âm lượng, Hugh bị giọng nó làm ù tai đến muốn ngất.

Harry tiếp tục lớn tiếng nói xong, ngay cả tay cũng múa may miêu tả, “Hugh, em nhìn thấy bọn họ, mẹ em đẹp lắm, bà có màu tóc đỏ phi thường xinh đẹp, nhưng không hề giống tên Weasley đáng ghét kia. Mắt bà cũng là màu xanh, giống hệt của em! Ba em thì rất đẹp trai, à, ông ấy cười rất Gryffindor, tóc thì bù xù, ày! Điểm ấy em giống ba. Hagrid nói qua, ngoại trừ ánh mắt thì em giống ba như đúc, tóc là di truyền của nhà Potter...”

“Hey! Hugh, anh có nghe không đấy?” Harry lắc lắc bả vai Hugh, hỏi.

Hugh xoa xoa mắt, lung tung gật gật đầu.

Harry ngồi vào mép giường, thẳng lưng, lại gần nhìn cậu, “Hugh, xảy ra chuyện gì? Bình thường không phải anh dậy rất sớm sao?”

Hugh rớt cục tỉnh táo lại, sờ sờ mái tóc mềm mại của Harry, lắc đầu ý bảo không có việc gì.

Harry lần này không có dễ dàng tin tưởng cậu, luôn cảm thấy có Hugh tâm sự, khiến người lo lắng.

“Hugh, nếu anh có chuyện có thể nói cho em biết mà, cho dù em không giúp được gì cho anh thì nói ra cũng sẽ dễ chịu hơn.” Harry nói, đôi mắt xanh lục bảo tràn ngập sắc thái quan tâm.

Hugh có chút sững sờ nhìn ánh mắt Harry, giật mình tưởng tượng nếu ánh mắt này ở trên người phụ nữ mà người đàn ông kia yêu mến, rốt cuộc phải xinh đẹp đến mức nào mới khiến hấn khắc cốt ghi tâm, day dứt khó quên.

“Hugh, sao anh nhìn em như vậy?” Harry bị cậu nhìn mà thấy có chút kỳ quái, lấy tay đặt lên trán cậu, lẩm bẩm nói: “Phát sốt sao — không có mà.”

Hugh bị động tác của nó biến thành có chút dở khóc dở cười, cũng tạm thời quên chuyện với Snape, lại một lần vò xù mái tóc của Harry, chọc Harry kêu ầm lên.

Nửa giờ sau, Hugh tiến bước Harry, ghé vào trên giường, tâm tình thật vất vả vì có Harry cười nói mà sáng sủa lên lại trầm xuống.

Không nghĩ tới mình cũng sẽ thích một người. Phần cảm tình này tới rất đột nhiên, cậu trở tay không kịp.

Nhưng chỉ là thích mà thôi, cũng không phải tội gì đại ác, hấn là không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Kỳ thật không nghĩ cứ như vậy buông tha.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên thích một người, nếu ngay cả cố gắng bắt lấy nó cũng không làm, nhiều năm sau hối tưởng lại, nhất định sẽ rất không cam lòng!

Hugh muốn cho tới giờ cũng không nhiều, cho dù hiện tại đã biết rõ chính mình ôm tình cảm khác thường với Snape, cũng không có ý nghĩ đi tranh giành vị trí của Lily Potter trong lòng Snape. Cậu nghĩ là, làm sao để có thể cạnh giữ bên người Snape mà không bị hấn chán ghét đẩy ra.

Nhưng lần đầu tiên đối mặt với tâm tình như vậy, Hugh hoàn toàn không biết nên làm như thế nào.

Đúng rồi, thư viện!

Hugh mạnh xốc chần, nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm rửa mặt, sau đó lấy áo choàng trên giá chạy ra ngoài.

Thư viện Hogwarts không hổ là thư viện lớn nhất giới phù thủy, không đến 10' Hugh đã ôm hơn mười quyển sách thật dày ngồi ở bên cửa sổ.

‘Bảo điển tình yêu’, ‘Làm sao theo đuổi người yêu’, ‘Bí tịch tình yêu’, ‘100 chiêu tất thắng khi theo đuổi’....

Suốt ba ngày Hugh đều ở thư viện xem mấy quyển sách linh tinh đó, hơn nữa còn nghiêm túc làm hẳn bút ký.

Đợi đến khi cho hiểu rõ những quyển sách này, Hugh lật những trang bút ký mình làm trước đó, thế này mới giật mình những quyển sách đó không phù hợp với ước nguyện ban đầu của mình, nếu cậu thật sự dùng mấy thứ này lên người Snape, kết quả tốt nhất là trực tiếp bị văng ra, mà xấu nhất, tám phần là Snape sẽ cho cậu một tá Crucio.

Hugh buồn bực chôn mình vào trong chăn, quả nhiên tin hết vào sách còn không bằng không có sách!

Rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Thật sự là rất không xong! Ngay cả thích thế nào cũng không biết, như thế nào có tư cách trông coi người đàn ông kiêu ngạo kia?

Hugh khóe mắt liếc đến đôi bao tay trắng tuyết trên đầu giường, suy nghĩ đang hỗn loạn bỗng nhiên rõ ràng hẳn lên.

Thích hẳn, sẽ cố mọi cách đối tốt với hẳn, mọi chuyện đều vì hẳn trước tiên.

Tuy rằng hai ngày trước mới vì Snape không tín nhiệm mình mà tức giận, nhưng hiện tại đã biết rõ tâm ý lại thêm quyết tâm dùng hết mọi thứ của mình để thích hẳn nên Hugh không muốn so đo chuyện này nữa.

Hugh nhét đôi bao tay trắng tuyết vào trong túi, bỏ qua mờ mịt trong lòng, treo lên nụ cười trong sáng đi tới hầm.

Gõ mở cửa, nhìn sắc mặt Snape, thực rõ ràng, Hugh đánh gãy lạc thú ngao chế độc dược của hẳn.

Snape cứ nghĩ dựa theo bộ dáng phần nộ rời đi ngày đó của Hugh, hẳn là cậu nhóc sẽ không bao giờ lại gần mình nữa, đương nhiên cũng sẽ không đến thăm nữa. Loại ý tưởng này lại làm cho hắn thấp thỏm nôn nóng, chỉ có thể dựa vào không ngừng ngao chế độc dược thân yêu mới có thể yên tĩnh lại.

Khi loại yên tĩnh này bị tiếng đập cửa đánh gãy, Snape ở trong lòng âm thầm cắn răng, tâm nói nếu người đến không đưa ra được một lí do đủ thuyết phục, hẳn nhất định sẽ làm kẻ đó ném thử hậu quả khi đắc tội một phù thủy hắc ma pháp!

Mở cửa ra lại phát hiện tên nhóc đầu sỏ làm cho hắn phiền lòng kia đang cười tủm tỉm nhìn hắn, cứ như những rối rắm trước đó chỉ do hắn nằm mộng ra mà thôi.

Kinh ngạc trong chốc lát, Snape tự nhiên mà xem nhẹ chút vui sướng trong lòng, cau mày phun nọc độc: “Cậu White, là cái gì khiến cậu cho rằng cậu có thể không được đồng ý mà quấy rầy giáo sư độc dược của cậu vào lễ Giáng sinh mà không bị trừng phạt? Nếu đầu óc của cậu không bị nhồi đầy dịch sên thì nên biết đây là chuyện cỡ nào không lễ phép.”

Hugh đem đôi bao tay lông Độc giác thú đến trước mặt hắn, ánh mắt hổ phách tràn đầy hi vọng mà nhìn hắn.

Snape nhìn cậu có trong chốc lát mới lấy tay nhận, “Cậu White, nếu trí nhớ của ta không nhầm thì đêm Giáng sinh hình như cậu không vui với những lời nói của ta. Hành vi hiện tại của cậu, có lẽ ta nên vì sự khoan dung đại lượng của cậu mà cho Ravenclaw thêm 10 điểm chăng?”

Hugh không muốn vì những cảm xúc ngày đó tiếp tục ảnh hưởng đến quan hệ của hai người, lấy vở cúi đầu viết: “Giáo sư Snape, em xin được giải thích với thầy vì sự tùy hứng của em, xin thầy tha thứ cho em.”

Snape mi nhãn càng chặt.

Phản ứng ngày đó của Hugh thực bình thường, dù sao ai cũng không muốn tốt bụng đi tặng quà lại bị hoài nghi thành rắp tâm bất lương, muốn xin lỗi cũng phải là hắn chứ không tới phiên Hugh.

“Cậu White, ta nhận lời giải thích của trò, đồng thời ta cũng phải xin lỗi vì tự dưng hoài nghi trò.” Snape nói, “Nếu không có chuyện khác, ta nghĩ ta có thể tiếp tục công tác của mình, xét thấy ta cũng không rảnh rồi giống trò.”

Snape không có so đo chuyện ngày đó, Hugh vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, viết: “Dạ. Giáo sư, cảm ơn thầy, tạm biệt.”

Hugh thấy chuyển biến tốt thì thu, Snape đã chấp nhận lời giải thích còn nhận quà, cậu đã thực thỏa mãn.

Snape cầm đôi bao tay lông Độc Giác Thú trở lại phòng thí nghiệm, cái vạc độc dược đã biến thành màu kỳ dị bị hắn Scourgify, sau đó đeo bao tay vào, lấy tài liệu cùng dao bạc bắt đầu xử lý.

Lông Độc Giác Thú làm ra bao tay rất nhẹ rất mỏng, một chút cũng không ảnh hưởng cảm giác đối với độc được, ngược lại lông của Độc Giác Thú có ma lực có thể trợ giúp hắn rất tốt khi khống chế ma lực phát ra lúc ngao độc được, hơn nữa còn có thể hoàn toàn ngăn chặn độc được ăn mòn tay.

Snape lần đầu tiên trong lúc ngao chế độc được mà thất thần, trong đầu không dứt được thân ảnh nho nhỏ kia, cặp mắt hổ phách xinh đẹp mang theo ý cười ấm áp, sạch sẽ trong suốt.

Gần bữa tối, Snape vừa vặn ngao chế xong một vạc độc được phức tạp, thần kinh buộc chặt đột nhiên trầm tĩnh lại, cảm giác rất là mỏi mệt, dạ dày co rút kháng nghị hắn ngược đãi.

Snape đi vào phòng tắm vỗ nước lạnh lên mặt, làm cho mình thanh tỉnh một ít. Đang muốn triệu hồi gia tinh đưa một phần bữa tối đến, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa theo quy luật.

Không cần phải nói, chỉ có thể là nhóc quỷ khổng lồ nhà Ravenclaw kia đến mà thôi!

Mở cửa, quả thấy Hugh bưng bữa tối món Trung sắc hương vị đều đủ, tươi cười đầy mặt, vừa thấy hắn mở cửa, ánh mắt sáng thêm vài phần.

Snape đã lười đi dạy dỗ cậu, dù sao thì dựa theo kinh nghiệm dĩ vãng, cho dù hắn nói có khó nghe bao nhiêu, con quỷ khổng lồ nhỏ này cũng giống như nghe không hiểu, cặp mắt trong suốt kia khiến hắn cảm thấy mình mà còn mắng nữa quả thực là cùng hung cực ác.

Nghiêng người để cậu vào cửa, Hugh tự động tự phát ngồi lên cái sofa nhỏ, mở nắp một bát cách thủy, mùi hương thảo được ấm áp thản nhiên phát ra.

Trước khi ăn cơm uống canh rất tốt, Hugh để bát canh lên trước mặt chỗ hắn ngồi, Snape vừa ngồi xuống, rất tự nhiên mà bưng lên uống.

Hugh nghiêng đầu nhìn hắn, nam nhân này ngay cả động tác uống canh cũng làm cho cậu mê muội.

Nửa tiếng sau, Snape gọi gia tinh đến thu thập đồ ăn, nói với Hugh: “Trò White, nếu trò không muốn rời đi thì bên kia có rất nhiều tài liệu để trò tiêu phí thời gian, nhớ kỹ không cần giống mấy tên Gryffindor không có giáo dưỡng tùy tiện đảo lộn đồ vật, trò sẽ không muốn biết hậu quả là gì đâu.”

Hugh ngoan ngoãn gật đầu, nhìn hắn đi về cánh cửa hình như là phòng ngủ, nháy mắt mấy cái, cúi đầu rất nhanh viết vài dòng, trước khi hắn mở cửa liền ngăn lại hắn.

Snape hờ hững hỏi: “Trò White, trò còn có chuyện gì?”

Hugh đưa vở đến trước mặt hắn, “Gáo sư Snape, hiện tại thầy muốn nghỉ ngơi sao?”

Snape khoé mắt co rút, chầm chọc nói: “Cậu White, là cái gì khiến cậu nghĩ giáo sư độc được của cậu có nhiều thời gian để lãng phí vào chuyện ngủ như vậy? Hiện tại mới bảy giờ!”

Hugh vô tội nhìn hắn.

Snape nhin xuống xúc động muốn đỡ trán, “Ta muốn đi tắm rửa!”

Ánh mắt Hugh không tự giác liếc đến mái tóc đầy dầu của hắn. Ừm, nên gội sạch.

Snape cắn răng, xoay người mở cửa đi vào, không muốn đối mặt với nhóc quỷ khổng lồ chết tiệt này nữa.

Một bàn tay đưa lại đây, ngăn trở động tác mở cửa của hắn. Snape đang muốn bão nổi, Hugh lại đem vở đưa tới trước mặt hắn, “Giáo sư, vừa cơm nước xong liền tắm rửa không tốt cho cơ thể. Thầy nên tắm sau nửa tiếng nữa, nếu không sẽ tạo gánh nặng cho dạ dày.”

Thằng nhóc này!

“Cậu White, cậu bị dịch cây củ u ngấm não nên ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không hiểu sao? Thói quen sống của ta hình như không tới phiên cậu đi nghỉ ngơi.” Snape lạnh lùng nói.

Hugh mím mím môi, biểu tình đáng thương.

Đối mặt Hugh như vậy, Snape luôn chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Được rồi, cậu White, cậu luôn có thể đạt được kết quả mà cậu muốn.” Snape có chút thất bại nói, buông tha cho việc mở cửa, xoay người đi qua giá sách, rút ra một quyển, ngồi trên sofa đọc.

Hugh muốn nói cho hắn vừa cơm nước xong ngồi im một chỗ cũng không tốt, nhưng nghĩ đến hôm nay đại khái Snape đã nhần đến cực hạn, vẫn là không nói thì hơn.

36. Chương 36: Vô Đề

Toàn bộ ngày nghỉ Giáng sinh, ba bữa của Snape đều do Hugh tự mình xuống bếp làm. Hugh không chỉ là một đầu bếp giỏi, cậu còn có giấy phép chuyên gia dinh dưỡng cao cấp, đối với ba bữa của Snape cậu đều tỉ mỉ chuẩn bị, dinh dưỡng phối hợp cân đối, hơn nữa chú ý điều trị thân thể.

Trừ lần đó ra cậu còn từng chút một thay đổi những thói quen không tốt của giáo sư.

Không thể thức đêm nghiên cứu độc được, mỗi ngày tắm rửa gội đầu, không thể uống nhiều cà phê đen, hầm âm lạnh, cần đi phơi nắng nhiều một chút. Tuy rằng Snape luôn vì cậu nhúng tay vào cuộc sống của hắn mà tùy ý phun nọc độc, nhưng sau vài lần thì luôn sẽ thỏa hiệp.

Hugh sửa sang lại văn phòng cho hắn, mua thêm một cái tủ sách, đem sách trên bàn cùng giá sách cũ phân loại rồi sắp xếp. Thu các loại tiêu bản động vật bừa bãi trên tường rồi bỏ vào một cái tủ riêng. Mua một bộ bàn ăn, dù sao thì cứ ăn cơm ở sô pha cũng không tốt.

Mùa đông Snape rất ít khi châm lò sưởi âm tường, nhưng Hugh cho rằng, Snape tuy rằng hiện tại không thấy lạnh, nhưng cứ thế mãi thì cũng có hại cho thân thể, cho nên sau khi được hắn đồng ý thì kêu gia tinh quét tước lò sưởi, gần đây mỗi sáng đều bắt chúng đốt lò sưởi.

Ngày nghỉ Giáng sinh qua đi, tuy rằng phải đi học lại mỗi ngày nhưng Hugh vẫn tận lực rút thời gian chuẩn bị ba bữa cho Snape, có đôi khi thật sự không kịp cũng nhất định sẽ cẩn thận dọn đồ hắn phải đúng hạn ăn cơm.

Đối với cảm tình của mình, Hugh chưa bao giờ nói ra, cũng tận lực không biểu hiện ra ngoài, sợ bị Snape nhìn ra manh mối, chán ghét cậu, sau đó rời xa cậu.

Chỉ nghĩ đến Snape sẽ dùng ánh mắt chán ghét nhìn mình, Hugh liền cảm thấy trái tim co rút, đau đến không thể hô hấp.

Snape đối với hành vi xâm nhập cuộc sống của mình của Hugh đương nhiên rất rõ ràng, nhưng hắn nhưng lại kỳ dị làm sao mà không dậy nổi ý niệm làm bất hòa trong đầu.

Có lẽ là cô đơn một mình đã lâu lắm rồi?

Hugh rất dịu dàng, mà hắn chưa bao giờ là có thể cự tuyệt những người dịu dàng.

Có một người toàn tâm toàn ý nghĩ cho mình như vậy, cẩn thận chiếu cố cuộc sống của mình, cười với người, làm nũng với mình, cho dù là Snape cũng không cách nào nhẫn tâm cự tuyệt.

Không bao giờ có thể xem nhẹ những rung động trong lòng được nữa.

Sự dịu dàng của Hugh quá mức trí mạng, lặng lẽ không tiếng động tiến vào trong lòng hắn, thật sâu cắm rễ, đợi đến lúc muốn nhổ đi, mới phát hiện muốn dứt bỏ phần tâm tình này, chính là muốn đào đi một góc trái tim.

Hắn từng nghĩ đến, đời này hắn cũng chỉ có thể thủ hộ tình yêu và sự áy náy với Lily, dựa theo Dumbledore an bài bảo hộ thẳng nhai con nhà Potter, sau đó khi chiến tranh bùng nổ thì yên lặng chết đi, không lo không nghĩ.

Nhưng Hugh lại xuất hiện.

Lần đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ này, nhóc ngửa mặt nhìn mình, đôi mắt hổ phách trong suốt tò mò nhìn hắn, không có một chút cảm xúc phản đối.

Nhóc hình như chưa tình bị tính xấu cùng nọc độc của hắn dọa sợ, vẫn luôn tươi cười đầy mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ngày càng loá mắt.

Lúc mới bắt đầu cũng chỉ là có chút thương tiếc nhóc từ nhỏ không nói nên lời, đáp ứng dạy phụ đạo cho nhóc. Nhóc thực chăm chỉ, cũng thực thông minh, thân là một giáo sư, hắn thực thưởng thức một học trò như vậy.

Nhưng không biết từ khi nào thì bọn họ chung không hề vì phụ đạo nữa. Đứa nhỏ sẽ tự mình xuống bếp vì hắn, vì hắn tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng, vì hắn sửa sang lại phòng ở, cẩn thận mà chăm lo cho hắn.

Làm một gián điệp hai mặt chạy giữa sáng tối, lòng cảnh giác của Snape không thể không mạnh. Hắn cũng từng vì Hugh thân cận mà tâm sinh cảnh giác, nhưng ánh mắt đó quá mức sạch sẽ, thường thường khiến hắn xấu hổ vì đã đa nghi.

Hugh chính là một người đặc biệt, ngay cả người đi lại rất gần gũi, được xưng là bạn tốt của nhóc, Harry cùng Draco, nhóc cũng luôn duy trì một khoảng cách như có như không.

Sự đặc biệt này, luôn khiến hắn có lỗi giác rằng bản thân rất quan trọng.

Ngẫu nhiên hắn cũng nghĩ, nếu Hugh có thể ôm tâm tình giống mình, sẽ là một chuyện tốt đẹp ra sao. Nhưng hắn biết rõ, bản thân là cỡ nào tà ác, dơ bẩn, căn bản không đáng để cậu đối đãi dịu dàng.

“Hugh, anh biết không? Trong khu cấm tầng ba là Hòn đá phù thủy của Nicolas Flamel đấy!”

Hugh đang ngồi bên cửa sổ trong thư viện, trước mặt đặt một quyển sách, trong lòng lại đang tính toán đêm nay nên làm món gì cho Snape thì được, Harry lại đột nhiên xuất hiện vỗ vai cậu tuôn ra một câu như vậy, dọa Hugh sợ thiếu chút nữa thì nhảy dựng.

Harry sao lại biết chuyện này? Rõ ràng cậu đã nhắc Harry không cần quá tò mò giống Gryffindor cơ mà, Draco sao lại không quản nó?

“Harry, là ai nói cho em biết?” Hugh viết, biểu tình có chút nghiêm túc.

Harry ngồi vào bên người cậu, nói: “Lễ Giáng sinh, có một ngày Hagrid mời em đến phòng bác ấy, bác ấy không cần thận nói lộ hết, nhắc tới Nicolas Flamel cùng hiệu trưởng Dumbledore gì đó. Em hơi tò mò, liền viết thư hỏi Draco Nicolas Flamel là ai, thế là biết chuyện Hòn đá phù thủy, lại liên hệ một chút với anh

mối của bác ấy, không khó để cho ra kết luận.”

Chẳng lẽ kịch tình quả thật là không thể nghịch chuyển?

Hugh có chút bất đắc dĩ, Harry cũng đã vào Slytherin, vì cái gì mấy chuyện loạn lung tung beng này vẫn phát sinh? Dumbledore vẫn không buông tha cho kế hoạch bồi dưỡng cứu thế chủ của ông ấy sao?

Hugh nhìn đôi mắt lộ vẻ hưng phấn của Harry, thầm nghĩ dù sao thì lần này Harry cũng sẽ không thật sự gặp chuyện không may, cùng với bất ép không cho nó đi, khiến Dumbledore chú ý, không bằng để cho Harry thỏa mãn lòng hiếu kỳ một chút.

Nghĩ đến đây, Hugh viết lên vở: “Harry, không phải em rất muốn đi nhìn xem đây chứ?”

“Dạ!” Harry thật mạnh gật đầu, cho dù vào Slytherin thì tinh thần mạo hiểm nhà Gryffindor trên người nó cũng không cách nào bị loại trừ. “Hugh, em cảm thấy giống như có người muốn trộm Hòn đá phù thủy. Hagrid nói cho em biết, lần trước quả trứng rồng kia là bác ấy thắng cược, người nọ còn hỏi thăm bác ấy làm thế nào để đối phó chó ba đầu. Phải biết rằng chó ba đầu Fluffy canh giữ khu cấm đó.”

Hugh gật đầu, lại viết: “Thế em cảm thấy là ai muốn trộm Hòn đá phù thủy đây?”

Harry nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ừm — Hiệu trưởng Dumbledore năm nay mới tuyên bố chuyện khu cấm, cũng chính là năm nay mới đem Hòn đá phù thủy đặt ở Hogwarts. Giáo sư Quirrel là giáo sư mới năm nay, gần đây lại gặp chuyện không may, tính tình lại cổ cổ quái quái, em cảm thấy hẳn là thầy ta.”

Tốt lắm, Harry không hề là nhóc sư tử không đầu óc trong nguyên tác, không có vì thành kiến cá nhân mà hoài nghi giáo sư Snape.

Kỳ thật bởi vì Harry là một Slytherin, Snape tìm phiền toái cũng không thể trừ điểm học viện nhà mình, huống chi Hugh cùng Draco đều nói lời hay với Snape về Harry, tuy rằng Snape vẫn không thích nhìn thấy nơ ở khắp nơi, nhưng cũng không có ghét cay ghét đắng.

Hugh nghĩ ngợi, cảm thấy nếu không thể tránh cho Harry cùng Chúa tể hắc ám đối địch như trong số mệnh, ít nhất cũng nên giúp nó chuẩn bị chút tâm lý, vì thế đề bút viết: “Harry, hiện tại anh muốn nói cho em một chuyện, hy vọng em có thể bình tĩnh nghe anh nói xong.”

Harry nhìn cậu vẻ mặt trịnh trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nghiêm túc hẳn lên, gật đầu.

Hugh vẫy đũa phép ếm bùa chống nghe trộm cùng bùa tĩnh âm ở bốn phía xung quanh, đây là điều tốt nhất trong khả năng cậu có thể làm được.

“Harry, em có biết cha mẹ em là bị Chúa tể hắc ám giết chết chứ?” Hugh viết, ngừng đầu nhìn Harry,

ánh mắt ngọc lục bảo của Harry hiện lên một tia bi thương cùng oán hận, Hugh có chút không đành lòng, nhưng cứ nghĩ đến Harry về sau phải đối mặt với nhiều thứ còn tàn khốc hơn nhiều, liền quyết tâm.

“Harry, tất cả mọi người coi em trở thành cứu thế chủ giết chết Chúa tể hắc ám, nhưng chính em cũng biết, ngay lúc đó em vừa mới sinh ra, căn bản không có năng lực này. Nhưng quan trọng hơn là, Chúa tể hắc ám kỳ thật cũng chưa chết, gã chỉ là tạm thời biến mất mà thôi.”

Mặt Harry trở nên trắng bệch, hít sâu một hơi, mắt trợn trừng, bên trong tràn đầy không dám tin.

“Hugh, anh, anh nói cái gì? Vol..... Gã không chết?!”

Hugh biết chính mình để lộ việc này có thể sẽ mang đến cho chính mình phiền toái vô cùng lớn, cũng sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, nhưng Harry là người bạn mà cậu thừa nhận, cho dù không thể giúp gì lớn, nhưng chuẩn bị một chút cho nó cũng tốt hơn.

“Đúng vậy, Harry.” Hugh viết, “Anh nói điều này cho em chính là muốn em chuẩn bị tâm lý thật tốt. Chúa tể hắc ám là kẻ địch lớn suốt đời này của em, gã sẽ không bỏ qua cho em, tình cảnh của em cũng không hề an toàn như bề ngoài.”

Harry bị tin tức Chúa tể hắc ám không chết dọa sợ đến không nói nên lời, răng run run phun được vài từ, “Hugh, anh, anh nói là thật chẳng?”

Hugh viết: “Em cho rằng anh sẽ lấy loại chuyện này ra vui đùa sao?” Trên thực tế cho dù không phải loại chuyện lớn như thế này thì bình thường cậu cũng không tùy tiện nói giỡn.

Harry rất lâu mới trấn định nổi, hỏi: “Chuyện lớn như vậy, Hugh sao anh biết được vậy? Em nghĩ ngay cả quý tộc như Draco cũng không chắc đã biết?” Không thể không nói Harry trên cơ bản hay là một Slytherin đủ tư cách.

Hugh lắc đầu, viết: “Harry, anh không thể nói cho em. Nếu không phải lo lắng cho an toàn của em thì anh sẽ không mở miệng đâu.” Cậu từng thầm nghĩ chỉ làm một người đứng xem, ai biết lại ngày càng lún sâu vào vận mệnh nơi đây, đến bây giờ không đường thối lui.

Harry nhìn cậu trong chốc lát, gật đầu, “Hugh, em tin anh!”

Hugh mỉm cười, cúi đầu viết: “Còn có, Harry, em phải biết rằng, giáo sư Hogwarts cũng không phải để trang trí, rất nhiều lúc em có thể đi xin họ giúp đỡ, mà không phải giống đám sư tử nhà Gryffindor tự cho là có thể giải quyết mọi thứ, vĩnh viễn phải nhớ kỹ em là một Slytherin cẩn thận, nếu không anh sẽ giống giáo sư Snape vô cùng thích ý mà cho em chép một trăm lần Quy tắc Slytherin.”

Nhớ tới đồng Quy tắc Slytherin rườm rà vô cùng kia, Harry giật mình rùng mình một cái, vẻ mặt đau khổ nói: “Hugh, đừng nói chuyện đáng sợ như vậy!”

Hugh trong nháy mắt làm ra vẻ vô tội.

Không bao lâu, Draco đã héch cằm đi tới, trên mặt mang theo nụ cười giả quý tộc, “Harry, Hugh.”

Hugh cười cười với cậu ta, Harry đi qua kéo tay cậu ta, ấn nó ngồi xuống, “Draco, vừa rồi giáo sư Snape tìm cậu làm gì thế?”

Lỗi tai Hugh lập tức dựng thẳng lên.

“Không có gì, giáo sư chỉ là hỏi han tình hình học tập của tôi thôi, phải biết rằng phương diện dạy dỗ con cái của một đại sư độc được không được sáng rọi cho lắm.” Draco nói.

“Dạy con?!” Harry trong vài phút ngắn ngủn lại bị dọa cho giật mình, ánh mắt Hugh cũng rõ ràng biểu đạt vẻ kinh ngạc tương tự. Cậu cho tới bây giờ chưa hề nghe Snape đề cập tới, nhưng cũng đúng thôi, Snape đâu có nghĩa vụ gì phải nói cho cậu chứ?

Draco đối phản ứng của bọn họ cảm thấy khó hiểu, “Có vấn đề gì sao? giáo sư Snape là cha đỡ đầu của tôi, hai người không biết sao?”

Harry đứng lên bắt lấy bờ vai của cậu ta lắc mạnh, “Đương nhiên không biết! Cậu căn bản chưa nói qua!”

Draco giãy dụa tránh ra, “Mấy người lại không có hỏi.”

Hugh mím môi, khó trách thì ra lúc trước xem nguyên tác cứ cảm thấy giáo sư Snape rất dung túng Draco, thì ra còn có tầng này quan hệ sao.

Harry xoay vòng đôi mắt ngọc lục bảo, nói: “Draco, nếu giáo sư Snape là cha đỡ đầu của cậu, vậy gia đình cậu và thấy ấy có quan hệ nhất định không tôi đi?”

Draco đương nhiên gật đầu, “Đương nhiên, cha đỡ đầu là người bạn mà gia tộc Malfoy thừa nhận.”

“Vậy cậu có thể hỏi thăm cha mẹ cậu một chút, vì sao giáo sư Snape lại chán ghét tới như vậy không?” Harry hỏi, giọng đượm vẻ uất ức. Dù là ai, tự dưng bị chán ghét đều cảm thấy ghen ghét.

Draco giật mình, gật đầu, “Buổi tối tôi sẽ viết thư hỏi phụ thân một chút.” Cậu ta cũng muốn biết nguyên nhân, cha đỡ đầu đối với Harry chán ghét rất rõ ràng, toàn bộ Hogwarts không có ai không biết, huống chi là người suốt ngày như hình như bóng dính với Harry là cậu ta. Phải biết rằng, bởi vì vậy mà cậu ta đã nhận được vô số lễ rửa tội tức ánh mắt tử vong của cha đỡ đầu đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/harry-potter-phu-thuy-cam-ach-vu-su>